

Dokument nr. 15:10

(2010–2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1801 – 1975

19. august – 30. september 2011

Innhold

Spørsmål	Side
1801. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. innsyn i statistikk ang. nasjonale prøver, besvart av kunnskapsministeren	15
1802. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. bruksnavn og andre stedsnavn, besvart av miljø- og utviklingsministeren	16
1803. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. hvilereglene for langtransportsjåførere, besvart av samferdselsministeren.....	18
1804. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. oppgradering av E16, besvart av samferdselsministeren	19
1805. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. kvalitetssikring av eksamen på medisinstudiet på Universitetet i Tromsø, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	19
1806. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. surrogatområdet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	20
1807. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. offentlig anbud, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	21
1808. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. sysselsettingstall, besvart av arbeidsministeren	22
1809. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. ODs ressursestimat, besvart av olje- og energiministeren	23
1810. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. norsk gass til Tyskland, besvart av olje- og energiministeren	24
1811. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. makrellstriden med Island og Færøyene, besvart av fiskeri- og kystministeren	25
1812. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. fiskeri- og havbrukspolitikken, besvart av fiskeri- og kystministeren	25
1813. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. farspermisjon, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	26
1814. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. spredningsareal for husdyrgjødsel, besvart av landbruks- og matministeren	27
1815. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. prøveprosjekt basert på den danske Xclass-modellen, besvart av kunnskapsministeren	28
1816. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. norske vs. svenske veier 2006-2010, besvart av samferdselsministeren	29
1817. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. igangsettelse av vegprosjektet Harrangen-Høggkjølen på E39, besvart av samferdselsministeren	30

	Side
1818. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. Norges påvirkning av uroen i Syria, besvart av utenriksministeren	31
1819. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. utsatte stortingssaker, besvart av statsministeren	31
1820. Fra stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien, vedr. elever på videregående, besvart av kunnskapsministeren	32
1821. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. evaluering av regelverket for statsborgerskap, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	33
1822. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. press mot Hamas for å få frigitt israelsk fange, besvart av utenriksministeren	33
1823. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. opplæringstilbud for alle barnevernsbarn, besvart av kunnskapsministeren	34
1824. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. ferjefri E39 fra Aksdal til Bergen, besvart av samferdselsministeren	35
1825. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. bemanningskutt ved Oslo Universitetssykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	36
1826. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. flomskadene på Bratsbergbanen, besvart av samferdselsministeren	37
1827. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. ny politihøyskole i Oslo, besvart av justisministeren	38
1828. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. planleggingen av større vei- og jernbaneprosjekt, besvart av samferdselsministeren	38
1829. Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. endringer i akutt- og fødetilbodet ved dei 4 sjukehusa i Møre og Romsdal, besvart av helse- og omsorgsministeren	39
1830. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. NAV pensjon, besvart av arbeidsministeren	40
1831. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. trygdebil, besvart av arbeidsministeren	41
1832. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. utbygging av Kilandsfoss kraftverk, besvart av olje- og energiministeren	42
1833. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. rovviltforlik, besvart av miljø- og utviklingsministeren	43
1834. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. ulv, besvart av miljø- og utviklingsministeren	44
1835. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Sandfærhus Parkerings etablering av parkeringsplass ved Sola Flyplass, Stavanger, besvart av miljø- og utviklingsministeren	44
1836. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. CO ₂ -kompensasjon, besvart av miljø- og utviklingsministeren	45
1837. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. EU-kontroll på lastebiler, besvart av samferdselsministeren	46

	Side
1838. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. Finansdepartementets nye retningslinjer for underliggende etater, besvart av finansministeren	47
1839. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. dyptunnelløsning for jernbanen i Oslo, besvart av samferdselsministeren	48
1840. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. ulovlig fiske, besvart av fiskeri- og kystministeren	49
1841. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. riksvei 22, besvart av miljø- og utviklingsministeren	50
1842. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. riksvei 22, besvart av samferdselsministeren	50
1843. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. prosedyrene for regnskapsmessig avvikling av et selskap, besvart av finansministeren	51
1844. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. rusomsorgen, besvart av helse- og omsorgsministeren	52
1845. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. rovviltforvaltninga, besvart av miljø- og utviklingsministeren ...	53
1846. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. selvkost for kommunale betalingstjenester, besvart av kommunal- og regionalministeren	54
1847. Fra stortingsrepresentant Akhtar Chaudhry, vedr. livstestament, besvart av helse- og omsorgsministeren	56
1848. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. kildeskatt for pensjonister bosatt i utlandet, besvart av finansministeren	56
1849. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. ressursituasjonen ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt, besvart av justisministeren	58
1850. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. atomubåten k-159, besvart av utenriksministeren	59
1851. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. uidentifiserte massegraver i den indiske delen av Kashmir, besvart av utenriksministeren	60
1852. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. gjennomføring av samhandlingsreformen, besvart av helse- og omsorgsministeren	61
1853. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. forbruket av kjøtt, besvart av landbruks- og matministeren	62
1854. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Rv2 Kongsvinger - Slomarka, besvart av samferdselsministeren	63
1855. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. sammensetningen av forvaltningsstyret for Rohkunborri nasjonalpark, besvart av miljø- og utviklingsministeren	63
1856. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. kutt i Bufetat region øst, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	64
1857. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. regulere ulvebestanden i Norge, besvart av miljø- og utviklingsministeren	65
1858. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. utredning om norske sosiale entreprenører, besvart av nærings- og handelsministeren	65

	Side
1859. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. regjeringens energi og klimapolitikk, besvart av olje- og energiministeren	66
1860. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. elektrifisere anlegget på Melkøya, besvart av miljø- og utviklingsministeren	67
1861. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. midtdelere, besvart av samferdselsministeren	68
1862. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. konseptvalgutredningen av E39 Aksdal-Bergen, besvart av samferdselsministeren	68
1863. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. ny oppgavefordeling mellom sykehusene i Helse Midt-Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	69
1864. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. utbyggingsplanene for IKEA på grensen mellom Larvik og Sandefjord, besvart av miljø- og utviklingsministeren	69
1865. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. vilkårene for tømmertransportnæringen, besvart av samferdselsministeren	70
1866. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. avgiftsfri diesel, besvart av finansministeren	71
1867. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. kostnader for kampflyene, besvart av forsvarsministeren	71
1868. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. kvalitet på veiene i vest, besvart av samferdselsministeren	72
1869. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. utenlandske yrkessjåfører og holdninger til trafiksikkerhet, besvart av samferdselsministeren	73
1870. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. maksimalfartsgrensen, besvart av samferdselsministeren	74
1871. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. sikkerhet for konvertitter, besvart av justisministeren	74
1872. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. arbeidet med CO ₂ -rensing, besvart av olje- og energiministeren	75
1873. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. global beskatning av finanstransaksjoner, besvart av miljø- og utviklingsministeren	76
1874. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. ferjefri E39, besvart av samferdselsministeren	76
1875. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. saksbehandlingstid og rekruttering i jordskifterettene, besvart av justisministeren	77
1876. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. kontantstøtte, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	78
1877. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. kontantstøtte, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	78
1878. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. helseforetak, besvart av helse- og omsorgsministeren	79
1879. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. taretråling, besvart av fiskeri- og kystministeren	80

	Side
1880. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. sau og geit, besvart av landbruks- og matministeren	80
1881. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. Oslo Universitetssykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	81
1882. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. sykehjemsplasser, besvart av helse- og omsorgsministeren	82
1883. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. barnehagedekning, besvart av kunnskapsministeren	83
1884. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. helsekroner i Midt-Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	84
1885. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. å redusere antallet sykehus i Møre og Romsdal som har akuttberedskap, besvart av helse- og omsorgsministeren	85
1886. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. Verdenskonferansen mot Rasisme, besvart av utenriksministeren	85
1887. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. frihandelsavtale med Colombia, besvart av nærings- og handelsministeren	86
1888. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. ideelle institusjonene, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	87
1889. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. E6 gjennom Korgenfjellet, besvart av samferdselsministeren	88
1890. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Helsepersonelloven, besvart av helse- og omsorgsministeren	89
1891. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. menneskehandel, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	90
1892. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. handlingsplan mot menneskehandel, besvart av justisministeren	91
1893. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. alpakkaprodusent, besvart av landbruks- og matministeren	92
1894. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. menneskerettighetssituasjonen på Sri Lanka, besvart av utenriksministeren	93
1895. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. styrking av PST i kampen mot utslag av homofobi og kvinneforakt i høyreekstreme miljøer, besvart av justisministeren	94
1896. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. rettshjelp i Bergen, besvart av justisministeren	95
1897. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Fulufjellet Alpintenter, besvart av samferdselsministeren	96
1898. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. prosjekt ferjefri E39, besvart av samferdselsministeren	97
1899. Fra stortingsrepresentant Michael Tetzschner, vedr. Helse Sør-Øst, besvart av helse- og omsorgsministeren	97

	Side
1900. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. Forsvarets bistandsevne, besvart av forsvarsministeren	99
1901. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. lennsmannsskjønn, besvart av justisministeren	100
1902. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. intercitytog ved Vestby, besvart av samferdselsministeren	100
1903. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. KV "Nornen", besvart av forsvarsministeren	101
1904. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. organisasjoner og skolen, besvart av kunnskapsministeren	102
1905. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. palestinsk terrorstøtte, besvart av utenriksministeren	103
1906. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. utstøtelse fra arbeidslivet, besvart av arbeidsministeren	103
1907. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. språk- og kulturforståelse for taxisjåfører, besvart av samferdselsministeren	105
1908. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Tjølling på E18 i Vestfold, besvart av samferdselsministeren	106
1909. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. planer for ulike budsjettammer, besvart av samferdselsministeren	106
1910. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. utbyggingen av Sola internasjonale lufthavn, besvart av samferdselsministeren	107
1911. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. anskaffelses- og utviklingsprosessen for Merkur sikringsanlegg, besvart av samferdselsministeren	108
1912. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. dagpenger, besvart av arbeidsministeren	109
1913. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. lærers behov for faglig oppdatering i forbindelse med kunnskapsløftet, besvart av kunnskapsministeren	110
1914. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. søknader adressert til Statens autorisasjonskontor for helsepersonell, besvart av helse- og omsorgsministeren	111
1915. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Bybanen i Bergen, besvart av samferdselsministeren	111
1916. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Toftstallen i Øygarden, besvart av miljø- og utviklingsministeren	112
1917. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. Eksportfinans, besvart av finansministeren	113
1918. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. nedregulering av vekt, besvart av samferdselsministeren	114
1919. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. surrogati i utlandet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	115
1920. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. arbeidsavklaringspenger, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	115

	Side
1921. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. utenlandske selskap med virksomhet, besvart av finansministeren	116
1922. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. ferjefri E39 i Hordaland, besvart av samferdselsministeren	117
1923. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. infrastrukturanlegg i Sverige, besvart av samferdselsministeren	118
1924. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. sykepenger fra Nav i Oslo, besvart av arbeidsministeren	118
1925. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. etterforskning av alvorlige ulykker i fritidsbåt, besvart av nærings- og handelsministeren	119
1926. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. konseptvalgutredning (KVU) for Ferjefri E-39 (Hordfast), besvart av samferdselsministeren	120
1927. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. å komme seg inn med våpen i Skien fengsel, besvart av justisministeren	121
1928. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. kullproduksjonen på Svalbard, besvart av nærings- og handelsministeren	122
1929. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. vaksine mot rotavirus, besvart av helse- og omsorgsministeren	123
1930. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. tvangstrekk i lønn eller annen inntekt (utleggstrekk), besvart av finansministeren	123
1931. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. alenemor på 21 år som ikke har fått behandlet sine søknader hos Nav, besvart av arbeidsministeren	125
1932. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. nye momenter til statlig eierskap etter at Eierskapsmeldingen, besvart av nærings- og handelsministeren	126
1933. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. trygghetsalarmer med GPS, besvart av helse- og omsorgsministeren	126
1934. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. strukturering innen kystflåten, besvart av fiskeri- og kystministeren	127
1935. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. fiberløsningen mellom Longyearbyen og Ny-Ålesund, besvart av samferdselsministeren	128
1936. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. forsvunne AG3 geværer, besvart av forsvarsministeren	128
1937. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. flystøy, besvart av samferdselsministeren	129
1938. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. visumnekt i Kina, besvart av utenriksministeren	130
1939. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. endringene i forskriften til vaktvirksomhetsloven, besvart av justisministeren	131
1940. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. politibetjenter, besvart av justisministeren	132

	Side
1941. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. fedrekvote, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	133
1942. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. snudd moms for byggebransjen for å forhindre momssvindel, besvart av finansministeren	134
1943. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. riksvei 3, besvart av samferdselsministeren	135
1944. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. utvinning av kull, besvart av nærings- og handelsministeren	136
1945. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. bruk av surrogatmor, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	136
1946. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. barnevernssaker, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	137
1947. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. telehiv, besvart av samferdselsministeren	138
1948. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. fedrekvote, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	139
1949. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. NAVs tilsidesettelse av utvetydige vedtak fra Trygderetten, besvart av arbeidsministeren	140
1950. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. voldgiftspraksis, besvart av justisministeren	141
1951. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. politiske fanger på Cuba, besvart av utenriksministeren	142
1952. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. momskompensasjon, besvart av finansministeren	143
1953. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. tilrettelegging for å få et likeverdig opplærings- og utdanningstilbud for blinde og svaksynte, besvart av kunnskapsministeren	144
1954. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. VTA-plasser for utviklingshemmede, besvart av arbeidsministeren	145
1955. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. barnebok, besvart av kulturministeren	146
1956. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. flyttingen av Veterinærhøyskolen til Ås, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	146
1957. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. forenklet registreringsordning for tilbydere som leverer elektroniske tjenester fra utlandet, besvart av finansministeren	148
1958. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. endrede bussregler, besvart av samferdselsministeren	149
1959. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. telehiv på nye veier, besvart av samferdselsministeren	150
1960. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Regionalplan for Rondane - Sølenskletten, besvart av miljø- og utviklingsministeren	151
1961. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. MS- pasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	152

	Side
1962. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. skattekrav, besvart av finansministeren	153
1963. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. forbud mot atomvåpen, besvart av utenriksministeren	154
1964. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. generasjonsskifte i fiskebåtrederi, besvart av fiskeri- og kystministeren	156
1965. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. midtdelerløsninger, besvart av samferdselsministeren	157
1966. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. soneinndelingen for tilskudd og støtteordninger over jordbruksavtalen, besvart av landbruks- og matministeren	158
1967. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. iranske flyktningene i Camp Ashraf i Irak, besvart av utenriksministeren	159
1968. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. Drammen sykehus og Bærum sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	160
1969. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. HVs innsatsstyrke, besvart av forsvarsministeren	161
1970. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. godkjenning av salg av norsk forsvarsmateriell til Libya i 2010, besvart av utenriksministeren	162
1971. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. fremmedspråk, besvart av kunnskapsministeren	163
1972. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. fjerning av utslipp på Svalbard, besvart av miljø- og utviklingsministeren	164
1973. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. klage på gjennomført EU-kontroll, besvart av samferdselsministeren	165
1974. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. andelen deltid i helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren	166
1975. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. HVs rolle, besvart av forsvarsministeren	166

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1801-1975) for sesjonen 2011-2012.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Amundsen, Per-Willy (FrP)	1855, 1950
Anundsen, Anders (FrP)	1890
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	1875
Aspaker, Elisabeth (H)	1805
Bakke-Jensen, Frank (H)	1808
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	1891, 1892
Bredvold, Per Roar (FrP)	1865, 1866, 1943, 1944
Chaudhry, Akhtar (SV)	1847
Dahl, André Oktay (H)	1895, 1896, 1939
Dale, Jon Georg (FrP)	1829
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	1888, 1893, 1966
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	1900, 1969, 1975
Eriksson, Robert (FrP)	1906, 1924, 1931
Flåtten, Svein (H)	1864, 1917
Giltun, Vigdis (FrP)	1830, 1953, 1954
Gitmark, Peter Skovholt (H)	1963
Graham, Sylvi (H)	1858, 1929, 1930, 1949
Grande, Trine Skei (V)	1801, 1815, 1823, 1970, 1971
Grimstad, Oskar J. (FrP)	1857, 1935, 1972
Gundersen, Gunnar (H)	1834, 1854, 1897, 1901, 1921, 1960
Hagesæter, Gjermund (FrP)	1846, 1882, 1933, 1952
Halleraker, Øyvind (H)	1804, 1828, 1926
Haugli, Håkon (A)	1839
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	1817, 1918, 1919
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	1876, 1877
Hoksrud, Bård (FrP)	1837, 1869, 1870, 1902, 1907, 1908, 1911, 1927, 1973
Horne, Solveig (FrP)	1948
Høglund, Morten (FrP)	1886, 1887
Høybråten, Dagfinn (KrF)	1814, 1825, 1851, 1852, 1873, 1910
Håbrekke, Øyvind (KrF)	1856, 1879, 1883, 1945, 1946, 1974
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	1826, 1912, 1920
Kambe, Arve (H)	1813, 1838, 1941, 1942
Korsberg, Øyvind (FrP)	1850, 1880
Kristiansen, Ivar (H)	1928
Lødemel, Bjørn (H)	1833, 1845
Nesvik, Harald T. (FrP)	1811, 1812, 1840, 1863, 1884, 1885, 1932, 1934, 1958, 1964
Nørve, Elisabeth Røbekk (H)	1878

Reiertsen, Laila Marie (FrP)	1961, 1962
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	1831, 1832, 1903, 1904, 1936, 1940
Sanner, Jan Tore (H)	1841, 1842, 1951
Schou, Ingjerd (H)	1803, 1868, 1909, 1925
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	1809, 1810, 1835, 1836, 1859, 1860, 1872
Sortevik, Arne (FrP)	1816, 1824, 1861, 1862, 1874, 1898, 1915, 1916, 1923, 1922, 1947, 1965
Svendsen, Kenneth (FrP)	1889
Syversen, Hans Olav (KrF)	1806, 1819, 1827, 1844, 1871, 1881, 1905, 1938, 1955, 1956
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	1867, 1894
Tenden, Borghild (V)	1802, 1807, 1937, 1959, 1968
Tetzschner, Michael (H)	1899
Thomsen, Ib (FrP)	1957
Thorsen, Bente (FrP)	1913, 1914
Trældal, Torgeir (FrP)	1853
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	1843
Vaksdal, Øyvind (FrP)	1821, 1822, 1848, 1849, 1967
Woldseth, Karin S. (FrP)	1818
Wøien, Anne Tingelstad (Sp)	1820

Dokument nr. 15:10

(2010-2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1801

Innlevert 19. august 2011 av stortingsrepresentant **Trine Skei Grande**

Besvart 2. september 2011 av kunnskapsminister **Kristin Halvorsen**

Spørsmål:

«Vil statsråden sikre størst mulig åpenhet om antall fritak fra nasjonale prøver, og kan statsråden love større grad av åpenhet fra Kunnskapsdepartementet med tanke på innsyn i statistikk mv. på departementets område?»

BEGRUNNELSE:

Venstre har flere ganger tatt opp den manglende åpenheten i forhold til innsynssaker på departementets område, jf. bl.a. Dokument nr. 15:713 (2010-2011) og Dokument nr. 15:592 (2006-2007).

Nylig har en konkret innsynssak blitt aktualisert. Saken dreier seg om hvorvidt det skal gis innsynsrett i antallet elever som har fått fritak fra nasjonale prøver i en kommune, når dette antallet er mellom 1 og 4. Kunnskapsdepartementet har anført at tallene ikke kan frigjøres, da det skal finnes en koblingsfare mellom statistikken og de fritatte elevene. Sivilombudsmannen har i brev til departementet 3. mai d.å. understreket at han er "uenig i at de aktuelle tallene er taushetsbelagte". Sivilombudsmannen skriver videre at:

"Etter mitt syn kan det ikke kreves at enhver teoretisk koblingsfare fjernes. (...) Det er vanskelig for meg å se at det er holdepunkter for å tro at det er noen realistisk mulighet for at det vil skje en kobling mellom statistikken og enkeltelever, som departementet beskriver."

Sivilombudsmannen ser det imidlertid ikke som det formålstjenlig å be departementet behandle en innsynsbegjæring ytterligere en gang, i og med at innsynssøker har fått opplyst at antallet fritatte elever

er mellom 1 og 4. I departementets tilsvarende datert 14. juni d.å. fremgår det at departementet tar Sivilombudsmannens uenighet til etterretning, men opprettholder sitt avslag om innsyn for denne konkrete saken.

Undertegnede er av den oppfatning at Sivilombudsmannens uttalelser bør tillegges avgjørende vekt i saker som dette. Undertegnede vil videre understreke at det er helt avgjørende at departementet så langt som mulig søker mest mulig åpenhet, og at det er svært viktig med åpenhet om skolens tilstand og resultater på nasjonale prøver og andre evalueringer, ikke bare for skoleeier, elever og foresatte, men også for offentligheten.

Svar:

Offentlighet av statistikk om antallet fritatte elever fra nasjonale prøver er regulert av offentlighetsloven og forvaltningslovens regler om lovbestemt taushetsplikt. Offentlighetslovens utgangspunkt er at statistikk om antallet fritatte elever er offentlig dokumentasjon, som det kan kreves innsyn i. Samtidig er det slik at en opplysning om at en bestemt elev har fått fritak fra deltagelse på nasjonale prøver er en opplysning som er underlagt lovbestemt taushetsplikt, ettersom det er spesialundervisningselever som får fritak. Hvis det statistiske materialet gis ut på en slik måte at elevenes behov for beskyttelse mot identifikasjon ikke blir ivarettatt, er dette et brudd på taushetsplikten.

I den konkrete innsynssaken spørsmålet viser til, uttaler Sivilombudsmannen i sitt avsluttende brev at en kobling mellom enkeltelever og statistikkdata i

dette tilfellet ikke prinsipielt kan utelukkes. Ombudsmannen uttaler likevel at faren for identifisering av enkelte spesialundervisningselever ikke er av en slik karakter at statistikken må regnes som taushetsbelagt. Ombudsmannen viser samtidig til at spørsmål om taushetsplikt og koblingsfare er kompliserte, og vurderingene utpreget konkrete. Ombudsmannen avslutter deretter saken.

For at et riktig bilde av de nasjonale prøvene skal nå offentligheten, er det viktig at statistikk om fritak

fra nasjonale prøver er offentlig. Jeg er samtidig opp-tatt av at offentliggjøring av statistikk om fritak fra nasjonale prøver gjennomføres på en slik måte at elever kan føle seg trygge på at deres personvern ivaretas og at taushetsplikten overholdes. Hver enkelt innsynsbegjæring innebærer en konkret vurdering og resultatet vil kunne variere fra sak til sak. Statistikk om fritak fra nasjonale prøver skal være offentlig, så lenge offentliggjøringen kan gjennomføres slik at den enkelte elevs personvern er godt ivarettatt.

SPØRSMÅL NR. 1802

Innlevert 19. august 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 31. august 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Når kan Stortinget forvente at miljøvernministeren konkluderer hvorvidt også gårdsbruk opprettet utover på 1900-tallet kan få tilordnet bruksnavnet som offisielt adressetilleggsnavn?»

BEGRUNNELSE:

Bruksnavn og andre stedsnavn er en viktig del av kulturarven. Den nye matrikkelloven som ble satt i kraft fra 1. januar 2010 har gitt mange nye eiendommer nye veinavn, men en rekke eiendommer har også mistet retten til å bruke gårdsnavnet i den offisielle adressen. Årsaken er at gårdene ikke er gamle nok, dvs. ikke registrert i matrikkelen fra 1904. Venstre oppfatter gårdsnavn på mange yngre bruk som viktig og historisk bevaringsverdig på lik linje med eldre gårdsnavn.

Miljøverndepartementet har bedt Statens kartverk vurdere om også gårdsbruk opprettet utover på 1900-tallet bør kunne få tilordnet bruksnavnet som offisielt adressetilleggsnavn. Dette gjelder dersom bruken av navnet i praksis kan sidestilles med bruksnavn som språklig og geografisk faller sammen med et nedarvet stedsnavn.

Svar:

Spørsmålet ble først tatt opp av Nes bygdekvinne-lag, Nes landbrukslag og Raumnes historielag. Det har også vært kontakt med Kulturdepartementet og Statens kartverk i sakens anledning.

Eier av gårdsbruk har krav på at kommunen tilde-ler bruksnavnet som adressetilleggsnavn til gårdsbru-kets offisielle adresse. Vilkåret er at navnet «faller

språklig og geografisk sammen med et nedarvet stedsnavn». Dette gjelder også gårdsbruk opprettet utover på 1900-tallet. Det gjelder tidligere hus-mannsplasser så vel som nyrydningsbruk.

Flere typer kilder kan være aktuelle når kommu-nen skal ta stilling til om et navn faller språklig og geografisk sammen med et nedarvet stedsnavn, bl.a. trykte matrikler, matrikelutkastet fra 1950, offentli-ge kart og dokumenter, og muntlig tradisjon. Spør-smålet avgjøres etter reglene i lov om stadnamn som hører inn under Kulturdepartementet.

Statens kartverk vil oppdatere sin veiledning til kommunene slik at dette heretter kommer klart fram.

Miljøverndepartementet har i dag sendt svar til Nes bygdekvinne-lag, Nes landbrukslag og Raumnes historielag om dette. Svaret følger vedlagt til oriente-ring.

Vedlegg til svar:

Kopi av brev fra Miljøverndepartementet til di-verse vedr. Offisiell adressering og bruk av adresse-tilleggsnavn datert 31. august 2011.

Se vedlagte adresseliste

Deres ref Vår ref Dato

201100764-2/DH

Offisiell adressering og bruk av adressetilleggsnavn

Miljøverndepartementet viser til Deres brev 24. februar 2011 med to spørsmål om tildeling av offisi-ell adresse, og vårt foreløpige svar 18. mars 2011.

Vi takker for henvendelsen. Statens kartverk vil på bakgrunn av henvendelsen endre sin veiledning i

offisiell adressering.

1. Bruksnavn som skal benyttes som adressetilleggsnavn

Vilkåret for å kunne tildele adressetilleggsnavn til en offisiell adresse er at adressen gjelder et gårdsbruk, og at adressetilleggsnavnet «faller språklig og geografisk sammen med et nedarvet stedsnavn». Det er kommunen som tildeler offisiell adresse, jf. matrikkellova § 21. Spørsmålet om et navn faller språklig og geografisk sammen med et nedarvet stedsnavn, avgjøres etter reglene i lov om stadnamn som forvaltes av Kulturdepartementet. Statens kartverk veileder kommunene både i spørsmål som gjelder adressering og navning.

Dere viser til at noen kommuner har praktisert adgangen til å tildele adressetilleggsnavn som del av den offisielle adressen, svært strengt, og at dette i praksis gjerne har vært tolket slik at bruksnavnet måtte være nevnt i den trykte matrikkelen fra rundt år 1900. Dere finner dette urimelig, og viser til at også gårdsbruk matrikulert senere gjerne kan ha navn som har vært brukt i generasjoner.

Spørsmålet er drøftet med Statens kartverk og Kulturdepartementet.

Kulturdepartementet anser det som:

«lite hensiktsmessig å gi føringer for hva som anses som et nedarvet stedsnavn. Det må vurderes særskilt i den enkelte saken. En tallfesting av hvor ”gamelt” et stedsnavn skal være eller hvor lenge det har vært i bruk vil kunne føre til en uønsket, statisk praksis».

Statens kartverk anbefaler på bakgrunn av Kulturdepartementets uttalelse således at flere kilder enn den trykte matrikkelen benyttes når kommunen skal ta stilling til om navnet på et gårdsbruk språklig og geografisk sammen med et nedarvet stedsnavn, bl.a. matrikelutkastet fra 1950, offentlige kart og dokumenter og muntlig tradisjon.

I dette ligger det at et bruksnavn som ved opprettelsen av bruket som egen matrikkelenhet, var å anse som en nydanning, i dag likevel kan betraktes som et nedarvet stedsnavn. Bruken av navnet i bygda og tiden som har gått, vil være avgjørende for om navnet i dag skal regnes som et nedarvet stedsnavn.

Også gårdsbruk av ny dato vil kunne tilordnes

adressetilleggsnavn dersom det eksisterende nedarvete navnet på stedet benyttes som bruksnavn, f.eks. navnet på det aktuelle markstykket eller den aktuelle naturformasjonen.

Det bør derfor ligge godt til rette for at gårdsbruk med bruksnavn som faller språklig og geografisk sammen med et nedarvet stedsnavn, skal kunne tildeles dette navnet som adressetilleggsnavn, uavhengig av når gårdsbruket ble en selvstendig matrikkelenhet. Det kan gjelde tidligere husmannsplasser så vel som nyrydningsbruk.

Statens kartverk vil presisere dette i sin veiledning til kommunene.

Anbefalt presentasjon av offisiell adresse

Dere foreslår at gårdens bruksnavn (adressetilleggsnavnet) nevnes før veiadressen.

Forslaget er forelagt Statens kartverk som også har forhørt seg med Folkeregisteret og Posten Norge. Forslaget er noe avvikende fra den praksis som benyttes av Posten Norge. Statens kartverk støtter likevel forslaget, og viser til at spørsmålet gjelder presentasjon av offisielle adresser.

Statens kartverk vil heretter anbefale at adressetilleggsnavnet nevnes før veiadressen i presentasjonen av offisielle adresser. I løpende tekst vil dette da f.eks. se ut som følger: ”Tveit, Fjellveien 25”.

Med hilsen

Kari Strande (e.f.)
avdelingsdirektør

Dag Høgvard
seniorrådgiver

Adresseliste

Nes bygdekvinnelag, Eidsvollvn 1414,
2060 EIDSVOLL

Nes landbrukslag, Røavn 198, 2160 VORMSUND
Raumnes historielag, Blekstadveien 157, 2162 BRÅ-
RUD

Kopi:
Kulturdepartementet
Statens kartverk

SPØRSMÅL NR. 1803**Innlevert 19. august 2011 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 5. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det er vanskelig for langtransportsjåfører å følge hvilereglene fordi det finnes for få godkjente døgnhvilesteder langs norske veier.

Vil statsråden legge bedre til rette for at private aktører kan bidra til å løse problemet?»

BEGRUNNELSE:

Lastebilsjåfører som ferdes på veiene våre er underlagt svært strenge krav til hvile- og kjøretid. Utvilte sjåfører gir tryggere veier. Men til tross for dette har vi et alvorlig underskudd på viktige døgnhvileplasser for tungtransport. I et innslag på NRK Østfold 20.7 ble det påpekt at kun to steder langs E6, fra Kirkenes i nord til Svinesund i sør, er godkjente som døgnhvileplasser. I hele Norge finnes det ikke mer enn 10 døgnhvileplasser.

Lastebilsjåførene, som faktisk har sin arbeidsplass langs norske veier, fortjener et godt arbeidsmiljø. Uten flere døgnhvileplasser er ikke dette mulig. I tillegg er det også vanskelig å faktisk følge hvilereglene når man mangler gode muligheter til lengre pauser.

I Tyskland har veimyndighetene et svært bevisst forhold til hvileplasser. §15 i den føderale motorveiloven ("Bundesfernstraßengesetz") gir anledning til kommersielle aktører å bygge ut og drive hvileplasser mot å betale en liten omsetningsbasert avgift til myndighetene. I Norge kunne samme modell vært brukt til å mobilisere det private initiativ til å løse problemet med døgnhvileplasser.

Svar:

Både for trafikksikkerheten og for sjåførene er det viktig å legge til rette for at tungtransport-sjåførene får tatt den pålagte hvile. Det er kartlagt behov for betydelig flere døgnhvileplasser. I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 har regjeringen lagt opp til at Statens vegvesen kan yte støtte til private aktører som vil bygge ut og drifte anlegg som kan fungere som døgnhvileplasser for tungtransporten. Videre er det i Statens vegvesens handlingsprogram for perioden 2010-2013 avsatt investeringsmidler til etablering av slike plasser.

Spørsmål om blant annet lokalisering, utforming og fasiliteter er omtalt i en veileder for døgnhvileplasser for tungtransporten som Statens vegvesen publiserte i 2010. I tillegg omtales ulike modeller for hvordan døgnhvileplasser kan etableres og driftes med ulike grader av statlig og privat involvering. Hvilken modell som velges, vil bero på trafikkgrunnlag, eksisterende servicetilbud og inntekspotensial der det er aktuelt å etablere døgnhvileplasser. Statens vegvesen arbeider med å implementere dette i sin virksomhet.

På grunn av vesentlig mindre trafikk er det ikke like interessant for private å drive service-tilbud tilknyttet døgnhvileplasser i Norge som det er i Tyskland. Det vil derfor i Norge i mange tilfelle være behov for offentlige tilskudd for å få private aktører interessert, mens man i Tyskland kan ta en avgift fra de private aktørene.

Jeg mener ordningen med tilskudd til private aktører som det legges opp til i gjeldende nasjonal transportplan vil kunne bidra til at det etableres nye døgnhvileplasser for tungtransporten og legger til grunn at Statens vegvesen arbeider videre for å få etablert flere slike plasser raskt.

SPØRSMÅL NR. 1804**Innlevert 19. august 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 9. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Nok en gang har vi sett en tragisk ulykke på E16. Dette er en strekning med stor trafikk som oppleves som utrygg. Det er behov for betydelig fornyelse av veien. På samme strekning er det en jernbane hvor traseen i det vesentlige er 130 år gammel. Også her er det behov for fornyelse, spesielt siden det utredes høyhastighetsbane på strekningen.

Vil statsråden ta initiativ til en konseptvalgutredning for å få starte arbeidet med å få en trygg E16 og moderne jernbane mellom Bergen og Voss?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig å se den store sammenhengen i infrastrukturprosjekter. For å realisere effektivitetsgevinster bør vi samordne utbygging av vei og jernbane mellom Voss og Bergen. Dersom man sørger for et godt samarbeid mellom Statens Vegvesen og Jernbaneverket, vil jernbanen kunne sidestilles med vei på

denne strekningen. Geografien her tilsier at man planmessig blir avhengig av mange nye tunneler. Da vil det være vesentlige stordriftsfordeler å hente ved for eksempel både å bygge ut en smal firefeltsvei på E16 samtidig som man oppgraderer jernbanetraseen.

Svar:

Jeg er enig i at det er viktig å se utviklingen av jernbanen og riksvegen i korridoren Bergen – Voss i sammenheng. Samferdselsdepartementet har derfor bedt Jernbaneverket og Statens vegvesen om en nærmere vurdering. En forstudie er igangsatt for å avklare felles utfordringer og muligheter, blant annet for utvikling av felles sikkerhetsløsninger og for samarbeids- løsninger både mht. utforming av infrastruktur og i en anleggsfase.

Når jeg har fått etatenes vurdering av dette, vil jeg ta stilling til behovet for en konseptvalg- utredning mellom Bergen og Voss.

SPØRSMÅL NR. 1805**Innlevert 19. august 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 1. september 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å kvalitetssikre at eksamen på medisinstudiet på Universitetet i Tromsø avvikles på en forsvarlig måte som ivaretar både hensynet til kvalitet på oppgavesettet og hensynet til studentenes rettssikkerhet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har blitt gjort kjent med en klage en gruppe studenter på fjerde året av medisinstudiet (kull 07) på Universitetet i Tromsø har presentert for fakultetsledelsen på medisinsk fakultet på Universitetet i Tromsø. Klagen gjelder gjennomføringen og sensureringen av eksamen på fjerde året på medisinstudiet, en eksamen som tilsvarer 60 studiepoeng. I klagen på-

pekes det en rekke forhold knyttet til innholdet av eksamenssettet samt sensureringen som kan virke merkelige på en utenforstående.

I studentenes klage på gjennomføringen av ordi- nær eksamen våren 2011 står det:

"Sensorveiledningen oppleves som hovedårsaken til årets høye strykprosent. Det er flere grunner til dette. Den er ikke utformet i henhold til sensorveiledninger ved tidligere eksamener på MED-400, som studentene har brukt til å forberede seg til årets eksamen. Den er heller ikke i henhold til den informasjon som er gitt studentene på forhånd av eksamen, da studentene ble informert om at hver individuelle oppgave ble vurdert til ett poeng hvis studenten oppnår 60 % av optimal besvarelse. I tillegg står minimumssvaret i noen tilfeller ikke i sammenheng med hva som er angitt i oppgaveteksten, eller det som er vektlagt gjennom årets undervisning."

I eksamenskommissjonens svar på studentenes klage heter det:

" Vi er helt enige med studentene i at informasjonen før eksamen bør revurderes og klargjøres slik at både studenter og kommisjonen har klare regler å forholde seg til. (osv) Konklusjon: Eksamenskommissjonen har gått nøye gjennom klagen fra MK07 og finner ikke at det er begått formelle feil som gir grunn til å endre sensurvedtaket for ordinær eksamen MED-400 våren 2011".

Jeg er også gjort kjent med at studentene har fremsatt en klage på kontinuasjonseksamen som ble gitt i august 2011.

Jeg har full forståelse for at eksamensoppgavene på medisinstudiet må holde et høyt faglig nivå og at studentene må være forberedt på at innhold i oppgavesettene kan forandres fra et år til det neste. Likefullt har studentene krav på god informasjon i forkant om hvilke kriterier som legges til grunn for bedømmelsen av besvarelsene.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 1805 fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker om kvalitetssikring av eksamensrutiner ved Universitetet i Tromsø.

Utdanningsinstitusjonene har et lovpålagt ansvar for at kandidatens kunnskaper og ferdigheter blir

prøvd og vurdert på en upartisk og faglig betryggende måte. Det tilligger styret å gi bestemmelser om det faglige innholdet i studiene, om vurderingsformer og eksamensavvikling. Institusjonene skal videre ha et tilfredsstillende internsystem for kvalitetssikring. Gode rutiner knyttet til håndtering av eksamen, sensur og klagebehandling vil være en del av kvalitetssikringsarbeidet ved en institusjon.

Representanten Aspaker tar utgangspunkt i avviklingen av en eksamen for fjerdeårs medisinstudenter ved Universitetet i Tromsø våren 2011. Som det fremgår av representantens begrunnelse, har studentene klaget over formelle feil ved eksamen. Denne klagen er nå oversendt til universitetets klagenemnd som i løpet av kort tid vil vurdere om det er gjort formelle feil som kan ha hatt betydning for eksamenskandidatens prestasjon eller bedømmelsen av denne. Jeg er kjent med at det helsevitenskapelige fakultetet også vil gjennomføre en evaluering av eksamensavviklingen i denne saken med sikte på å avdekke eventuelle forbedringspunkter.

Universiteter og høyskoler har stor grad av faglig og administrativ frihet. Kunnskapsdepartementet har ikke myndighet til å gripe inn i institusjonenes faglige vurderinger i enkeltsaker. Vårt ansvar er å se til at regelverket etterlevs. Så langt jeg kan se, har Universitetet i Tromsø opptrådt i samsvar med gjeldende regler.

SPØRSMÅL NR. 1806

Innlevert 19. august 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 30. august 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Stadig flere norske borgere ser ut til å velge å benytte surrogatmødre i utlandet. Statsråden har overfor Stortinget gitt uttrykk for at det er behov for å vurdere nærmere lovregulering av surrogatiområdet. Sps parlamentariske leder etterlyser en innstramning av lovverket.

Vil regjeringen fremme forslag om ny lovgivning som også forbyr kjøp av surrogatitjenester i utlandet?»

BEGRUNNELSE:

Det er tverrpolitisk enighet som at surrogati ikke bør tillates i Norge og at det heller ikke skal legges til rette for å hente surrogatbarn fra utlandet. Likevel be-

nytter norske borgere seg av surrogatmødre i andre land, noe som reisen en rekke etiske og juridiske spørsmål så vel for barnet som for moren. Statsråden har vært prisverdig klar i sine synspunkter på surrogatiindustrien. Spørsmål rundt praksis og lovverk dukker imidlertid opp i offentligheten stadig oftere. Et dilemma er særlig hvordan man skal forholde seg til konsekvensene av at norsk lovgivning omgås ved at surrogatmødre i utlandet benyttes, noe også Sps parlamentariske leder peker på.

Svar:

Jeg har igangsatt en utredning om bruk av surrogati i utlandet. Regjeringen er opptatt av at alle sider ved surrogati belyses, herunder de menneskerettslige

og etiske sidene. Vurderinger av behovet for eventuelle endringer – inkludert innstramminger – vil være en naturlig del av den helhetlige gjennomgangen av hele sakskomplekset. Utredningen vil ta utgangspunkt i NOU 2009: 5 om farskap og annen morskap, og også omfatte en vurdering av de problemstillinger som er framkommet og synliggjort i den offentlige debatten i den senere tid. Jeg legger til at jeg avholdt et ekspertmøte om surrogati i juni hvor jeg fikk gode innspill som jeg vil ta med meg i det videre arbeidet. Jeg tar sikte på å sende saken på alminnelig offentlig høring i løpet av høstsesjonen, og Prop L vil kunne fremmes til våren.

Ettersom det ikke er lagt til rette for surrogati i Norge, har heller ikke gjeldende lovverk bestemmelser som er spesielt utformet for å regulere hvordan foreldreskap etableres etter bruk av surrogatmor i utlandet. Dette innebærer at de generelle reglene i barneloven og adopsjonsloven gjelder. Departementet vil i samråd med de aktuelle etater avklare hvordan saker knyttet til bruk av surrogatmor skal behandles, herunder de saker som er blitt gjenstand for retting i folkeregisteret. Jeg ønsker å legge til rette for at barna som allerede er kommet til Norge etter bruk av surrogatmor i utlandet, kan sikres juridisk.

SPØRSMÅL NR. 1807

Innlevert 19. august 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 29. august 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til at reglene (Forskrift om offentlige anskaffelser § 20-12 (1)) for offentlig anbud endres slik at ikke omsetning de foregående år vil være utslagsgivende for om små bedrifter eller enkeltpersonsforetak kan være kvalifisert som tilbydere?»

BEGRUNNELSE:

Enkeltpersonsforetaket Sykehusrådgivning Øyvind Fjeld har fått avslag på anbud om å levere konsulentbistand til økonomisk analyse- og utredning knyttet til anskaffelse av Nødnett i regi av Helsedirektoratet. Avslaget er begrunnet i en formell feil ved at det ikke er vedlagt kredittvurdering, hvilket er relevant nok. Det er heller ikke noe oppsiktsvekkende at tilbydere får avslag på tilbud i en åpen anbudsrunde, men det underlige og beklagelige i brevet fra Helsedirektoratet datert 20.06.2011 er argumentasjonen om at Fjeld uansett ikke ville fått oppdraget.

I brev skrives det at "Uavhengig av dette (manglende kredittvurdering) mener Helsedirektoratet at omsetningen til Sykehusrådgivning Øyvind Fjeld er for liten i forhold til størrelsen på kontrakten og at Sykehusrådgivning Øyvind Fjeld derfor ikke har tilstrekkelig økonomisk og finansiell kapasitet til at firmaet skal gjennomføre avtalen.

Etter forskrift om offentlige anskaffelser § 20-12 (1) skal Helsedirektoratet avvise leverandører som ikke oppfyller krav som er satt til leverandørens del-

takelse i konkurransen. Helsedirektoratet avviser derfor tilbudet til Sykehusrådgivning Øyvind Fjeld, ettersom firmaet ikke oppfyller kravet om tilstrekkelig økonomisk og finansiell kapasitet til å gjennomføre rammeavtalen."

Det er nødvendigvis ikke slik at økonomisk og finansiell kapasitet er irrelevant i alle sammenhenger, men det bemerkelsesverdige i denne konkrete saken slik det framgår av kunngjøringsdokumentene er at det overhodet ikke er gjort noen vurderinger i forhold til hvilke krav den konkrete avtalen stiller til økonomisk og finansiell kapasitet. Det dreier seg om konsulenttjenester, som ikke krever investeringer verken i utstyr eller programvare.

De mer prinsipielle implikasjonene av vedtaket innebærer at et konsulentfirma kan bli avvist utelukkende på grunnlag av opplysninger om omsetning fra tidligere år, og ikke om firmaet har den aktuelle kapasitet. I det aktuelle tilfellet dreier det seg også om et anbud på kjøp av konsulenttjenester til økonomisk analyse og utredning som har en økonomisk ramme på 1,0 mill. kr eks. mva og med en opsjon på ytterligere 500 000 kr. Altså en beskjeden økonomisk ramme som skulle være godt innenfor det de fleste konsulentfirmaer og enkeltpersonsforetak skulle klare å håndtere helt uavhengig av tidligere års omsetning.

Dersom tolkning av forskrift om offentlige anskaffelser lagt til grunn fra Helsedirektoratet også indikerer at en tilsvarende praksis kan bli fulgt i andre deler av statsapparatet, vil dette ha betydelige økonomiske konsekvenser for konsulenter som driver eller

har tenkt å starte opp med enkeltpersonforetak som er svært uheldig. I prinsipp sier man at det ikke er mulig å få være med i offentlige anbud med mindre man har drevet i minimum tre år med en omsetning godt over den økonomiske ramme som anbudet er innenfor.

Undertegnede kan ikke se at det er i tråd med Stortingets intensjon at småforetak kan utelukkes fra konkurranse på et summarisk grunnlag, uten at det gjøres konkrete vurderinger omkring forholdet mellom foretakets finansielle kapasitet og kontraktens reelle innhold.

Svar:

Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet har forvaltningsansvaret for regelverket om offentlige anskaffelser. Det innebærer å forvalte og utvikle et regelverk som sikrer åpen konkurranse og likebehandling av alle leverandører. Innenfor rammene av regelverket er det den enkelte offentlige oppdragsgiver som selv vurderer hvordan en anskaffelsesprosess skal organiseres og tilrettelegges, og hvilke krav som bør stilles til leverandørene. Regelverket om offentlige anskaffelser legger ikke konkrete føringer for dette.

Det følger av regelverket at oppdragsgiver kan stille kvalifikasjonskrav i en anbudsprosess, jf. forskrift om offentlige anskaffelser § 17-4. Kvalifikasjonskrav er minimumskrav som skal sikre at leverandøren har det nødvendige grunnlaget for å gjennomføre kontrakten. Kravene "skal sikre at leverandørene er egnet til å kunne oppfylle kontraktsforpliktelsene og skal stå i forhold til den ytelse som skal leveres", jf. § 17-4 (2).

Jeg tar forbehold om at jeg ikke kjenner den konkrete saken det er vist til i begrunnelsen til spørsmå-

let, og derfor ikke har forutsetninger for å si om det i dette tilfellet er stilt hensiktsmessige kvalifikasjonskrav, som står i forhold til den ytelsen som skal leveres. På generelt grunnlag vil jeg imidlertid si at oppdragsgiverne bør foreta en konkret vurdering av risikoen ved den enkelte anskaffelse, og stille krav som står i forhold til kontraktens art, omfang og kompleksitet. Mindre anskaffelser innebærer ofte mindre risiko enn større anskaffelser, og kravene til leverandørene bør derfor differensieres, slik at man unngår å ekskludere små bedrifter fra deltakelse i konkurransen.

Norge har mange små og mellomstore bedrifter, og regelverket er ikke til hinder for å legge til rette for at disse bedriftene kan delta i offentlige konkurranser. Utover å differensiere kvalifikasjonskravene, kan for eksempel oppdragsgiverne dele opp anskaffelsene i mindre kontrakter og på den måten legge forholdene bedre til rette for at også de mindre bedriftene kan nå opp i konkurransen. Oppdragsgiverne bør også benytte rimelige og balanserte kontraktsvilkår.

Det er viktig at offentlige oppdragsgivere er kjent med det mulighetsrommet som finnes i regelverket. Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi), har til oppgave å informere og veilede om offentlige anskaffelser. Direktoratet har bygget opp en kompetent og slagkraftig avdeling som bistår innkjøperne med kompetanse og verktøy som bidrar til bedre og korrekte anskaffelser i samsvar med regelverket. Økt kunnskap om regelverket og økt bevissthet om de mindre bedriftenes situasjon, vil bidra til at små og mellomstore leverandører lettere når opp i offentlige anbudskonkurranser.

SPØRSMÅL NR. 1808

Innlevert 22. august 2011 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen

Besvart 5. september 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Ifølge Statistisk sentralbyrås registerbaserte sysselsetningstall har antallet sysselsatte mellom 15 og 74 år i kategorien "Privat sektor og offentlige foretak" økt fra 1 617 710 i 2005 til 1 762 353 i 2010.

Hvor mye av denne økningen har skjedd i privateide bedrifter, og hvor mye av økningen er skjedd i offentlige foretak?»

Svar:

Statistisk sentralbyrå (SSB) skiller ikke mellom privateide bedrifter og offentlige foretak i den statistikken som spørsmålet henviser til. Det er derfor ikke mulig å besvare spørsmålet basert på offentliggjort statistikk.

Statistisk sentralbyrå har imidlertid utlevert tall for årene 2004 og 2009 basert på samme statistikk,

der man har skilt ut kategorien "Statlig eide foretak m.v." fra "Privat sektor og offentlige foretak". "Statlig eide foretak m.v." omfatter ikke kommunalt eide og fylkeskommunalt eide foretak. Sysselsettingen i "Privat sektor og offentlige foretak" var 1 582 768 personer i 2004 og 1 756 690 i 2009. Av disse var 87 254 personer sysselsatt i "Statlig eide foretak m.v." i 2004 og 91 068 personer i 2009.

Statistisk sentralbyrå produserer fra og med 2009

en sysselsettingsstatistikk etter sektor med grunnlag i registerbasert sysselsettingstall. Denne statistikken er imidlertid ikke direkte sammenlignbar med den statistikken som spørsmålet henviser til da antallet sysselsatte er utvidet til også å omfatte ikke-bosatte personer. Statistikken finnes i Statistikkbanken til SSB og er beskrevet nærmere der. Tallene fra Statistikkbanken er gjengitt i tabellen under.

Sysselsatte i hovedarbeidsforhold, etter sektor. Personer 15 år eller eldre, bosatte og ikke-bosatte

	2009	2010
I alt	2 581 634	2 596 780
Offentlig sektor	884 067	895 189
Offentlig forvaltning	745 426	759 939
Stats- og trygdeforvaltningen	264 983	269 287
Fylkeskommuner	43 586	44 300
Kommuner	436 857	446 352
Offentlig sektor unntatt forvaltningen	138 641	135 250
Statlig eide foretak/forretningsdrift	91 940	88 283
Fylkeskommunalt/kommunalt eide foretak/forretningsdrift	46 701	46 967
Privat sektor	1 697 567	1 701 591

Kilde: Statistisk sentralbyrå, registerbasert sysselsettingsstatistikk.

SPØRSMÅL NR. 1809

Innlevert 22. august 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 30. august 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Olje- og energiministeren sier til Dagens Næringsliv 17.08.11 at oljealderen langt fra er over, noe undertegnede er enig i. Samtidig sier statsråden at vi bare ser slutten på begynnelsen. Dette er langt mer offensivt enn det som har vært ODs vurdering så langt.

Betyr statsrådets uttalelse til DN at ODs ressursestimater vil bli betydelig endret?»

Svar:

Min uttalelse i Dagens Næringsliv 17.08.11 om at oljealderen langt fra er over er fullt ut i samsvar med dagens ressursestimater.

I henhold til Oljedirektoratets ressursestimater har vi produsert i overkant av 40 pst. av de forventede utvinnbare ressursene på norsk sokkel. Eventuelle pe-

troleumsressurser i havområdet rundt Jan Mayen og i de nye områdene i Barentshavet, inngår ikke i ODs ressursestimater fordi områdene ikke har vært undersøkt og kartlagt for petroleumsressurser. Petroleumsressurser i disse områdene vil derfor komme i tillegg. Som kjent startet OD i sommer innsamling av seismiske data utenfor Jan Mayen og i nye områder i Barentshavet sør som ledd i en åpningsprosess for petroleumsvirksomhet. Oljedirektoratets ressursestimater gir dermed belegg for å hevde at oljealderen langt fra er over. Vi har ennå ikke produsert halvparten av det som Oljedirektoratet forventer er utvinnbart.

Det er heftet usikkerhet til alle estimater. De totale utvinnbare ressursene er anslått med 80 pst. sannsynlighet til å ligge innenfor et usikkerhetsspenn på mellom 10 og 16 milliarder Sm³ oljeekvivalenter, med 13 mrd. som forventningsverdi.

Dette forteller meg at mulighetene på norsk sok-

kel kan være meget store. Denne oppsiden er det viktig å søke. De faktiske forholdene knyttet til tilstedeværelsen av petroleum er ikke mulig å påvirke men ved å legge til rette for en best mulig utforsking og ressursforvaltning på norsk sokkel kan potensialet på

norsk sokkel realiseres. I Stortingsmelding 28 (2010-2011), ”En næring for framtida – om petroleumsvirksomheten”, presenteres en plan for hvordan dette kan gjøres. Jeg har et generasjonsperspektiv på norsk petroleumsideindustri.

SPØRSMÅL NR. 1810

Innlevert 22. august 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 12. september 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Olje- og energiministeren sier til Stavanger Aftenblad 10.08.11 at Tysklands utfasing av kjernekraft legger til rette for økt eksport av miljøvennlig norsk gass til Tyskland. Økningen i norsk gasseksport har ført til at nesten all gass på norsk sokkel som er i produksjon, allerede er solgt gjennom eksportkontrakter.

Når statsråden lover økt eksport til Tyskland, hvor skal han hente denne gassen?»

Svar:

Norge eksporterte i 2010 102 milliarder kubikkmeter med naturgass, det høyeste nivå noensinne. Av den samlede produksjonen av gass utgjør eksporten ca 97 %. Norsk gass dekker nærmere 20 % av europeisk gassforbruk og vi er av det europeiske markedet sett på som en stabil og sikker leverandør.

Gassproduksjonen anslås å nå sitt toppnivå rundt 2020. Den årlige gassproduksjonen anslås da å være mellom 105 og 130 mrd. Sm³. Produksjonsnivået et-

ter 2020 vil i stor grad bestemmes av utbygging av påviste ressurser og hvilke nye funn som gjøres i årene framover.

Avsetningen av gass fra norsk sokkel er et kommersielt anliggende, dette inkluderer hvilke typer kontrakter gassen selges på, kontraktens lengde og hvilke land det selges til. Den enkelte rettighetshaver er ansvarlig for avsetning av sin andel av norsk gass og olje. Statoil er på sin side også pålagt å avsette SDØEs andel av olje- og gassproduksjonen.

En betydelig andel av norsk gasseksport finner sted under langsiktige eksportkontrakter. Betydelige volumer omsettes imidlertid også på kortsiktige kontrakter (spot). Det er forventet at andelen av gass som selges på slike typer kontrakter vil kunne bli økende når produksjonen øker. Hvor norsk gass vil bli solgt i fremtiden, til Tyskland eller andre land, og hvilke typer kontrakter disse eventuelt selges på vil avhenge av kommersielle avgjørelser fra de involverte selskaperne.

SPØRSMÅL NR. 1811**Innlevert 22. august 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 26. august 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvilke virkemidler Norge eller EU vil igangsette for å få løst makrellstriden med Island og Færøyene, og hvordan vil statsråden se til at landingsforbudet blir håndhevet?»

BEGRUNNELSE:

27. juli 2011 kom Fiskeri- og kystministeren og EUs fiskerikommisær med en felles uttalelse om makrellforvaltningen i Nord-Atlanteren.

Bakgrunnen for uttalelsen er framgangsmåten til Island og Færøyene ved fastsettelsen av nasjonale kvoter for makrellfiske.

De fastsatte kvotene går langt ut over kvotene Island og Færøyene tradisjonelt har hatt, og overstiger totalkvoten for makrellfiske som forskerne har anbefalt, med nesten 50 pst.

I en pressemelding fra 1. august 2011 er det forbudt med landing av makrell tatt i færøysk og islandsk sone.

Svar:

Som kjent lyktes vi ikke i å bli enige med Island eller Færøyene om en kyststatsavtale for makrell i 2010 eller 2011. Bakgrunnen var at verken Norge eller EU kunne akseptere Islands og Færøyenes krav, som vi mener var urealistisk høye og som manglet vi-

tenskapelig begrunnelse.

Forhandlingene om en kyststatsavtale for makrell for 2012 starter til høsten, og vi går til forhandlingsbordet med et mål om at vi denne gang skal bli enige. Vi ønsker en balansert og helhetlig avtale, som sikrer bærekraftig høsting av bestanden, forutsigbarhet for partene og høyest mulig samlet utbytte over tid. Likevel vil vi ikke la oss presse til en løsning som en følge av andre parters uansvarlige opptreden underveis.

Norge og EU samarbeider for å finne en løsning som vil forhindre at Islands og Færøyenes uansvarlige handlinger skal føre til ytterligere skade på makrellbestanden i Nordatlanteren. Vi er også kjent med at Europakommisjonen vurderer ulike tiltak for å få på plass en avtale.

Etter gjeldende regelverk er det forbudt å lande fangster av makrell fra islandske og færøyske fartøy i norske havner. Ilandføringsforbudet omfatter også all fangst av makrell som er tatt i færøysk og islandsk sone, og fangst tatt av fartøy med lisens fra færøyske eller islandske myndigheter. Fiskeridirektoratet har bedt sine regionkontorer om å være særlig oppmerksomme mot fartøy som har fisket i islandsk eller færøysk sone, og følger i samarbeid med Norges Silde-salgslag opp landingsforbudet. Fartøy som har fisket i islandsk og færøysk sone nektes å lande makrell i norske havner.

SPØRSMÅL NR. 1812**Innlevert 22. august 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 26. august 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden garantere for at de inngåtte kvotefordelinger vil ligge fast slik at det ikke skapes en ny krig mellom de ulike fartøygrupper og om hvorvidt et rederi må være etablert i Nord- eller Sør-Norge for å kunne få tildelt kvoter?»

BEGRUNNELSE:

Fiskeri- og kystministeren lanserte i en pressemelding 14. juni 2011 at det vil bli utarbeidet en egen Stortingsmelding om fiskeri- og havbrukspolitikken i Norge.

Svar:

Stabilitet og forutsigbarhet i ressursfordelingen mellom ulike fartøygrupper har vært og er fortsatt en viktig premiss for fiskeripolitikken. Dette har blitt understreket både av Regjeringen og gjennom flere vedtak i Stortinget.

Mitt svar er derfor enkelt: ja, den etablerte kvotefordelingen ligger fast.

SPØRSMÅL NR. 1813**Innlevert 22. august 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 30. august 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Flere fedre har mistet retten til betalt farspermisjon fordi de ikke har sendt inn søknad om utsettelse etter mors permisjon, selv om permisjonen er ment å være innen lovens krav om innen tre år etter fødsel. En familie i Haugesund står i fare for at far mister sine 10 uker, fordi far ikke leste et brev sendt til hans kone, til tross for at søknad ble sendt inn på vanlig måte.

Hvordan vil statsråden endre rutinene slik at alle familier selv kan disponere fedrekvoten innen de tre årene uten å miste opparbeidet rettighet?»

BEGRUNNELSE:

I praksis vil det for de fleste være slik at permisjonen for både mor og far gjennomføres uavbrutt for mor og far, slik NAV ønsker.

Det er likevel åpning for å avvikle pappaperm når man ønsker det og innenfor tre år, bare man søker og overholder søknadsfristen. Fristen er 4 uker før "maksperioden" går ut. For de fleste er vel dette 4 uker før mor ikke lenger mottar foreldrepenger fra NAV.

Moren i dette tilfellet fikk foreldrepenger frem til 03.04.2011, og dermed skulle far sendt søknad til NAV innen første uka i mars. For å beholde datteren lengst mulig hjemme før oppstart i barnehage tok mor 6 uker permisjon uten lønn og 4 uker ferie fra 2010, før skoleferien startet.

Dermed var det ett naturlig tidspunkt for far å starte pappapermen nå i august 2011.

Brevet fra NAV lå og ventet da mor kom hjem fra sykehuset, og ble naturlig nok skumlest innimellom amming og bleieskift, før det ble lagt til sides. Far trodde han skulle få eget brev. Det har han aldri fått!

Far har dermed gjort avtale med arbeidsgiver i den tro at denne og NAV hadde ordnet papirarbeidet og han fikk derfor sjokk da han kontaktet NAV i forbindelse med starten av permisjonen nå nylig. NAV hadde ikke mottatt søknad om utsettelse av fedrekvoten i form av Nav-blankett 14-16.05.

Far sendte denne derfor samme dag til NAV og trodde dermed saken ville løse seg, om noen uker forsinket. Han trodde jo dette var en opparbeidet rettighet og barnet var knapt et år gammelt da han skulle starte, godt innenfor marginen på tre år.

Jeg kan ikke skjønne at det har vært Stortingets intensjon å frata fedre retten til betalt pappapermisjon, hvis man glemmer å fylle ut et skjema, langt

innenfor fristen for å fullføre permisjonen, og når far attpåtil aldri har fått eget brev fra NAV om dette.

Flere opplever også at saksbehandlingen i NAV tar månedsvís og ikke er fullført før langt inni selve permisjonen, med den usikkerheten dette gir for fedre, familier og bedrifter som gir permisjoner. Jeg synes NAV i slike saker bør ha korte frister, slik at saksbehandlingstiden ikke går ut over familielivet på en slik dramatisk måte som i slike tilfeller.

Jeg ber derfor på denne bakgrunn at fedre kan ta ut sin fedrekvote når som helst innen tre-års-regelen tilpasset sin families behov og ikke Navs behov for strømningformede skjemaer og vedtak. Tidsfrister er selvsagt greit, men jeg mener det er fullstendig helt urimelig å miste fedrekvoten når man har oversittet en frist som knapt er innenfor den første tredjedelen av hele permisjonstiden. Jeg mener statsråden bør rydde opp i denne usikkerheten, både for familiene, men også for NAV.

Slik NAV legger opp praksis vil mange fedre tvinges ut i jobb igjen fordi det er de færreste familier som klarer å leve uten hele eller deler av inntekten i 10 uker, uten at man har planlagt dette i god tid på forhånd. Dette er også problematisk for barna som da får en dårligere omsorgsløsning og for bedriftene som ofte har ordnet vikarer i permisjonstiden.

Svar:

Foreldrepenger skal sikre inntekt for foreldrene ved fravær fra arbeidet på grunn av fødsel/adopsjon og omsorg for små barn. Foreldrepengeordningen skal sikre at foreldrene kan være hjemme med barnet den første tiden. Stønadsperioden skal som hovedregel tas ut sammenhengende og kan utsettes bare på bestemte vilkår.

Vilkårene for utsettelse av foreldrepengeuttak gir et kontrollbehov som må ivaretas av NAV, for å sikre at vilkårene for å få foreldrepenger er oppfylt.

Jeg har mottatt flere henvendelser fra fedre som ikke har fått tatt ut foreldrepenger fordi de har søkt om utsettelse for sent. Målet er at alle fedre som har rett til det, skal få mulighet til å ta ut foreldrepenger. Departementet har derfor tett kontakt med NAV, og samarbeider om å vurdere endringer i rutiner og informasjonsstrategier overfor foreldrene. Blant annet har NAV utarbeidet nye søknadsskjemaer og rutiner for å gjøre det enklere for foreldrene å fylle ut riktige skjemaer til riktig tid. Far får nå også tilsendt et eget informasjonsbrev. Departementet legger for øvrig til grunn at NAV anser det som en søknad om utsettelse

dersom det framgår av informasjonen foreldrene har gitt NAV at det planlagte foreldrepenguttaket i realiteten innebærer en utsettelse av foreldrepenger. Jeg følger nøye med på utviklingen, og vil vurdere nye tiltak dersom det er behov for det.

Jeg kan også nevne at departementet for tiden vurderer foreldrepengeregelverket med sikte på mulige forenklinger/forbedringer. Som et ledd i dette arbeidet vil vi også vurdere om dagens vilkår for utsettelse er hensiktsmessige.

SPØRSMÅL NR. 1814

Innlevert 22. august 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 29. august 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Framstøt for skjerpede krav til spredningsareal for husdyrgjødsel skaper uro i et allerede hardt presset husdyrhold.

Hva er den faglige begrunnelsen for en slik eventuell skjerping, er den en nødvendig følge av EUs krav, og hvordan vil landbruksministeren sikre at dette ikke medfører kutt i dyrehold og produksjon?»

BEGRUNNELSE:

De nye kravene er knyttet til oppfølgingen av EUs vanndirektiv. Kravene kan medføre at gårder trenger 60 prosent større areal for å opprettholde dagens produksjon.

Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning (NILF) har regnet på konsekvensene for landets største husdyrfylke, Rogaland, hvis Landbruksdepartementet får gjennom et nytt krav om spredning av gjødsel, skriver Nationen. I sammenheng med gjennomføringen av EUs vanndirektiv vurderer de å øke kravene til spredningsareal fra 4 til 4,6 dekar per ku. Det kan bety at hvert femte husdyr i Rogaland må vike for regelverket. Ifølge NILF vil dette redusere melke- og storfekjøttproduksjonen i Rogaland med 10 prosent og medføre 118 millioner kroner i lavere overskudd årlig, før subsidier. Bønder og tillitsvalgte i Rogaland betegner så store innskjerpinger som helt urealistiske.

Svar:

Det er flere årsaker til at jeg har satt i gang en revidering av forskriften som regulerer håndteringen av husdyrgjødsel (forskrift om gjødselvarer mv. av organisk opphav).

Regelverket er i dag innrettet for å regulere fare for vannforurensing, mens det nå også kan være behov for å vurdere eventuelle krav for å redusere utslipp av klimagasser (lystgass og metan) og av ammo-

niakk. Ammoniakk er en av gassene som Norge har forpliktelser til reduksjon av i konvensjonen om langtransporterte luftforurensinger. Videre skal revideringen tydeliggjøre ansvarsforholdet mellom ulike offentlige etater, slik at det er lettere for den enkelte å vite hvem som har ansvar for de ulike bestemmelsene i forskriften.

I forarbeidet til forskriftsendringen har Landbruks- og matdepartementet satt i gang flere prosjekter for å belyse nytte, kostnader og konsekvenser ved eventuelle innstramminger i regelverket. Representanten viser til en utredning fra Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning (NILF) som omhandler kostnader som jordbruket i Rogaland kan møte, dersom vi skulle gå inn for betydelige innstramminger i regelverket. Denne rapporten er altså et bidrag til arbeidet med å skaffe oversikt over kostnader ved ulike tiltak. Dette må så vurderes opp mot den miljøgevinsten tiltakene gir, og hvilke konsekvenser de ulike kravene kan få for næringen.

EU sitt vanndirektiv og Norge sin oppfølging gjennom vannforskriften, er således bare en del av dette arbeidet. Noen vassdrag i Norge er påvirket av jordbruk på en slik måte at tiltak må settes inn for å bedre vannkvaliteten. Hvilke tiltak som vil være aktuelle er noe av det departementet er i gang med å vurdere, også sett i lys av de regionale vannforvaltningsplanene som ble vedtatt i 2010. Det er ingen direkte link mellom EU sitt vanndirektiv og et eventuelt strengere regelverk for håndtering av husdyrgjødsel, men en bedre gjødselhåndtering vil kunne bidra til bedre vannkvalitet i enkelte jordbrukspåvirkede vassdrag.

På nåværende tidspunkt er det altså for tidlig å si noe om hva som blir kravene i en ny forskrift. Min målsetting med eventuelle regelverksendringer er at norsk jordbruk skal bli mer miljøvennlig, samtidig som samlet norsk matproduksjon skal opprettholdes.

SPØRSMÅL NR. 1815**Innlevert 22. august 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 2. september 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden støtte Venstre i at det tas initiativ til et prøveprosjekt basert på den danske Xclass-modellen – med et frivillig skoleår for elever som ønsker og har behov for det – fra og med høsten 2012?»

BEGRUNNELSE:

Ved siden av den kommende lærermangelen er frafall en av de største utfordringene norsk skole står overfor i årene som kommer. Undertegnede har gjentatte ganger tatt til orde for at det er behov for en bred, tverrpolitisk dugnad for å bekjempe frafallsproblematikken – der alle forslag legges på bordet og vurderes med et åpent sinn, jf. bl.a. Dokument 8:4 S (2009–2010). Når 1 av 3 elever ikke fullfører videregående opplæring innen 5 år er det tragisk både for den enkelte og for samfunnet som helhet.

Undertegnede viser til de gode erfaringene man har hatt med ordningen "Xclass" i Danmark. Ordningen innebærer at man gir tilbud om et frivillig skoleår etter grunnskolen – med vekt på basisfag og gjerne et fag som eleven har ekstra motivasjon for. Rundt halvparten av elevene velger et slikt frivillig år. Målet for disse elevene er å forbedre seg faglig, utvikle seg personlig og sosialt samt å bli mer bevisst på hvilken videre utdanning de ønsker å ta videre. Ifølge professor Thomas Nordahl, som har utarbeidet en rapport til departementet om ordningen, er det dokumentert at ordningen virker i Danmark (NRK 5. mai 2011).

De positive erfaringene fra Danmark er sannsynlig overførbare til Norge også, og etter undertegnedes mening vil det være nyttig å prøve ut dette i en eller flere kommuner her også. Det er også mulig å se et slikt tilbud i sammenheng med sommerskoletilbudet i de ulike fylkene, som kan vise til gode resultater i form av fullførte eksamener (NTB 22. august 2011).

Svar:

Som kunnskapsminister har jeg viet mye oppmerksomhet til økt gjennomføring i videregående opplæring. Det har derfor vært naturlig for meg å se nærmere på ulike overgangsordninger mellom ungdomstrinnet og videregående opplæring i arbeidet med forbedringer på dette viktige området. Det gjelder også spørsmålet om et frivillig ekstraår, eller 11. trinn, mellom ungdomstrinnet og videregående opplæring eller arbeidslivet.

Det viser seg at forskningen gir et nokså entydig negativt bilde av effekten av et ekstraår.

En rekke internasjonale studier har sammenliknet læringsutbyttet til elever som tar ekstraår med kontrollgrupper av elever som har normal progresjon. Ingen av disse har påvist noen positiv effekt. Over tid øker til og med den negative effekten for de som har tatt ekstraåret. Sannsynligheten for frafall i løpet av det videre skoleløpet blir nesten doblet, altså den helt motsatte effekten av den ønskede, som er å sette elever bedre i stand til å fullføre. Den anerkjente skoleforskeren John Hattie viser dette i sin bok "Visual Learning" fra 2009, og OECD påpeker det samme i sin studie "Equity in Education" fra 2007.

Til tross for de negative resultatene fra internasjonal forskning, er det interessant å se nærmere på hvordan våre naboland løser overgangen mellom ungdomstrinnet og videregående opplæring. For eksempel har tilbudet om ekstraåret i Danmark lange tradisjoner. Jeg er godt kjent med Høyskolen i Hedmark (HiHe) sin utredning av den danske ordningen med et ekstraår. HiHe har ganske riktig funnet positive effekter av ordningen, men skriver samtidig at dette bunner i noen viktige forutsetninger.

Det at ordningen benyttes av rundt halvparten av danske elever er en av disse forutsetningene. Det innebærer blant annet at ekstraåret i Danmark består av en stor og heterogen elevmasse, med elever fra ulike sosiale lag, og på ulikt faglig nivå. HiHe skriver i sin rapport "Det er fedt!" at en homogen elevmasse som kjennetegnes med lav motivasjon, svake forutsetninger for læring og mange negative erfaringer fra grunnskolen ikke vil gi ønskede resultater. Det er vanskelig å se hvordan et prøveprosjekt vil kunne fange opp en like bred elevgruppe i Norge som den suksessen i Danmark bygger på.

Samtidig har flere av forutsetningene som ligger til grunn for de gode resultatene av ekstraåret i Danmark overføringsverdi til norske forhold. Disse er verdt å se nærmere på i den videre diskusjonen rundt overgangsordninger i Norge. Dette gjelder for eksempel forutsetningene om et reelt miljøskifte for elevene, spesielt kvalifiserte og utvalgte lærere, og klare nasjonale føringer for ordningen. Vi arbeider med å få i gang flere forsøksordninger for elever i overgangen mellom ungdomstrinnet og videregående.

I denne regjeringsperioden har jeg lansert "Ny GIV" - Gjennomføring i videregående opplæring – som er en nasjonal dugnad for å øke gjennomførin-

gen i videregående opplæring. I Overgangsprosjektet, som er en viktig del av Ny GIV, tar vi konsekvensen av den nære sammenhengen mellom elevenes faglige prestasjoner i grunnskolen og deres muligheter til å lykkes i videregående opplæring senere. Hovedvekten er lagt på tett oppfølging av de svakest presterende elevene etter første termin i 10. klasse. Vi legger særlig vekt på å utvikle elevenes regne-, skrive og leseferdigheter slik at de får bedre forutsetninger for å gjennomføre videregående opplæring. Det er viktig at disse elevene opplever en annen pedagogisk tilnærming til opplæringen i fag enn de har opplevd tidligere, og som de ikke har kunnet nyttiggjøre seg på en tilfredsstillende måte. Derfor er nesten 700 lærere i grunnskoler og videregående skoler skolert med dette som siktemål det første året. Det er en sentral oppgave i prosjektet å skape smidige overganger mellom nivåene fordi det i slike faser er en ekstra stor risiko for at elevene dropper ut. Fylkeskommunene og prosjektkommunene arbeider derfor systematisk sammen for å lette overgangen mellom grunnskolen og videregående opplæring. Prosjektet skal gå over tre år, det vil si ut 2013.

I tillegg til denne innsatsen består Ny GIV av Oppfølgingsprosjektet som følger omlag 20 000 unge mellom 16-21 år som verken er i videregående opplæring eller i arbeid. Oppfølgingsprosjektet er et samarbeid mellom den fylkeskommunale oppfølgings-tjenesten, NAV, skoler, fagopplæring og ulike kommunale tjenester. Prosjektet skal bidra til å skape et bærekraftig, strukturert og målrettet system for at flest mulig i målgruppen gis nødvendig oppfølging. Målet er å motivere disse ungdommene tilbake til videregående opplæring som fører frem til grunnkompetanse, full kompetanse eller inn i arbeidsmarkedet. Fylkene skal tilby en kortere, mer fleksibel og praksisrettet videregående opplæring for de som trenger det. Foreløpige resultater fra utprøving av praksisbrev (grunnkompetanse) viser at en slik tilnærming er vellykket og fører til at flere ungdommer motive-res og lykkes, også med å oppnå full kompetanse.

I påvente av erfaringene fra Ny GIV vil jeg ikke støtte Venstre i at det tas initiativ til et prøveprosjekt i Norge basert på den danske modellen med et frivillig ekstraår mellom ungdomstrinnet og videregående opplæring.

SPØRSMÅL NR. 1816

Innlevert 22. august 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 5. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Samferdselsministeren fremstår i Aftenposten 22.8.2011 med en selvlaget oversikt som viser at Norge angivelig bruker mer penger på vei enn man gjør i Sverige i perioden 2006-2010. Fremstillingen forteller lite om standard på norske veier. Det er likevel viktig å få fremvist standard på norske vei, utviklingen i perioden med rødgrønn regjering og sammenlignet med andre land.

Vil statsråden legge frem en mer detaljert oversikt over antall km 4 felts motorvei, annen riksvei med midtdeler og etterslep på riksveivedlikehold?»

BEGRUNNELSE:

Jeg legger til grunn at målingen gjelder 4 felts motorvei med internasjonal standard. Videre at det for de tre indikatorene vises utvikling i Norge og sammenlignet med Sverige evt. også med andre land det er naturlig for Norge å sammenligne seg med. Om

det skulle vise seg vanskelig for dept. å få internasjonale tall for etterslep på veivedlikehold vil det være et godt alternativ å vise kvalitet på riksveiene i Norge målt etter Statens Veivesen sin egen klassifisering brukt i de årlige veimålingene.

Svar:

Bakgrunnen for oppslaget i Aftenposten 22.8.2011 var en rapport som sammenligner ressursinnsatsen på veg i de nordiske landene. I rapporten fremkommer det at Sverige brukte vesentlig mer enn Norge på veg fram til 2004, men at situasjonen er motsatt i siste del av sammenligningsperioden.

Det at Norge har lavere standard på hovedvegene, enn eksempelvis Sverige, er blant annet et resultat av for lave bevilgninger over lang tid. Denne regjeringen startet en snuoperasjon etter valget i 2005. Bevilgningene har økt betydelig og ambisjonen er videre opptrapping. Vegene blir nå bedre år for år.

Firefelts motorveg og annen riksveg med midtdeler

Pr 1.1. 2011 var til sammen 430 km firefelts motorveg åpnet for trafikk i Norge. Ved samme tidspunkt hadde Sverige 1930 km motorveg på det statlige vegnettet, mens Finland hadde 720 km motorveg.

I tillegg har Norge, ved utgangen av 2010, om lag 70 km firefelts veg som ikke er klassifisert som motorveg. I byer og tettsteder kan firefelts veg bygges med noe lavere standardkrav (bl.a. med hensyn til midtrekkverk, kryssløsninger og fartsgrense).

Pr. 1.1. 2011 var det etablert midtrekkverk på 148 km to- og trefelts riksveg i Norge. Sverige hadde tilsvarende 2270 km.

I tabellen vises en oversikt over antall km firefelts veg og som er åpnet for trafikk i Norge siden 2006 og hvor mange km midtrekkverk som er etablert på to- og trefelts riksveg.

År	Km firefeltsveg	Km midtrekkverk
2006	11	12
2007	38	22
2008	44	6
2009	75	20
2010	13	21
2011 (prognose)	20	33

Målt i antall km motorveg og antall km midtrekkverk har det svenske vegnettet høyere standard enn det norske. Sammenligner man "kompleksiteten" i vegnettet målt i tunnelomfang, ferjeomfang og til dels bruomfang, er det norske vegnettet langt mer komplekst enn det svenske vegnettet.

Vedlikeholdsetterslep

Det foreligger ikke materiale som gir grunnlag for å sammenligne vedlikeholds- etterslep i Norge og Sverige.

Som en del av arbeidet med NTP 2014–2023 gjennomfører Statens vegvesen en kartlegging av hva som vil kreves for å fjerne forfallet knyttet til følgende vegobjekter på riksvegnettet:

- Tunneler
- Bru/ferjekai
- Vegfundament og vegdekke
- Drens- og avløpsanlegg
- Vegutstyr og miljøtiltak

Dette materialet vil være et viktig grunnlag for Statens vegvesens forslag til NTP 2014–2023 som skal overleveres til Samferdselsdepartementet i februar 2012. Det er derfor ikke mulig for meg å nå presentere en oversikt over etterslepet i vedlikeholdet.

SPØRSMÅL NR. 1817

Innlevert 23. august 2011 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 7. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil statsråden bekrefte at regjeringen vil foreslå igangsettelse av vegprosjektet Harrangen-Høgkjølen på E39 i statsbudsjettet for 2012?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har tidligere godkjent at fylkestingene i Møre og Romsdal og Sør-Trøndelag forskutterer 100 millioner kroner for realiseringen av strekningen Harrangen-Høgkjølen på E39 med henblikk på igangsetting av prosjektet i 2011. Prosjektet inngår i inneværende NTP-periode (2010–2013). Nå viser det seg at prosjektet ikke kan igangsettes i 2011 fordi

endring av plan- og bygningsloven fører til behov for ny reguleringsbehandling. Orkdal regner med å ferdigstille reguleringsplanen i 2011. Det gir mulighet for å igangsette vegprosjektet i 2012, ett år etter det som var forutsatt, men forutsetningen for at Vegvesenet kan starte arbeidet er at det gjøres et vedtak om dette i statsbudsjettet for 2012.

Svar:

Når det gjelder eventuelle enkeltprosjekter i statsbudsjettet for 2012, vil jeg vise til framleggelsen av budsjettforslaget den 6. oktober.

SPØRSMÅL NR. 1818**Innlevert 23. august 2011 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 31. august 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hva har utenriksministeren foretatt seg i forbindelse med den pågående uroen i Syria, og hvilke virkemidler tenker han seg at Norge kan ta i bruk for å forhindre maktovergrepene fra syriske myndigheter på egen befolkning.»

BEGRUNNELSE:

I de siste månedene har det vært voldsomme opp-
tøyer og store demonstrasjoner i Syria. Svært mange mennesker har mistet livet og både USA og FN har anmodet presidenten om å trekke seg, og å slutte med voldshandlinger mot egen befolkning. Ingenting ser foreløpig ut til å ha noe effekt i Syria dessverre.

Svar:

Siden demonstrasjonene i Syria tok til i mars i år, har det syriske regimet brutalt undertrykket sin egen befolkning. FN anslår at mer enn 2200 mennesker er blitt drept og tusenvis er skadd eller arrestert.

Norge har fordømt denne voldsbruken en rekke ganger. Vi har bedt syriske myndigheter om å stanse all vold mot befolkningen, respektere ytringsfriheten og andre grunnleggende menneskerettigheter, løslate politiske fanger og innlede en reell dialog med oppo-

sisjonen om demokratiske reformer. Dette budskapet er også fremført i møter på politisk nivå i Syria.

Politiske ledere som retter sitt militære apparat mot sivilbefolkningen mister legitimitet. I Syrias tilfelle har situasjonen vært så graverende over så lang tid at Norge – i likhet med USA og EU – har bedt president Assad om å gå av.

Norge har sluttet seg til de økonomiske straffetiltak som EU har innført mot Syria for å presse syriske myndigheter til å endre sin politikk. Vi vil løpende vurdere å slutte oss til eventuelle ytterligere tiltak fra EUs side.

Norge har bidratt til FNs Menneskerettighetsråds beslutning om å etablere en undersøkelseskommissjon som skal etterforske påstandene om brudd på menneskerettighetene i Syria. Menneskerettighetsrådets resolusjon, som også fikk støtte fra de arabiske medlemmene av rådet, er et viktig håndslag til demokratikreftene i Syria.

For Norge vil situasjonen i Syria og den syriske befolkningens grunnleggende rettigheter fortsette å være en prioritert oppgave. Det er også en sak vi følger i nær kontakt med europeiske land og i samtaler i regionen, slik jeg gjorde under mitt siste besøk til Midtøsten 27.-29. august i år.

SPØRSMÅL NR. 1819**Innlevert 23. august 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 30. august 2011 av statsminister Jens Stoltenberg****Spørsmål:**

«Jeg viser til at miljøvernministeren har varslet at klimameldingen til Stortinget utsettes til våren 2012. Statsråd Solheim begrunner dette blant annet med problemer i byråkratiet etter 22. juli.

Er det andre saker fra Regjeringen av en viss viktighet som må påregnes å bli forsinket til Stortinget med samme begrunnelse?»

Svar:

Under henvisning til Stortingets forretningsorden § 33, vil Stortinget på vanlig måte i begynnelsen av høstsesjonen få oversendt en oversikt over proposisjoner og meldinger som Regjeringen vil legge fram høsten 2011 med angitt tidspunkt for planlagt fremleggelse. Det enkelte departement vil videre holde Stortingets kontor løpende underrettet om endringer i og tillegg til oversikten.

SPØRSMÅL NR. 1820**Innlevert 23. august 2011 av stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien****Besvart 2. september 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Mange elever må flytte hjemmefra for å gå på videregående skole. Erfaring viser at elever som må flytte på hybel har høyere frafall enn hjemmeboende elever. Til tross for at dette er en utsatt gruppe elever, finnes det ikke nasjonal statistikk over frafall blant hybelboere. Mange fylkeskommuner mangler også oversikt på frafall blant hybelboere i eget fylke.

Vil statsråden igangsette et arbeid for å framskaffe mer informasjon om frafallet i denne elevgruppa slik at målrettede tiltak kan iverksettes?»

BEGRUNNELSE:

Borteboende elever er en sammensatt gruppe. Elever flytter for å gå på spesielle linjer som musikk, dans og drama eller idrett. Andre må flytte pga geografi for i det hele tatt å kunne gå på videregående skole. Frafaller er i dag som kjent størst for de som går yrkesfaglige linjer.

Enkelte fylker har hatt stor andel av hybelboere i mange år og har god erfaring i oppfølging av hybelboerne, mens hybelboere er en nyere problemstilling ved andre skoler/fylker. Mange videregående skoler har god oversikt over sine hybelboere og har aktiv oppfølging av elevene gjennom ulike prosjekt. Det er meget bra, men ikke alle fylkeskommuner måler altså effekten av disse tiltakene.

Det er en utfordring at det ikke finnes nasjonal statistikk på området. Verken SSB, Utdanningsdirektoratet eller Lånekassa har oversikt over frafall blant borteboende elever. Det betyr at vi heller ikke kan sette inn ev. tiltak der det er nødvendig.

Svar:

”Borteboere” er en sammensatt gruppe elever. Noen klarer seg svært bra, mens andre opplever større utfordringer ved å flytte på hybel. For noen elever kan dette medføre økt risiko for frafall fra videregående opplæring.

Det vi vet fra forskningen er imidlertid at dette ikke er hovedutfordringen for frafallet i videregående opplæring. Det finnes flere studier som belyser problemstillingen. Blant annet har forskere ved Senter for økonomisk forskning ved NTNU undersøkt denne problemstillingen indirekte ved å se på hva antall skoler og antall studieretninger i en elevs nærområde har å si for gjennomføring av videregående opplæring. Tanken er at i områder der det er få skoler og tilbud om få studieretninger, vil flere elever måtte flytte

og bli ”borteboere” for å kunne studere det de ønsker. Forskerne konkluderer med at nærhet til mange studieretninger virker positivt på sannsynligheten for å gjennomføre videregående opplæring. Effekten av imidlertid ganske liten: En økning i antall unike studieretninger fra 0 til 10 innen 50 km reiseavstand fra bosted øker sannsynligheten for å fullføre med bare 2,8 prosentpoeng, alt annet likt.

Samtidig konkluderer forskerne at den særskilt lave fullføringsgraden i Nord-Norge i liten grad skyldes lange reiseavstander eller mangel på utdannings tilbud i nærheten av bostedet. Når forskerne sammenligner en elev i Finmark og en elev i Østfold (brukt som referansepunkt) med samme karakternivå fra grunnskolen, samme foreldrebakgrunn, startet på samme studieretning, eksponert for samme situasjon i arbeidsmarkedet og har tilgang til like mange skoler og studieretninger så har Finmarkseleven fortsatt rundt 17 prosentpoeng lavere sannsynlighet for å fullføre videregående opplæring 5 år etter grunnskole.

I sum gir dette et godt grunnlag for å videreføre regjeringens satsing på tiltak rettet mot kvaliteten på og innholdet i opplæringen. I forbindelse med frafall fra videregående opplæring vil jeg særlig trekke frem NY GIV prosjektet. Gjennom en storstilt satsing på blant annet kompetanseutvikling vil dette prosjektet bidra til bedre kvalitet og innhold i videregående opplæring. Regjeringens betydelige satsing på det varige systemet for etter- og videreutdanning for lærere og skoleledere vil bidra til det samme.

Vi forutsetter likevel at fylkeskommunene er opptatt av problemstillingen og etablerer gode systemer for oppfølging og veiledning av elever som er ”borteboere”. Det er avgjørende at fylkeskommunene utnytter det lokale handlingsrommet for oppfølging av elever som har behov for ekstra støtte og veiledning.

Når det gjelder eventuell utvidelse av statistikken som rapporteres om videregående opplæring må administrative kostnader og personvern hensyn veies opp mot informasjonsverdien til nye statistikkområder. I dette tilfellet vurderer jeg det slik at informasjonsverdien på nasjonalt nivå av statistikk om ”borteboere/hybelboere” ikke veier tyngre enn administrative kostnader og personvern hensynene. Det finnes allerede forskning på denne problemstillingen, og det er mulig å få ytterligere kunnskap gjennom nye forskningsoppdrag, eventuelt også gjennom mer avgrensede spørreundersøkelser.

SPØRSMÅL NR. 1821**Innlevert 24. august 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 5. september 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Hvor langt er man kommet i prosessen med evaluering av regelverket for statsborgerskap, og hvilke endringer i dagens regelverk vil regjeringen foreslå på bakgrunn av evalueringsrapporten?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til spørsmålene Dokument nr. 15:1566 (2009-2010) og Dokument nr. 15:297 (2010-2011) samt statsrådets svar på disse.

Svar:

Stortingsrepresentant Vaksdal har i begrunnelsen for sitt spørsmål vist til to tidligere spørsmål til skriftlig besvarelse fra ham, hvor jeg har nevnt at statsborgerregelverket på oppdrag fra departementet var gjenstand for en evaluering, og at rapporten ble ferdig i desember 2010. Rapporten "Rettigheter og tilhørighet – Evaluering av statsborgerregelverket" ble da offentliggjort.

Rapporten inneholder en gjennomgang av enkelte sider ved dagens regelverk og hvordan dette bidrar til å oppfylle formålene om integrering og større grad av samfunnsdeltakelse, samt hvilke utfordringer man står overfor.

Vurderingen av på hvilken måte rapporten skal følges opp er en pågående prosess i departementet. Som ledd i denne prosessen avholdt departementet i mai 2011 et seminar om evalueringen, hvor funnene fra rapporten ble lagt frem. Det var innlegg og debatt fra et panel bestående av fagpersoner fra Norge og Danmark.

Regjeringen tar sikte på å legge frem en stortingsmelding om integrering i løpet av 2012. Stortingsmeldingen vil kunne omtale problemstillinger med betydning for utviklingen av reglene på statsborgerfeltet.

På denne bakgrunn vil jeg understreke at dette er et pågående arbeid, med til dels store og viktige spørsmål. Eventuelle forslag til lovendringer vil fremlegges Stortinget på vanlig måte.

SPØRSMÅL NR. 1822**Innlevert 24. august 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 30. august 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«På hvilken måte følger regjeringen opp presset mot Hamas for å få frigitt den israelske soldaten Gilat Shalit?»

BEGRUNNELSE:

Utenriksministeren har flere ganger hevdet bl.a. i svar på spørsmål fra undertegnede at Norge krever frigivelse av den israelske soldaten Gilat Shalit som har vært fange hos Hamas i 5 år.

Utenriksministeren har også hevdet at han deler min bekymring for Shalits situasjon men at Norges innflytelse i saken er begrenset.

Regjeringen hevder også at den er på linje med det internasjonale samfunnet i dets felles krav om frigivelse av Shalit, og håper dette internasjonale presset vil føre til frigivelse.

Svar:

Jeg vil vise til tidligere spørsmål til skriftlig besvarelse om denne saken fra representanten Vaksdal fra august, november og desember 2010 og fra representanten Syversen av juni 2011.

Norges linje i Shalit-saken har ikke blitt endret siden disse spørsmålene ble besvart.

Norge krever at korporal Gilad Shalit frigis. Vi vil bidra til å opprettholde det internasjonale presset på denne saken inntil kravet imøtekommes. Shalits nå fem år lange fangenskap er uakseptabelt, og Norge slutter fullt opp om det internasjonale samfunnets krav, både om umiddelbar tilgang til Shalit for Røde Kors og om hans løslatelse.

Vi drøfter jevnlig saken med myndighetene i Midtøsten, senest ble den det under min reise til Midtøsten de siste dagene (27.-29. august).

SPØRSMÅL NR. 1823**Innlevert 24. august 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 2. september 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden gjøre rede for omfanget av barnevernsbarn som ikke får det opplæringstilbudet som de har krav på og behov for, og hvilken strategi har statsråden for å sikre et tilfredsstillende opplærings-tilbud for alle barnevernsbarn?»

BEGRUNNELSE:

I Utdanning nr. 13/11 refereres det til en brukerundersøkelse gjennomført av Bufdir som antyder at så mange som én av fire barnevernsbarn ikke går på skole - til tross for at mange av disse er i skolepliktig alder. Dette indikerer at mange barnevernsbarn ikke får det opplæringstilbudet som de har krav på og behov for. Forskerne bak rapporten er i følge nevnte artikkel spesielt bekymret for de yngste ungdommene, og de understreker at dersom grunnskoleelever ikke går på skole, "kan det her dreie seg om lovbrudd".

Undertegnede viser til at nevnte undersøkelse bekrefter resultatene fra det nasjonale tilsynet om skolegangen til beboerne i barneverninstitusjoner som ble gjennomført i 2008. Tilsynet viste at det var mange ungdommer som ikke fikk et godkjent opplæringstilbud.

Undertegnede er svært bekymret for disse barna, og mener det er nødvendig med tiltak på både kort og lang sikt for å sikre at også barnevernsbarn får det opplæringstilbudet de har krav på. Barnevernsbarn er en særlig sårbar gruppe, og Norge kan ikke være bekjent av å ikke/gi disse barna tilfredsstillende oppfølging.

Svar:

Det er fylkeskommunen der barneverninstitusjonen ligger som har ansvaret for å oppfylle retten til grunnskoleopplæring, spesialpedagogisk hjelp og videregående opplæring for barn og unge i barneverninstitusjoner, jf. opplæringsloven § 13-2. Institusjonsfylket har dessuten lovfestet rett til refusjon av utgifter til opplæring til barn og unge fra den fylkeskommunen der barnet eller den unge var bosatt på det tidspunktet det ble fattet vedtak om plassering, etter satsen fastsatt av departementet ved forskrift til opplæringsloven § 19-7.

I forbindelse med at opplæringsansvaret ble lagt til institusjonsfylket med virkning fra 1. januar 2007, ble det i samarbeid med Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) og institusjonene foretatt en kartlegging av hvordan opplæringsvirksomheten

fungerte i praksis ved barneverninstitusjonene, jf. Ot.prp. nr. 59 (2005-2006). Den kartleggingen viste at beboerne i barneverninstitusjonene i det alt vesentligste fikk opplæring i vanlig skole eller i samarbeid med denne.

Det er alvorlig og bekymringsfullt dersom det nå viser seg at barnevernsbarn ikke får det opplæringstilbudet de har rett til etter opplæringsloven. I nevnte brukerundersøkelse gjennomført av Bufdir som det refereres til i Utdanning nr. 13/11 antydes det at så mange som en av fire barnehjemsbarn ikke går på skole til tross for at disse er i skolepliktig alder. Kunnskapsdepartementet har ikke egne tall på hvor mange barn dette kan dreie seg om, og vi er ikke kjent med at det skal være et problem i en slik størrelsesorden at barnevernsbarn ikke får den opplæringen de har rett til.

Departementet er imidlertid kjent med at fylkesmannen i Troms i januar 2011 ga uttrykk for at barnevernsbarna i fylket fikk et for dårlig skoletilbud. Departementet ba Utdanningsdirektoratet om å følge opp saken med fylkesmannen. Fylkesmannen har i brev 18. februar d.å. til Utdanningsdirektoratet opplyst at fylkesmannen gjennom tilsyn med ulike barneverninstitusjoner har erfart at enkelte barn ikke følger ordinære opplæringsløp. Fylkesmannens bekymring er basert på enkelte observasjoner gjennom tilsyn, og fylkesmannen mener derfor det er vanskelig å anslå omfanget av problemet. Fylkesmannen vil derfor sette i gang en undersøkelse blant alle barneverninstitusjonene i fylket, der de etterspør nærmere informasjon om beboernes skoletilbud og organiseringen av dette. Etter kartleggingen vil de vurdere nærmere hvilke tiltak som eventuelt bør iverksettes. Fylkesmannen mener det er nærliggende å tro at det vil bli iverksatt tilsyn dersom kartleggingen bekrefter fylkesmannens mistanke om manglende regelverkssetterlevelse. Utdanningsdirektoratet er bedt om å holde departementet orientert om resultatet av fylkesmannens kartlegging av barneverninstitusjonene i Troms, samt resultatet av eventuelle tilsyn i etterkant av kartleggingen. Dersom det viser seg at beboerne på barneverninstitusjonene i Troms ikke får den opplæringen de har rett til etter opplæringsloven, vil departementet vurdere om det på landsbasis skal foretas noen form for tilsvarende kartlegging eller tilsyn av opplæringsvirksomheten ved barneverninstitusjonene.

Det kan være flere og sammensatte årsaker til at barnevernsbarn ikke får den opplæringen de har krav

på. Det kan være at fylkeskommunen ikke har rutiner for til enhver tid å ha oversikt over hvilke barn og unge som bor i barneverninstitusjonene. Det kan være forhold ved barnet/den unge selv; som sykdom, skolevegring o.a., og det kan være forhold ved institusjonen, for eksempel for dårlig samarbeid med skolene eller for dårlig kjennskap til elevenes rettigheter og plikter.

Fylkeskommunens opplæringsansvar forutsetter gode samarbeidsrutiner mellom institusjon og ansvarlig fylkeskommune. Det er ikke minst viktig at institusjonene har gode rutiner for å melde fra til ansvarlig fylkeskommune om nyankomne barn og unge til institusjonen, slik at opplæringen kan komme i gang så raskt som mulig etter ankomst til institusjo-

nen. Kunnskapsdepartementet og Barne- og likestillingsdepartementet har tidligere i fellesskap sendt ut et brev til landets kommuner, fylkeskommuner, fylkesmenn og fylkesnemnder om varslingsrutiner når barn blir plassert utenfor hjemmet etter barnevernstiltak. Kunnskapsdepartementet har nylig tatt kontakt med Barne- og likestillingsdepartementet angående samarbeid om et oppdatert brev om varslingsrutiner, i tråd med dagens ansvarsbestemmelser.

Jeg viser for øvrig også til Utdanningsdirektorets rundskriv Udir-10-2009 Rett og plikt til opplæring for beboere/pasienter i barnevern- og helseinstitusjoner fra 2009 med en gjennomgang av de sentrale rettsreglene som regulerer dette feltet.

SPØRSMÅL NR. 1824

Innlevert 24. august 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 2. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«SVV-vest har i juni 2011 sendt KVVU om ferjefri E39 fra Aksdal til Bergen på høring med anbefaling om to konsept; >Midtre linje via Tysnes/Reksteren og Indre linje via Fusa. Midtre linje oppfyller måloppnåelse og kravoppnåelse for prosjektet best. Regional virkning er best og Austevoll kan kobles til dette konseptet med bru til Reksteren.

Vil statsråden sørge for at bru til Austevoll blir lagt inn som en egen variant av midtre linje i det videre arbeidet med å bygge ferjefri E39 mellom Stord og Bergen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg tillater meg å vise til beskrivelse av midtre trase inkludert ny bru fra Austevoll til Reksteren fremlagt 15.3.2011 og utarbeidet av Svein Halleraker, Stord. En kopi sendes i ordinær post til statsråden. Beskrivelsen peker på at flytebru over Bjørnefjorden kan baseres på kjent teknologi fra offshoreaktivitet. Beskrivelsen peker videre på at når brutilknytning til Austevoll vil samlet midtre trase avløse i alt 5 ferjesamband. Den regionale virkningen som er best med midtre trase vil bli forsterket når Austevoll

inkluderes i prosjektet. Jeg håper derfor statsråden vil sørge for at det videre arbeidet mot endelig løsning når det gjelder valg av ferjefri løsning Stord- Bergen vil omfatte videreutvikling av det konseptet som gir kortest kjøretid, egner seg best for etappevis løsning og som har best regional effekt.

Svar:

Det er riktig at Austevoll kan knyttes til Midtre konsept med bru til Reksteren. Denne forbindelsen er imidlertid ikke med som en forutsetning for Midtre konsept i konseptvalg- utredningen for E39 Aksdal – Bergen, hverken trafikalt eller kostnadmessig.

Konseptvalgutredningen er nå sendt på høring og til ekstern kvalitetssikring - KS1. Jeg regner med at argumentene for en slik tilknytning til Austevoll kommer tydelig fram i høringen. Regjeringen vil tidlig i 2012 behandle KVVU-rapporten, høringsuttalelsene og KS1-rapporten med sikte på å fastlegge rammer for videre planlegging. Det vil derfor ikke være riktig nå å fastlegge hvordan Austevolls framtidige tilknytning til E39 skal være dersom Midtre konsept legges til grunn.

SPØRSMÅL NR. 1825**Innlevert 24. august 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 5. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Styret ved Oslo Universitetssykehus har vedtatt å redusere bemanningen med 1000 årsverk innen utgangen av neste år. Tillitsvalgte mener kuttet er uforvarlig og rammer pasientene.

Hva har helseministeren foretatt seg for å forsikre seg om at forsvarlighetskravet er ivaretatt, og hvorfor øker ikke regjeringen rammen til Helse Sør-Øst i omstillingsperioden?»

BEGRUNNELSE:

Tidligere sykehusdirektør Siri Hatlen valgte tidligere i år å gå av fordi hun ikke mente det var mulig å legge fram en spareplan innenfor de rammene som nå er gjeldende for styret i Oslo universitetssykehus. Fungerende direktør kan ikke uttale seg sikkert om hvorvidt tiltakene kommer til å ramme pasientbehandlingene. Det er viktig for Stortinget å vite hvordan helseministeren i denne situasjonen som øverste ansvarlige for Helse Sør-Øst forholder seg til det overordnede kravet til forsvarlighet som lovgiver har stilt til spesialisthelsetjenesten. Helseministeren har ved en rekke anledninger tidligere forsikret Stortinget om at de omfattende omstillinger ved sykehusene i Oslo-området ikke skal ramme pasientene. Styrevedtaket sist uke etterlater ny tvil om hvorvidt dette er mulig.

Svar:

Som representanten er vel kjent med, ble befolkningen i Alna bydel i Oslo og kommunene i Follo overført fra Oslo universitetssykehus HF (OUS) til Ahus ved årsskiftet 2010/2011. Dette medførte at OUS fikk sitt pasientgrunnlag redusert med om lag 160 000 mennesker, mens Ahus fikk en tilsvarende økning i sitt pasientgrunnlag. God ressursbruk krever at drift, kostnader og bemanning ved de to helseforetakene må tilpasses det endrede pasientgrunnlaget. Som en konsekvens av dette har OUS fått reduserte budsjetttrammene og behov for færre ansatte, mens budsjetttrammene og personellbehovet til Ahus er økt.

En viktig årsak til at OUS har store utfordringer med å tilpasse driften og kostnadene til budsjetttrammene for 2011, er at de ikke har lyktes med å redusere bemanningen som forutsatt og planlagt. Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at OUS sist behandlet de økonomiske utfordringene i et ekstraordinært styremøte 19. august 2011. Det ble der gjort

vedtak om at budsjetttrammene krever tilpasninger i drift, kostnader og bemanningsreduksjoner. Bemanningsreduksjonene skal skje gjennom de neste to årene – i dialog med de ansattes organisasjoner. Et viktig premiss er at dette skal skje samtidig som pasientenes krav til forsvarlige tjenester og de ansattes arbeidsmiljø skal ivaretas.

Forsvarlighetskravet i spesialisthelsetjenesten er et grunnleggende krav i helseforetakene, både på systemnivå gjennom spesialisthelsetjenesteloven, og på individnivå gjennom helsepersonelloven. Som helseminister har jeg satt fokus på forsvarlighet og kvalitet i tjenestene, bl.a. gjennom styringskrav til de regionale helseforetakene, gjennom pasientsikkerhetskampanjen ”I trygge hender”, en kommende stortingsmelding om temaet, samt flere konkrete tiltak den senere tiden.

Helse Sør-Øst RHF har forsikret meg om at tiltakene OUS igangsetter for å gjøre nødvendige tilpasninger til budsjetttrammene – dvs. en god ressursbruk – ikke står i et motsetningsforhold til kravet om forsvarlige tjenester. Erfaringen viser derimot at det ofte er nær sammenheng mellom god drift og god ressursbruk og god kvalitet i tjenestene.

Budsjetttrammene til Helse Sør-Øst RHF har økt år for år. I 2011 har HSØ et budsjett på vel 60 mrd. kroner. Innenfor dette budsjettet fordeler Helse Sør-Øst RHF bevilgningen mellom sine underliggende helseforetak. I 2011 har OUS et budsjett på vel 17 milliarder kroner. Dette utgjør over 17 prosent av de samlede økonomiske ressursene til spesialisthelsetjenesten. Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at de i 2010, 2011 og også i 2012 vil tilføre OUS ekstra midler til omstilling, dels som lån, dels som direkte tilskudd og dels som tillatelse til å gå med under-skudd. Dette er midler som må hentes dels fra andre prioriterte områder og dels ved en forfordeling av de andre helseforetakene i regionen. Innenfor et så stort budsjett legges det til grunn at OUS må kunne tilpasse driften til budsjetttrammene, samtidig som kravet til forsvarlige tjenester ivaretas.

Norge er blant de landene i verden som bruker mest ressurser på helse. På lik linje med andre land, står vi overfor store fremtidige utfordringer med befolkningsvekst, flere eldre og flere med sammensatte lidelser. Det er derfor nødvendig med omstillinger for å organisere et fremtidsrettet tilbud til befolkningen innenfor bærekraftige rammer, både når det gjelder økonomi og personell.

Vurderingen er at utfordringene ved OUS ikke

løses gjennom tilførsel av mer ressurser, men ved at de gjennomfører de tiltakene som er nødvendige for å tilpasse driften til rammebetingelsene. OUS yter tjenester med god kvalitet, og de har også lyktes i å

forbedre kvaliteten på flere områder. I tillegg er ventetiden blitt kortere for flere pasientgrupper. Befolkningen i hovedstaden kan derfor være trygge på at de har tilgang til forsvarlige og gode tjenester.

SPØRSMÅL NR. 1826

Innlevert 24. august 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 2. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Mener statsråden flomskadene bør få følger for målet om antall reisende på Bratsbergbanen?»

BEGRUNNELSE:

Da det ble vedtatt at staten fortsatt skulle bruke midler til å drive Bratsbergbanen videre var en av forutsetningene at det ble lagt frem en strategi for å øke passasjertallet til 100 000 per år. Flomskadene på strekningen vil trolig ta måneder og utbedre noe som kan få følger også for muligheten til å nå passasjer-målet.

Svar:

Staten v/Samferdselsdepartementet har, som en prøveordning, overtatt ansvaret for kjøp av persontransporttjenester med lokaltoget på Bratsbergbanen fra Telemark fylkeskommune i en tidsavgrenset periode på 4 år. Ansvarsoverføringen gjelder fra ruteterminskiftet i desember 2010 til ruteterminskiftet i desember 2014 med et statlig tilskuddsbeløp begrenset oppad til 16 mill. kr per år.

Dersom det ikke oppnås 100.000 årlig reisende innen frist for søknad om ruteleier i april 2014, legges togtilbudet ned eller Telemark fylkeskommune overtar på nytt tilskuddsansvaret for lokaltoget på Bratsbergbanen. Dersom det er over 100.000 reisende skal det innledes drøftinger med Samferdselsdepartementet om hvem som skal sitte med tilskuddsansvaret ved ruteterminskiftet i desember 2014.

Dette forutsetter at det foreligger sikre og verifiserte data som gir et korrekt bilde av trafikkmengden på Bratsbergbanen og at ikke betydelige driftsforstyrrelser har påvirket tallene. Alt gjøres nå for å sette i stand stasjonsanlegget på Notodden etter de store flomskadene, men det vil ta lang tid før banen igjen kan åpnes for normal trafikk.

Det vil trolig kunne gjøre det vanskeligere å nå målet om 100 000 passasjerer per år i 2014. Dette er noe som vil bli lagt vekt på i vurderingen av fortsatt drift av Bratsberg- banen etter desember 2014. Vi har imidlertid ikke tilstrekkelig grunnlag nå for å trekke konklusjoner om og i så fall hvordan målet bør endres.

SPØRSMÅL NR. 1827**Innlevert 24. august 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 7. september 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Som ledd i en positiv byutvikling i Groruddalen har Oslo KrF pekt på muligheten for at en ny politihøyskole kan lokaliseres nettopp til Groruddalen. Tidligere har SV støttet en slik ide og nå gjør Oslo Aps byrådsleder kandidat det samme.

Hva er status for etablering av ny politihøyskole og er statsråden enig i at Groruddalen kan være et egnet sted for en slik høyskole?»

Svar:

I Politisk plattform for flertallsregjeringen (2009-2013) står det at Regjeringen vil igangsette arbeid

med nye lokaler i Oslo for Politihøgskolen og etablere ny politiutdanning utenfor Oslo.

Met et økt opptak på Politihøgskolen og en politiutdanning i stadig utvikling, er det behov for både større og moderniserte fagrettede lokaler. Jeg har derfor bedt Politidirektoratet om å gjennomføre en utredning av disse spørsmål, med frist for levering i november 2011. Jeg ber derfor om forståelse for at jeg på nåværende tidspunkt verken ønsker å fremheve eller utelukke lokaliseringssteder i Oslo. Jeg vil selvfølgelig orientere Stortinget om arbeidet i de årlige budsjettproposisjonene eller på annen egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1828**Innlevert 25. august 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 9. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det er store effektivitetsgevinster å hente ved å kombinere vei- og jernbaneutbygginger. Planarbeidet kan bli mer helhetlig, og anleggsarbeidet mer effektivt.

Vil samferdselsministeren gå inn for å slå sammen planleggingen av større vei- og jernbaneprojekt slik at mer gods kan flyttes fra vei til bane?»

BEGRUNNELSE:

Det er åpenbart at Norge trenger store investeringer i infrastruktur i årene som kommer. Uten et skikkelig vei- og jernbanenett taper vi konkurransevne. Dessverre har vi store problemer med å samordne utbyggingen av de ulike transportmetoder. Dersom vi har et ønske om mer intermodalitet, er vi nødt til å se helheten i trafikkutfordringene.

I Aftenposten 24. august 2011 blir det slått fast at stadig mer av godstransporten flyttes fra bane til vei – stikk i strid med uttalte mål. Parallell utbygging av vei, jernbane og havner vil gjøre det vesentlig mer attraktivt å bruke båt og bane til å flytte varer. Intermodalitet kan ikke bare være et tidsriktig moteord – det

må være et bærende prinsipp for planleggingen av vår infrastruktur.

Å planlegge et samferdselsprosjekt er en omfattende jobb. En oversikt fra Statens vegvesen viser at det tar 9 år å planlegge en vei. Skal vi øke tempo i utbyggingen, må vi sørge for at planleggingsprosessen blir så effektiv som overhodet mulig. Helhetlig prosjektering av transportkorridorer der både vei og bane bygges ut samtidig vil ikke bare spare oss for store anleggskostnader. Vi sparer også tid, fordi vi lar være å bygge ut klattvis. Mer strategisk tenkning vil gi oss store effektivitetsgevinster.

Svar:

Jeg er enig i at det kan være store effektivitetsgevinster å hente ved felles planlegging og utbygging av veg- og jernbanestrekninger der forholdene ligger til rette for dette. Eksempler på slik felles planlegging og utbygging i Norge er den ferdige utbygde strekningen med dobbeltspor og firefelts veg gjennom Vestby kommune og prosjektet for firefelts veg og dobbeltspor fra Minnesund til Kleverud i kommunene Eidsvoll og Stange som for tiden er under avsluttende planlegging.

Om det skal gjennomføres flere slike fellesprosjekter må avklares i prosessen med Nasjonal transportplan 2014-2023. De viktigste spørsmålene i vurderingen av eventuelle nye fellesprosjekter er om det er fordeler ved felles traseføring og anleggstekniske forhold, som gir konkrete muligheter for å redusere total kostnadene og å effektivisere gjennomføringen. For øvrig er spørsmålet om rekkefølgen på veg- og jernbanebaneutbygging et viktig tema i flere konseptvalgutredninger som nå gjennomføres som grunnlag for Nasjonal transportplan 2014-2023. Disse utredningene gjennomføres av Statens vegvesen og Jernbaneverket i samarbeid, og utredningene blir

gjenstand for lokal høring og ekstern kvalitetssikring før regjeringen tar beslutning om konsept og videre planlegging.

Når det gjelder overføring av gods fra veg til jernbane, er det andre forhold som er vel så viktig som organisering i felles plan- og utbyggingsprosjekter. Mulighetene for overføring av gods fra veg til bane er i stor grad knyttet til kapasiteten og standarden på det eksisterende jernbanenettet og godsterminalene, slik at det er tilstrekkelig kapasitet og kvalitet til økt godstransport med tog med god punktlighet og regularitet.

SPØRSMÅL NR. 1829

Innlevert 25. august 2011 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale

Besvart 5. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere at ikkje det vert gjort endringar i akutt- og fødetilbodet ved dei 4 sjukehusa i Møre og Romsdal?»

GRUNNGJEVING:

Sunnmørsposten melder 24.08. at det nye helse Møre og Romsdal skal spare nye 100 mill. kroner. Etter ein lang kamp for lokalsjukehusa sine viktigaste funksjonar trudde mange at det no ville vere ro rundt desse grunnleggande velferdstenestene. No ser det likevel ut som om akutt og fødetilbod på nytt er trua. Underfinansieringa av helseforetaka pressar fram dette, eg regnar ikkje med at statsråden endrar politikk og dermed aukar rammene til helseforetaka. Det hadde vore det mest fornuftige, men statsråden bør sende sterke styringssignalar der det vert gitt uttrykk for at det ikkje er akseptabelt med kutt i viktige lokalsjukehusfunksjonar.

Svar:

Fra protokollen til foretaksmøtet i Helse Midt-Norge RHF 8. juni i år framgår bl.a. følgende:

”Foretaksmøtet la til grunn at Helse Midt-Norge RHF på vanlig måte gir det nyopprettede Helse Møre

og Romsdal HF oppdrag med å utarbeide en helhetlig plan for utviklingen av sykehusene i det nye helseforetaket. Dette inkluderer samarbeid mellom sykehusene i det nye helseforetaket – og deretter en utviklingsplan for bygningsmassen, basert på føringer i Nasjonal helse- og omsorgsplan og Helse Midt-Norges eget strategiarbeid. Det tas sikte på at en slik plan bør foreligge i løpet av et års tid”.

”Foretaksmøtet viste til at Nasjonal helse- og omsorgsplan slår fast at det skal være nærhet til akutt- og fødetilbud. Denne nærheten kan oppnås enten ved føde- og akutt-tilbud ved begge sykehusene i Nordmøre og Romsdal, eller ved ett felles sykehus plassert mellom de nåværende sykehusene, men med tilstrekkelig nærhet til begge byer. Utviklingsplanen for bygningsmassen bør derfor inneholde disse to alternativene.”

Helse Midt-Norge RHF opplyser at Helse Møre og Romsdal er i gang med å lage en helhetlig plan for utviklingen av spesialisthelsetjenestetilbudet og sykehusene i fylket. Helse Midt-Norge RHF uttrykker tillit til at styret for Helse Møre og Romsdal HF og administrasjonen vil utføre dette på beste måte - også med tanke på akutt- og fødetilbud. Selv i en krevende økonomisk situasjon for helseforetaket skal de nasjonale føringene følges og kvaliteten i tilbudet sikres.

SPØRSMÅL NR. 1830**Innlevert 25. august 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 6. september 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En person som har klaget til NAV pensjon i Oslo på utregning av tilleggspensjonen fikk beskjed om at behandlingstiden var 6 måneder. Hun har nå ventet i over 9 måneder på å få saken behandlet, og får ikke svar på når hun kan få svar på klagen når hun ringer for å etterlyse saken.

Hva er årsaken til at NAV pensjon ikke klarer å behandle sakene innenfor fristen klager har fått oppgitt, og hvorfor holdes ikke klager orientert hvis det oppstår problemer med å overholde fristen?»

Svar:

Representanten Vigdis Giltun stiller spørsmål som vedrører en klage til NAV Pensjon. Da brukeren ikke er identifisert, kan jeg ikke kommentere saken spesielt. Arbeidsdepartementet mottar imidlertid også en del henvendelser fra brukere som opplever at de ikke er blitt godt nok ivaretatt av Arbeids- og velferdsetaten. Ofte gjelder dette brukere som opplever lang saksbehandlingstid, manglende service eller tilgjengelighet. Dette er forhold som jeg tar alvorlig.

Denne saken gjelder NAV pensjon. Jeg har fått opplyst fra Arbeids- og velferdsdirektoratet at antall saker som ligger til behandling ved denne enheten er på vei ned. I første tertial 2011 var det drøye 30 pst færre saker til behandling sammenlignet med foregående tertial. Denne kraftige reduksjonen i antall saker som var til behandling fra ett tertial til det neste, skyldes ikke minst at saksbehandlingstiden i de fleste saker på dette området har gått kraftig ned.

Det er likevel beklagelig at ventetiden i enkelte

tilfeller er for lang. I departementets tildelingsbrev for 2011 er det bl.a. derfor lagt vekt på Arbeids- og velferdsetaten skal møte brukerne med service, informasjon og tilgjengelighet. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at de har stor oppmerksomhet rettet mot å behandle brukerne på en god måte og i tråd med departementets retningslinjer.

Generelt skal alle brukere som ikke får behandlet sin sak innen angitt tid få et nytt varsel med konkret tidsangivelse for når de kan forvente at saken er ferdigbehandlet. Slike varsler er for eksempel aktuelle i enkelte utenlandssaker der Arbeids- og velferdsetaten må avvente nødvendige opplysninger fra utenlandske myndigheter.

Bruker har anledning til å klage på etatens saksbehandling ved å fremsette en serviceklage overfor enheten som har håndtert saken. Enheten vil da få en anledning til å foreta en gjennomgang av saken og den service og samarbeid med brukeren som har funnet sted. Det arbeides nå med ulike alternativer med sikte på å forbedre etatens håndtering av klager som ikke passer inn i dagens formaliserte klageordninger.

Dessverre opplever enkelte brukere relativt lange saksbehandlingstider. Jeg er derfor opptatt av at Arbeids- og velferdsetaten arbeider med tiltak for å redusere saksbehandlingstidene. Arbeidet med å redusere saksbehandlingstiden under de ulike ordninger kan imidlertid ikke betraktes isolert. Det må veies opp mot kvaliteten i saksbehandlingen og etatens arbeid med å følge opp brukere. Jeg tillegger god kvalitet i saksbehandlingen stor vekt fordi dette skal sikre korrekte ytelser.

SPØRSMÅL NR. 1831**Innlevert 26. august 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 7. september 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Undertegnede har fått en henvendelse fra en bruker som trenger ny trygdebil etter at den gamle ble defekt. Vedkommende fikk i svaret på søknaden til NAV beskjed om at det normalt går 8 måneder før vedtaket er fattet, og ytterligere fire måneder for klargjøring av bil. NAV opplyser til brukeren at det er helt normal behandlingstid.

Hvorfor tar det så lang tid å fatte vedtak til en som allerede har rett på bil, og fra vedtaket er fattet til bilen kan disponeres?»

BEGRUNNELSE:

Representanten Vigdis Giltun har stilt et lignende spørsmål, men da gjaldt henvendelsen planlagt fornyelse av bil etter 11-årsregelen.

Denne henvendelsen gjelder en person som ikke har planlagt å søke om ny bil, men opplever at bilen ble defekt og måtte byttes ut. Vedkommende har hatt bil i nesten 11 år.

Etter at NAV ble omorganisert, skulle saksbehandlingstiden gått ned. Vedkommende søker fikk svar fire måneder etter at søknaden var sendt om at vedtak ville bli fattet etter ytterligere 8 måneder. Samtidig ble det gitt beskjed om at det ville ta 4 måneder fra positivt vedtak er fattet til bilen er klar til bruk.

Dette blir i alt 16 måneder uten bil. Dette er tungvint for brukeren og dyrere for samfunnet ettersom vedkommende har krav på drosjepenger i perioden uten bil.

Svar:

Representanten Ropstad stiller spørsmål vedrørende saksbehandlingstiden på bilområdet.

Arbeids- og velferdsetaten har omorganisert bilområdet. Tidligere ble sakene behandlet i alle fylkene, nå gjøres vedtak av 5 sentre som er under etablering. Viktige formål med omorganiseringen er å sikre

lik nasjonal praksis ved skjønnsutøvelsen og å effektivisere saksbehandlingen. Omorganiseringsprosessen har krevd en del ressurser, noe som igjen har gitt en lengre saksbehandlingstid enn det som er ønskelig.

Kravene til normert tid for behandling av slike søknader er på henholdsvis 3 måneder for søknad om gruppe-1 bil og 7 måneder for gruppe-2 biler. Det er etaten selv som har satt disse kravene til saksbehandlingstid. Det er også stilt krav om såkalt "ytre grense" for saksbehandlingen i arbeids- og velferdsetaten. Dette er henholdsvis 6 måneder for gruppe-1 saker og 12 måneder for gruppe-2 saker. Jeg er kjent med at disse saksbehandlingstidene har vært vanskelig å etterleve for bilsentrene grunnet den nevnte omorganiseringen. Klargjøringstiden for biler vil i tillegg kunne variere en del. Enkelte biler skal bygges om før de er klare til å overleveres til brukeren, og dette vil nødvendigvis kunne ta noe tid.

Saksbehandlingstidene på dette området følges tett opp – både av Arbeids- og velferdsdirektoratet og av Arbeidsdepartementet. For å undersøke om den nye organiseringen av bilområdet har gitt de ønskede effektene, gjennomfører Arbeids- og velferdsdirektoratet nå en kvalitetsundersøkelse. Resultatet av undersøkelsen ventes å foreligge i løpet av høsten 2011. De foreløpige rapporteringene jeg har fått fra Arbeids- og velferdsdirektoratet tilsier at behandlingstidene nå er på vei ned i bilsentrene, og at de vil fortsette å gå ned etter hvert som bilsentrene i økende grad kommer over i en mer stabil driftssituasjon. Dersom saksbehandlingstidene likevel ikke fortsetter å gå tilstrekkelig ned, vil departementet vurdere nye tiltak.

Avslutningsvis vil jeg si at det er svært uheldig at brukere med et klart behov for bil må vente så vidt lenge før bilen er klar til utlevering. Jeg har forsikret meg om at sakene om gjenanskaffelse prioriteres i etaten, og jeg vil fortsette å følge utviklingen på dette området tett.

SPØRSMÅL NR. 1832**Innlevert 26. august 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 20. september 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Hva er status for departementets behandling av anken på avslaget om utbygging av Kilandsfoss kraftverk, og hvordan vurderer departementet det nyooprettede selskapet Kilandsfoss AS i forhold til de krav som stilles til konsesjonærer i industrikonsesjonsloven?»

BEGRUNNELSE:

I oktober 2003 fikk Arendals Fossekompani avslag på sin søknad om å bygge et vannkraftverk i Kilandsfossen i Åmli kommune i Aust Agder. Daværende olje- og energiminister Einar Steensnæs begrunnet avslaget med følgende:

"Selv om prosjektet vil gitt et tilskudd av ny vannkraft, har jeg likevel lagt avgjørende vekt på hensynet til allmennhetens muligheter for utøvelse av friluftsliv og fiske, samt de betydelige padleinteressene i området. På denne bakgrunn er jeg kommet til at fordelene med bygging av Kilandsfoss kraftverk ikke overstiger ulempene."

Avslaget ble kort tid etter anket av Åmli kommune og kraftselskapet. Stortinget vedtok imidlertid i september 2008 endringer i industrikonsesjonsloven. Private kan etter dette ikke lenger eie mer enn 1/3 i nye kraftanlegg som krever konsesjon. I 2009 stiftet derfor Arendal Fossekompani et nytt selskap, Kilandsfoss AS, hvor også kommunene Åmli og Froland hver eier 1/3.

Etter det undertegnede er kjent med behandler Olje- og energidepartementet p.t. anken.

Det er viktig at ikke OED tar en forhastet avgjørelse i saken, før det er foretatt en grundig vurdering, om det nye selskapet (Kilandsfoss AS) oppfyller intensjonen til endringene i industrikonsesjonsloven. Det bør også gjøres en utredning i forhold til de "nye forslagene om avbøtende tiltak" og hva de innebærer, som var en forutsetning for det siste kommunestyrevedtaket i Froland. For ved en eventuell utbygging, bør dette legges inn som en del av konsesjonsvilkårene.

Svar:

Departementet har mottatt endelig dokumentasjon om en ny selskapsstiftelse til å stå for eventuell utbygging. Froland kommune, Åmli kommune og Arendals Fossekompani (AF) har stiftet Kilandsfoss AS med formål å bygge, eie og drive Kilandsfoss kraftstasjon. I henhold til aksjonæravtalen eier hver av partene 1/3 av aksjene i selskapet. Selskapet har én aksjeklasse og alle aksjer har like rettigheter og plikter. Den nærmere vurdering av om selskapet oppfyller industrikonsesjonslovens krav er en del av departementets behandling av klagesaken.

Jeg kan forsikre representanten om at i klagebehandlingen inngår alle de krav som lovverket setter for å kunne fatte endelig vedtak i saken.

SPØRSMÅL NR. 1833**Innlevert 26. august 2011 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel****Besvart 2. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I avisa Glåmdalen laurdag 20. august uttalar rådgjevar for avdelinga for naturforvaltning i MD at det ikkje blir fremja forslag om naudverje for hund før første halvår 2012. Det står i sterk kontrast til det som kom fram under forhandlingane om eit nytt rovviltforlik på Stortinget i sommar. Hovudhensikta med gjere vedtak på Stortinget før sommaren var at forliket skulle settast i verk straks.

Kva vil statsråden gjere for å følgje opp Stortinget sine intensjonar og få på plass naudverje for hund?»

GRUNNGJEVING:

I rovviltforliket heiter det at naudverjebestemelsane skal endrast slik at rovvilt kan avlivast for å beskytte hund ved direkte angrep av rovdyr. Forlikspartane skal takast med på råd før lovforslaget blir fremja for Stortinget. Eg kan ikkje sjå at det er kome noko spørsmål om råd frå MD, og det er svært beklageleg. Denne saka burde vore klar når Stortinget møtast i oktober.

Naudverje for hund har vore tema ved fleire høve. Seinast ved handsaminga av den nye naturmangfaldslova. Det er såleis eit tema som er vel kjent i regjeringa, og det hadde vore svært enkelt å gjennomføre om det hadde vore evne og vilje til å gjere det. Det er svært skuffande at det ikkje er gjort meir frå regjeringa si side for å sette i verk denne delen av forliket.

For mange hundeeigarar er det svært vanskeleg å kunne nytte hund både som jaktkamerat og som turvenn når ulven truar. Det er heilt uhaldbart at det skal vere slik. Det er mange eksempel på at ulv drep hundar den kjem i kontakt med, og det må vere ein menneskerett å kunne forsvare hunden sin om den blir angripen.

På strekninga mellom Halden og Trysil blir det rapportert om stadig fleire angrep og drap på hundar. På Bokerød i Østfold vart ein hund drepen av ulv heime på tunet på garden. Det var barna i familien som fann hunden. Ulven hadde gått forbi tidlegare på dagen, og dei hadde prøvd å skremme den bort. Likevel kom ulven tilbake og drap hunden.

Mange stadar kan ein ikkje gjennomføre jakt med hund på grunn av faren for ulveangrep. Den 11. oktober 2010 vart det drepen ein elghund i Halden, 10 meter frå eigaren. Han hadde gevær, og skaut varselsskot for å skremme ulven. Likevel vart hunden drepen.

Naudverje for hund vil ha minimal verknad for bestanden av ulv. Det syner erfaring blant anna frå Sverige. Argumenta om at hundar blir brukte som påskot for å felle ulv er useriøse. Det vitnar om kunnskapsløyse og manglar rot i verkelegheita.

Den nye rovviltforliket som vart vedteke av eit samla Storting viser til at det skal leggst vekt på respekt for eigedomsretten, enkeltmenneske og lokalsamfunn sin livskvalitet. Ein hund er eit viktig familiemedlem, og naudverje for hund må på plass omgåande for å følgje opp denne forliksteksten.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 1833 fra representanten Bjørn Lødemel.

Spørsmålet gjelder endring av nødvergebestemnelsen i naturmangfoldloven, som følge av rovviltforliket som ble inngått i Stortinget 17. juni i år.

Innledningsvis vil jeg si at jeg er opptatt av at rovviltforliket skal følges opp raskt. Jeg vil i denne forbindelse vise til at en forskriftsendring som følge av rovviltforliket allerede er gjennomført. Endringen trådte i kraft i juli. En rask endring var mulig fordi det dreide seg om en forskriftsendring, og fordi høring ikke var påkrevd etter forvaltningslovens bestemmelser.

En innføring av adgang til å felle rovvilt under direkte angrep på hund krever imidlertid en lovendring. Konkret er det naturmangfoldloven som må endres. Det gjelder en rekke prosedyrer for gjennomføring av lovendringer som gjør at en slik prosess tar noe tid. Det må også innberegnes tid til konsultasjon med Stortinget før lovforslaget fremmes, i tråd med rovviltforliket. På denne bakgrunn er det Miljøverndepartementets vurdering at det neppe er realistisk at forslag til lovendring fremmes for Stortinget før tidlig i 2012.

SPØRSMÅL NR. 1834**Innlevert 26. august 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 2. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I Østlendingen 19.8. uttaler statssekretæren at "det blir verre å drive uttak av ulv". Uttalelsen kommer som en reaksjon på en forskningsrapport om ulovlig jakt som framstår som spekulativ. Statssekretærens uttalelser er forvirrende og framstår nærmest som en trussel om kollektiv avstraffelse. Det bør være bestandsutvikling som er grunnlaget for tildeeling av fellingstillatelser.

Er statsråden enig med sin statssekretær eller skal fellingstillatelser basere seg på observert bestandsutvikling?»

BEGRUNNELSE:

Den beste bekjempelsen av ulovlig jakt er lovlig jakt. Fellingstillatelser gir lokalbefolkningen en innvirkning på bestandsutviklingen og sin egen situasjon. Dersom ulovlig jakt er i nærheten av å være så utbredt som forskningsrapporten indikerer, er det et dramatisk varsel om en rovviltpolitikk som har mistet all troverdighet og legitimitet hos de som berøres mest av den. Statssekretærens uttalelser vil i så fall bidra til at en uheldig utvikling forsterker seg.

Fellingstillatelser skal ikke være en del av et belønnings- eller strafferegime. De må basere seg på observert utvikling og ikke på spekulasjoner om hva som er årsaken til at individer forsvinner uten at årsak kan dokumenteres. Det eneste riktige må være at dersom bestandsutvikling tilsier utstedelse av fellingstillatelser så skal dette tildeles. Forvaltningen sliter al-

lerede med svært lav troverdighet og legitimitet og skulle inntrykket etter statssekretærens uttalelser festner seg vil den svekkes ytterligere.

Svar:

Med grunnlag i omfattende studier fra tiårsperioden 1998/1999 – 2008/2009 har det skandinaviske ulveforskningsprosjektet SKANDULV vist at dødsårsaken for annenhver ulv i Skandinavia er ulovlig jakt. Arbeidet er vel anerkjent og vitenskapelig publisert, og jeg finner all grunn til å stole på denne studien.

Ulovlig jakt på ulv er alvorlig miljøkriminalitet, og resultatene fra SKANDULV må vi ta svært alvorlig. Det er også slik at ulovlig jakt kompliserer forvaltningen av en fåtallig art. Situasjonen og utviklingen i ulvebestanden er helt avgjørende når det skal fastsettes fellingskvoter. Det store omfanget ulovlig jakt som er vist gjennom studiene til SKANDULV har konsekvenser for utviklingen i ulvebestanden, og påvirker følgelig også størrelsen på det uttaket av ulv vi kan tillate ved lisens- og skadefelling. Som kjent er det jo også slik at myndigheten til å bestemme eventuelt uttak er knyttet opp mot bestandssituasjonen, og de regionale rovviltnemndene får denne myndigheten først når bestandsmålet er nådd. Rovviltnemndene i ulvesona har ikke hatt slik myndighet før i 2010 ettersom dette var første året hvor bestandsmålet om tre valpekull av ulv ble nådd.

SPØRSMÅL NR. 1835**Innlevert 26. august 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 6. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Departementet behandler nå en ankesak om Sandfærhus Parkerings etablering av parkeringsplass ved Sola Flyplass, Stavanger. I saksfremlegget er konkurransesituasjonens rolle for biltrafikken knapt omtalt, til tross for at det er av vesentlig karakter for hvordan konsekvensene av saken bør vurderes.

Vil statsråden sikre at disse momenter inkluderes i vurderingen, deriblant innspill fra Konkurransetilsynet, før en endelig beslutning fattes?»

BEGRUNNELSE:

Sola Flyplass, Stavanger er eneste store flyplass hvor Avinor er alene om å tilby parkeringsplasser.

Manglende konkurranse har medført høye priser på parkering. Spredt bosetting i regionen gjør et fullverdig kollektivtilbud for de reisende vanskelig, noe som medfører at privatbil brukes som transportmiddel til/fra flyplassen.

Av erfaring kan jeg si at høye parkeringspriser gjør at mange velger å bli kjørt til/hentet fra flyplassen (såkalt "kiss and fly") fremfor å kjøre selv og parkere. "Kiss and fly" medfører dobbelt så stor trafikkbelastning som når folk kjører og parkerer. Det er derfor mange fordeler dersom folk i større grad velger å parkere bilen på flyplassen. Konkurranse mellom flere leverandører av parkeringstjenester vil ved reduserte parkeringspriser øke incentivene til å parkere bilen fremfor å bli kjørt/hentet av venner/familie.

Lokalt er Avinors parkeringsmonopol foreløpig utfordret av Sandfærhus parkering, som drifter parkeringsplasser ved flere flyplasser. Saken har fått sterk støtte lokalt, men har møtt innsigelser fra Fylkesmannen.

I saksfremlegget vektlegges det at bedre parkeringsmuligheter vil gå utover kollektivtrafikk. Dette argumentet har derimot vært lite fremhevet når Avi-

nor selv har bygget ut egen parkeringskapasitet med flere tusen plasser de siste årene. Situasjonen rundt "kiss and fly" er derimot knapt berørt når det gjelder Sandfærhus Parkering sine planer. I alternativet til kostbar parkering er "kiss and fly" en mer relevant reaksjon enn å reise kollektivt, med den betydelige tidsbruken det medfører.

Svar:

Når det gjelder forholdet til konkurransesituasjonen i denne konkrete saken kan opplyses at to uttalelser fra Konkurransetilsynet, datert henholdsvis 4. februar og 16. april 2010, ligger ved sakens dokumenter. Konkurransetilsynet har også vært i telefonkontakt med departementet den 26. august d.å, og opplyste da at de trolig vil komme med en utfyllende uttalelse i sakens anledning.

Miljøverndepartementet har således godt kjennskap til konkurransesituasjonen for parkering ved Sola lufthavn og de forhold som stortingsrepresentant Solvik-Olsen peker på i begrunnelsen for sitt spørsmål.

SPØRSMÅL NR. 1836

Innlevert 26. august 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 8. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hydro sier at de neppe kommer til verken å oppgradere eller investere i ny produksjonskapasitet i Norge før en avklaring om CO₂-kompensasjon i kraftprisen kommer. Dette til tross for at alle Hydros verk i Norge har oppgraderingsbehov. FrP har lenge argumentert for en slik ordning, mens tidligere energiministre og dagens miljøvernminister dessverre har vært skeptisk fordi det angivelig vil utvanne klimapolitikken.

Når vil regjeringen treffe en beslutning om kompensasjonsordningen?»

BEGRUNNELSE:

I følge Montel Powernews nr 31, 2011 sa analysesjef Bjørn Kjetil Mauritzen i Hydro, under Montels Nordic Energy Days i Oslo i år, at:

"Alle våre fire verk i Norge har oppgraderingsbehov, men det er svært lite sannsynlig at dette blir

gjort før det kommer en avklaring om CO₂-kompensasjon."

Europeisk klimapolitikk har økt strømprisen ved at kullkraftverk må betale for deler av sine CO₂-utslipp. Dette øker også prisen på vannkraft, som er innsatsfaktor i norsk industri. Den økte strømprisen svekker norsk industris konkurranseevne i forhold til land uten CO₂-avgifter/kvoter.

Svar:

Det reviderte kvotehandelsdirektivet for perioden 2013 til 2020 legger opp til en harmonisert tildeling av vederlagsfrie kvoter til industrien. Norge er sammen med de andre EFTA-landene i forhandlinger med EU-kommisjonen om tilpasninger til direktivet. Den norske regjeringen ønsker å følge EUs tildingsregler for fastlandsindustrien.

Direktivet åpner i tillegg for at den enkelte stat kan velge å gi offentlig støtte til kraftintensiv industri

som kompensasjon for utslippskostnader i CO₂-kvotesystemet som fører til høyere kraftpriser. EU-kommisjonen er nå i ferd med å utarbeide retningslinjer for bruk av statsstøtte til denne typen kompensasjon.

EU-kommisjonen har i løpet av våren 2011 gjennomført en høring for å få innspill til hvordan de kommende retningslinjene for statsstøtte til denne type kompensasjon skal utformes. Regjeringen har gitt innspill til høringen. Regjeringens høringssvar omhandler blant annet beregningsmetode for CO₂-kvotekostnaden i kraftprisen, og det framheves at re-

ningslinjene må baseres på et riktig faktagrunnlag med hensyn til det nordiske vannkraftbaserte kraftmarkedet.

Regjeringen vil avvente EU-kommisjonens retningslinjer for statsstøtte til industrien som følge av CO₂-innslaget i kraftprisen før det blir tatt stilling til om Norge skal gi slik støtte. Regjeringen vil forøvrig komme tilbake til Stortinget med forslag til en samlet klimapolitikk for Norge i den varslede klimameldingen.

SPØRSMÅL NR. 1837

Innlevert 26. august 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 5. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I NRK Østafjells den 25.08 er det et oppslag om en lastebil som ikke er blitt godkjent i Grimstad. Eieren klager på dette og han må derfor reise til trafikkstasjonen i Skien for å få foretatt en ny test, og der blir den samme bilen kontrollert og funnet i orden. Noe man enkelt kunne funnet ut hvis man hadde tillat retardasjonsmåler.

Vil statsråden åpne for at både retardasjonsmåler og kombimatic kan brukes som verktøy for å godkjenne bremsetester?»

BEGRUNNELSE:

Lastebiler skal inn til jevnlig EU kontroller. Blant annet skal bremsene testes i dag testes disse ved at man gjennomfører en rulleprøve for å se at det er nok brems på bilen og eventuelt henger. Dessverre viser det seg svært ofte at disse rulleprøvene ofte gir store utslag når bremsene testes. Vi har sett eksempler på at lastebiler som nesten ikke har brems blir godkjent mens lastebiler som har gode brems ikke blir godkjent. Til tross for dette benyttes denne metoden fortsatt for å teste bremsene på lastebiler. Det finnes annet utstyr blant annet retardasjonsmåler og et nytt produkt kombimatic som sammen kan gi langt bedre og nøyaktige resultater. Men så langt har vegdirektoratet nektet å ta i bruk dette. Flere tester med bruk av rulletester viser at virkeligheten er en helt annen enn det resultatet man får etter testen. Dette kan gå ut over trafikksikkerheten til de som ferdes

på vegene. Jeg forventer derfor at statsråden vil gjøre noe med dette.

Svar:

Jeg har av Vegdirektoratet fått opplyst at det bare er ved bruk av rullebremseprøver at en får svar på alle nødvendige kontrollpunkter i en bremsekontroll. Etersom retardasjonsmåling bare gir svar på et lite antall kontrollpunkter, vil slik måling i praksis bare kunne være et supplement til rullebremseprøver.

Jeg har videre fått opplyst at kjøretøyet som oppslaget gjelder hadde stått lagret i over 2 år før den første kontrollen ble gjennomført. Rust på friksjonsflatene (bremsetromlenes anleggsflater) i bremsesystemet grunnet lengre tids lagring, men som blir borte etter en tids bruk, er sannsynligvis årsaken til de avvikende kontrollresultatene.

Den nye kontrollen ved Skien trafikkstasjon ble utført med både rullebremseprøver og retardasjonsmåling med dynamometer. Retardasjon målt med henholdsvis rullebremseprøver og med full last på veg viste tilnærmet like retardasjonsverdier. Disse verdiene lå godt over minimumskravet for denne kjøretøygruppen.

Vegdirektoratet arbeider for tiden med kontrollmetoder for bremsekontroll, herunder eventuell bruk av supplerende retardasjonsmåling. Det arbeides imidlertid ikke spesifikt med de ulike retardasjonsmålingsinstrumentene som er tilgjengelige på markedet.

SPØRSMÅL NR. 1838**Innlevert 26. august 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 5. september 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Finansdepartementet sendte 3. juni 2011 ut nye retningslinjer for underliggende etater. I følge Klassekampen må ulike tilsyn og direktorat, samt SSB, spørre finansdepartementet om lov til å møte stortingsrepresentanter.

Mener finansministeren at slike regler stimulerer til et godt arbeidsmiljø, til mindre byråkrati og å lette arbeidsforholdene for Stortingets medlemmer, eller ser finansministeren at retningslinjene er feil formulert slik at statsråden ønsker å endre dette umiddelbart?»

BEGRUNNELSE:

Et sitat fra retningslinjene viser at regjeringen ønsker å styre informasjonsflyten. «Annen kontakt mellom underliggende virksomhet og Stortinget (for eksempel komitéfraksjoner og enkeltrepresentanter) må eventuelt avklares med departementet».

Regjeringen har hele embetsverket til sin daglige disposisjon. Stortinget, som er lovgivende og bevilgende makt, har til sammenligning svært begrenset med utredningskapasitet. Derfor stiller departementene opp i forbindelse med de årlige budsjettbehandlingene og ulike underliggende etater er tilgjengelig for møter, svar på spørsmål og tolkning av rapporter, statistikker og tallgrunnlag.

Dette er med på å bidra til en god tradisjon om et politisk nøytralt embetsverk.

Opposisjonspartiene jobber kontinuerlig med å utvikle politikk, analysere og debattere, samt evaluere virkninger av egen og andres politikk. Derfor blir det svært uheldig om regjeringen skal få detaljert informasjon om hvilke politikere som ønsker møter, hvilke partier som ber om informasjon, hvilke tidspunkter og hva som skal være tema for møter, samtaler og korrespondanse.

For ansatte kan også dette medføre lojalitetsproblemer og enkelte kan frykte for konsekvenser for karrieremuligheter hvis det hele tiden skal rapporteres om hvilke kontakter man har hatt og er bedt om å delta på i fremtiden. Jeg tror også det er mer enn nok av rapporteringer allerede i norsk statsforvaltning.

Det er også et demokratisk problem hvis opposisjonens henvendelser blir sent behandlet, utsatt og bare delvis besvart for å unngå å havne i slike situasjoner. Det gjelder også henvendelser på telefon og e-post.

Medlemmer av Stortinget er valgt av folket. Det blir derfor svært underlig om finansdepartementet,

mener at de som er lønnet av folket ikke skal kunne ha kontakt med de som er valgt av folket, uten at regjeringen er informert.

På denne bakgrunn ber jeg statsråden presisere at det er sterkt ønskelig med god kontakt mellom departementet og alle underliggende etater på den ene side, og Stortinget, partier, partifraksjoner og enkeltrepresentanter på den annen side. Og at ingen trenger å rapportere om slike møter i ettertid, men i stedet utføre den jobben de er ansatt å gjøre.

Svar:

Finansdepartementet endrer ikke praksis for kontakt mellom representanter, grupper eller komiteer i Stortinget og departementets etater. Tvert imot, den praksis som har vært ført av ulike regjeringer de siste tjue årene, føres videre.

Finansdepartementet fastsatte 3. juni 2011 reviderte retningslinjer for styring av departementets underliggende virksomheter. Retningslinjene er en oppdatert versjon av retningslinjer fra 1992 og er ikke strammet inn. Statistisk sentralbyrås spesielle stilling er særskilt nevnt. Det heter således i retningslinjene: ”Retningslinjene er av generell karakter og forutsettes derfor i nødvendig utstrekning tilpasset den enkelte virksomhets egenart samt risiko og vesentlighet. Det vises her spesielt til Statistisk sentralbyrås faglige selvstendighet, jf. statistikkloven.”

Bakgrunnen for oppdateringen var nytt økonomiregelverk i staten og endrede rutiner på enkelte områder. Retningslinjene reflekterer i all hovedsak gjeldende praksis for departementets etatsstyring. På to områder innebærer oppdateringen likevel en viss endring. Det gjelder behovet for møter om virksomhetenes utfordringer på lengre sikt, samt krav til jevnlig etatslederkonferanser.

Retningslinjene omtaler også forholdet mellom departementets underliggende virksomheter og Stortinget. Det framgår av retningslinjene at underliggende virksomhet kan møte Stortingets komiteer, men ansvarlig fagavdeling i departementet skal varsles. Statsråden skal alltid orienteres om slike møter. Annen kontakt mellom underliggende virksomhet og Stortinget (for eksempel komitéfraksjoner og enkeltrepresentanter) må eventuelt avklares med departementet.

Bakgrunnen for disse punktene er at Stortinget i utgangspunktet kun forholder seg til statsråden. Statsråden har det konstitusjonelle ansvaret for etatens virksomhet. Samtidig er det viktig at Stortingets

komiteer har tilgang til virksomhetenes kunnskap og innsikt. Det er imidlertid et viktig prinsipp at statsråden er informert om slik kontakt. Tilsvarende hensyn gjør seg også gjeldende ved kontakt mellom underliggende etat og komitéfraksjoner/enkeltpresentanter. Jeg viser i denne sammenheng til brev av 20. november 1998 fra Stortingets presidentskap til Stortingets fagkomiteer om hvorvidt departementet skal eller bør delta på møter/høringer/ befaringer når en komité ønsker å få en underliggende etat i tale.

Det framgår av departementets retningslinjer at de er av generell karakter og derfor i nødvendig utstrekning må tilpasses den enkelte virksomhets egenart. I retningslinjene vises det i denne sammenheng som nevnt særskilt til Statistisk sentralbyrås faglige selvstendighet, slik denne er fastsatt i statistikkloven. I brev av 25. august 2011 til Finansdepartementet skriver Statistisk sentralbyrå følgende:

”For å ivareta SSBs faglige selvstendighet, herunder rollen som en uavhengig og selvstendig formidler av egen statistikk og forskning, legger SSB stor vekt på å likebehandle ulike brukere av statistikk og forskning, og å sørge for god spredning av informasjonen. For å sikre troverdighet om likebehandlingen, er det viktig at valg av formidlingsform og -fora håndteres og reguleres av institusjonen selv. Det følger av SSBs egne retningslinjer at all statistikk og forsknings- og analyseresultater er åpne og tilgjengelig for alle. Ved henvendelser fra ulike grupper, herunder partigrupper på Stortinget, vil SSB legge til rette for at informasjonen som gis blir allment tilgjengelig. Det kan bl.a. tilsi at presentasjoner, når SSB finner det hensiktsmessig, gis i fora som er åpne for representanter for alle partier. SSB vil videre sikre at informasjon om institusjonens møter med Stortinget og ulike partier, og skriftlig materiale som er presentert eller overlevert, blir offentlig tilgjengelig.”

Jeg har ikke merknader til dette.

SPØRSMÅL NR. 1839

Innlevert 26. august 2011 av stortingsrepresentant Håkon Haugli

Besvart 7. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I forbindelse med konsekvensutredning av dobbeltspor Oslo-Ski ba Samferdselsdepartementet Jernbaneverket vurdere en fremtidig dyptunnelløsning under Oslo.

Hva er Jernbaneverkets vurdering, og hvilken fremdrift ser statsråden for seg i det videre arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

De langsiktige kapasitetsutfordringene for jernbanen i Osloområdet er store. Rundt 2030 regner man med at kapasiteten i tunnelene for både tog og T-bane er sprengt – selv ved optimal utnyttelse.

Det gjennomføres nå en konsekvensutredning av nytt dobbeltspor Oslo-Ski. Etter hva jeg forstår, vurderer Jernbaneverket en fremtidig tunnelløsning under Oslo som en del av dette arbeidet. En dyptunnel under Oslo, tilsvarende den som er bygd i Malmø, framstår som en god løsning. Om man vil spare omfattende og kostbare gravearbeider i Gamlebyen, hvor dagens tunnelløp går gjennom løsmasser, bør utvidelsen av Follobanen sees i sammenheng med det langsiktige tunnelbehovet.

Svar:

I retningslinje 1 og 2 for transportetatene og Avinors arbeid med Nasjonal transport- plan 2014-2023 har Samferdselsdepartementet bedt om en egen vurdering av ulike problemstillinger knyttet til de langsiktige kapasitetsutfordringene i Oslo-området. Etatene og Avinor pekte i sin rapport fra utredningsfasen på at det må arbeides videre med å se kollektivtilbudet i sammenheng, og at man bør se nærmere på den framtidige rollefordelingen mellom ulike kollektivtilbud i Oslo-området.

Det er nedsatt en prosjektgruppe hvor blant annet lokale myndigheter deltar. Transportetatene og Avinor skal legge fram sitt planforslag for departementet i februar 2012, hvor disse problemstillingene vil bli behandlet nærmere, blant annet en tids- festing av når det er behov for å starte opp en planleggings- og byggeprosess for en eventuell tunnelløsning, med oppstart av KVVU/KS1 som første skritt. Det ses i dette arbeidet på flere ulike alternativer for å øke kapasiteten gjennom Oslo.

I forbindelse med at Samferdselsdepartementet i september 2010 fastsatte planprogram og videre planprosess for nytt dobbeltspor Oslo – Ski (Follobanen), ble Jernbaneverket i det videre planarbeidet

bedt om å vurdere hvilke konsekvenser resultatene av dette utredningsarbeidet ville kunne få for Follobanens innføring til Oslo S, for eksempel i tilknytning til en ev. framtidig ny tunnelloøsning i Oslo.

Konsekvensutredningen for Follobanen ble lagt ut til offentlig ettersyn i april 2011, og Jernbaneverket arbeider nå med høringsuttalelsene. På grunnlag av KUen og høringsuttalelsene vil Samferdselsdepartementet fastsette trasé for Follobanen, herunder innføring inn mot Oslo S.

Som nevnt vil det kunne tenkes flere ulike løsninger for å øke kapasiteten gjennom Oslo. De ulike foreløpige konseptene er ennå i en tidlig fase, og Jernbaneverket skriver derfor i Konsekvensutredningen som ble lagt ut til offentlig ettersyn at:

”Foreliggende løsning for Follobanens innføring til Oslo S er basert på dagens Oslo S og Oslostunnel. Dersom en eventuell ny forbindelse gjennom Oslo forutsetter et annet utgangspunkt enn dagens Oslo S med for eksempel andre avgreninger fra Østfoldbanen, Follobanen, Hovedbanen og Gjøvikbanen før de kommer inn til Oslo S, må dette vurderes særskilt i et eget prosjekt på et senere tidspunkt.”

Mulighetene for innføring av Follobanen til en eventuelt utvidet eller ny stasjonsløsning i Oslo vil bli vurdert i forbindelse med det pågående etatsarbeidet knyttet til de langsiktige kapasitetsutfordringene i Oslo-området.

SPØRSMÅL NR. 1840

Innlevert 29. august 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 5. september 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Med redusert kapasitet for Politiets båter og Kystvaktens skip, kan statsråden redegjøre for hvordan en ser for seg en effektiv håndhevelse av regelverket rundt ulovlig fiske, heriblant hummerfiske?»

BEGRUNNELSE:

I løpet av sommeren har flere politidistrikt, ledet an av Økokrim, i samarbeid med blant annet Fiskeridirektoratet, Kystvakten og Statens naturoppsyn, utført aksjoner mot ulovlig hummerfiske langs kysten i Sør-Norge.

Samtidig har Politiet varslet at stramme budsjetter har medført at deres politibåter har måttet ligge til kai.

Samme situasjon ser en også for Kystvaktens skip.

Svar:

Spørsmålet begrunnes med at ”I løpet av sommeren har flere politidistrikt, ledet an av Økokrim, i samarbeid med blant annet Fiskeridirektoratet, Kyst-

vakten og Statens naturoppsyn, utført aksjoner mot ulovlig hummerfiske langs kysten i Sør-Norge. Samtidig har Politiet varslet at stramme budsjetter har medført at deres politibåter har måttet ligge til kai. Samme situasjon ser en også for Kystvaktens skip”.

Jeg vil ikke kommentere politiets og kystvaktens budsjetter og prioriteringer, ettersom disse etatene ikke er underlagt mitt departement. Jeg kan imidlertid opplyse at Fiskeridirektoratet, som har et overordnet ansvar for ressurskontrollarbeidet i våre farvann, også disponerer egne fartøy som nyttes til kystnær ressurskontroll. Det er et mål å sikre at uttaket av ulike arter skjer i overensstemmelse med fastsatte reguleringer, og hummer er blant de artene som Fiskeridirektoratet allerede har et særlig fokus på.

Vi har de siste årene innført strengere regler for hummerfiske. Samtidig har Fiskeridirektoratet medvirket til et aktivt oppsyn og et omfattende informasjonsarbeid langs store deler av kysten. Det har også nå i sommer blitt gjennomført omfattende aksjoner mot ulovlige hummerfiske. Disse har foregått i samarbeid mellom en rekke etater, og aksjonene har for øvrig også fått bred omtale i media.

SPØRSMÅL NR. 1841**Innlevert 29. august 2011 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 8. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«RV 22 fra Lillestrøm til Fet (Hovinhøgda) er ferdig regulert og finansiert gjennom Oslopakke 3. På grunn av en innsigelse fra et lokallag i Naturvernforbundet har gjennomføringen av dette prosjektet stoppet opp og mange frykter store forsinkelser. Saken har vandret i miljøbyråkratiet og ligger nå til endelig beslutning i Miljøverndepartementet.

Vil statsråden sørge for en rask avklaring - og før lokalvalget - slik at velgerne får svar på om lokaldemokratiets beslutning blir gjennomført eller overkjørt?»

Svar:

Statens vegvesen planlegger å utvide RV 22 mellom Lillestrøm og Fetsund til 4 felts-veg. Prosjektet er en del av Oslopakke 3. Prosjektet er ferdig regulert, og er foreslått startet opp i siste halvdel av 2012. Eventuell oppstart i 2012 vil imidlertid være avhengig av finansiering. Jeg viser her til Samferdselsministerens svar på skriftlig spørsmål nr. 1842 til Stortinget. Det er altså ikke riktig slik representanten Sanner hevder at gjennomføringen av prosjektet har stoppet opp som følge av en innsigelse fra Naturvernforbundet.

Utvidelsen av RV 22 innebærer et inngrep i Nordre-Øyeren naturreservat, som er Nord-Europas stør-

ste innlandsdelta. Reservatet har status som Ramsar-område grunnet dets internasjonale betydning for våtmarks- og trekkfugl. Utvidelsen gjennom naturreservatet krever derfor dispensasjon etter naturmangfoldloven. Fylkesmannen har gitt dispensasjon til en utvidelse av vegen. Denne dispensasjonen er påklaget av Naturvernforbundet. Dispensasjonssaken ligger i Direktoratet for naturforvaltning til endelig avgjørelse. I forbindelse med saksbehandlingen av dispensasjonssaken har direktoratet tatt kontakt med Miljøverndepartementet for å avklare nærmere enkelte spørsmål knyttet til etablering av erstatningsarealer for de områder av naturreservatet som blir nedbygget til vegformål. Det har videre vært nødvendig å avklare enkelte spørsmål knyttet til Norges internasjonale forpliktelser etter Ramsarkonvensjonen. Jeg er opptatt av at det i denne saken fattes en avgjørelse som hensyntar behovet for en sikker veg, samtidig som verneverdiene i Nordre-Øyeren bevares, og internasjonale forpliktelser overholdes. Departementet arbeider fremdeles med avklaring av de spørsmålene Direktoratet for naturforvaltninga har reist. Det tas sikte på endelig avklaring av disse spørsmålene i løpet av høsten, slik at dispensasjonssaken kan avgjøres endelig i Direktoratet for naturforvaltning innen beslutning om finansiering av prosjektet er fattet.

SPØRSMÅL NR. 1842**Innlevert 29. august 2011 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 5. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«På et folkemøte på Fetsund i Akershus 18. januar 2011 lovet samferdselsministeren at "RV 22 kommer". Veien fra Lillestrøm til Fet (RV 22) er ferdig regulert og finansiert gjennom Oslopakke 3. På grunn av en innsigelse fra et lokallag av Naturvernforbundet har saken vandret rundt i miljøbyråkratiet. Nå frykter mange at hele prosjektet blir utsatt.

Vil samferdselsministeren sørge for at prosjektet

kan gjennomføres raskt i tråd med lokale myndigheters ønske?»

Svar:

Utbyggingen av rv 22 Fet – Lillestrøm krysser det fredede Nordre Øyeren naturreservat og det vernede Leiravassdraget. Fylkesmannen har gitt dispensasjon fra fredningsbestemmelsene, men denne er påklaget av Naturvernforbundet. Saken er til behand-

ling i Direktoratet for naturforvaltning. Direktoratet venter på prinsipielle avklaringer fra Miljøverndepartementet vedrørende naturmangfoldloven § 48.

Prosjektet er en del av Oslopakke 3. Når saken er ferdigbehandlet i Miljøverndepartementet og Direk-

toratet for naturforvaltning, og nødvendige spørsmål knyttet til finansiering av prosjektet er tilstrekkelig avklart, vil Samferdselsdepartementet kunne legge fram en sak om utbygging av rv 22 for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1843

Innlevert 29. august 2011 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 5. september 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Er prosedyrene for regnskapsmessig avvikling av et selskap så tungvinte som det som er gjengitt i begrunnelsen for spørsmålet, og ser eventuelt finansministeren noen mulighet til forenkling av regelverket slik at det blir lettere håndterbart?»

BEGRUNNELSE:

Det er ønskelig at folk driver virksomhet, skaper seg et levebrød og oppretter arbeidsplasser. Noen ganger blir det langvarig suksess. Andre ganger fases det ut, og nye ideer settes ut i livet. Slike prosesser må ikke bli for krevende på grunn av for store byråkratiske skjemakrav.

Jeg har mottatt følgende innspill, og lurte på denne bakgrunn om finansministeren mener prosedyrene skal være så tungvinte, eventuelt om det er gjort noen feil eller om regelverket eventuelt kan endres til det bedre:

"Vi (datter, kone + 2 til) har hatt en liten gavebutikk som ble registrert opphørt i 2008. I 2010 kom det purring på regnskap for 2009, altså året etter at butikken er registrert opphørt.

Butikken hadde altså ingen lokaler/adresse, ingen omsetning og derav heller ingen drift i 2009. Jeg ringte om dette til Brønnøysund når det etter hvert dukket opp et brev adressert til butikkens gamle adresse. Der var det ingen forståelse for at man ikke skulle levere regnskap selv om butikken var nedlagt. Regnskap måtte sendes selv om dette bare var et dokument fullt av "nuller". Den gamle regnskapsfører ble kontaktet og regnskap med nuller ble sendt inn. Alt i orden trodde vi, men nei, enda senere på året kommer det krav om 44 200 kroner fordi regnskap ikke er mottatt. Etter litt sjekking og ny telefon til Brønnøysund blir jeg fortalt at de ikke har mottatt noe regnskap fordi de ikke kunne åpne vedlegget som inneholdt regnskapet. Uten å gi tilbakemelding. Dette måtte man finne ut av selv etter melding på Altinn!

Det ble besluttet å sende klagebrev på denne saken og fremgangsmåten, hvor det ble påpekt spesielt at

man adresserer brev til et nedlagt firma, at man krever regnskap fra et bekreftet nedlagt firma, at det ikke gis beskjed om at tilsendt regnskap ikke kan åpnes pga manglende program hos Brønnøysund (hvis de i det hele tatt har brukt noe energi på å prøve). Klagen ble selvsagt avslått for de hadde jo ikke gjort noen feil. Det ble så besluttet å sende ny klage på saken med samme begrunnelser pluss noen nye. Denne klagen ble etter et par måneder også avslått.

Per i dag blir man fullstendig "overkjørt" at et system som sender krav på helt feil premisser, og med den urimelighet at en nedlagt bedrift skal sende inn regnskap, samt at den nedlagte bedriften uten omsetning og inntekter skal betale et "gebyr" på 44 200 kroner for at ikke Brønnøysund kunne åpnet et regnskap på kroner null.

For ordens skyld kan jeg fortelle at når krav om betaling av 44 200 kroner nylig ble sendt ut. Da fant man plutselig fram til navn og adresser til hver av deltakerne. Hvorfor ble det ikke sendt til de samme når krav om regnskap skulle meddeles, men i stedet til det nedlagte firmaets adresse."

Svar:

I begrunnelsen til spørsmålet fra stortingsrepresentant Tybring-Gjedde er det redegjort for en konkret sak som også danner bakgrunnen for spørsmålet. Det er ikke mulig for meg å gå inn i eller kommentere enkelthetene i henvendelsen som er gjengitt i spørsmålet. Nedenfor vil jeg imidlertid gi en kort oversikt over gjeldende regler på området og hensynene bak regelverket.

Etter regnskapsloven er foretaksform hovedkriteriet for regnskapsplikt. Dette innebærer for eksempel at aksjeselskaper har regnskapsplikt uavhengig av omsetning, formue eller antall ansatte. Også i regnskapsår med liten eller ingen økonomisk aktivitet vil dermed et aksjeselskap ha regnskapsplikt. Lovens regler om plikt til innsending av regnskapsdokumenter til Regnskapsregisteret vil også gjelde fullt ut. Lovverket bygger på at det bør være enkelt både for regnskapsprodusentene og myndighetene å avgjøre om

regnskapsplikt foreligger. Entydige kriterier bør derfor tilstrebes. Foretaksform er et slikt entydig kriterium. Ved forrige evaluering av regnskapsloven (NOU 2003:23) fikk denne tilnærmingen bred tilslutning.

Fra utgangspunktet om regnskapsplikt etter foretaksform inneholder gjeldende regler noen tilføyelser og unntak. Det følger av regnskapsloven § 1-2 at selskaper som reguleres etter selskapsloven, enkeltpersonforetak og visse foreninger er regnskapspliktige dersom de to år på rad overstiger nærmere definerte grenser for salgsinntekter og/eller balansesum eller antall ansatte. Videre vil regnskapsplikten opphøre dersom disse kriteriene to år på rad ikke lenger er oppfylt. Bakgrunnen for kravet om at enheten må gå over (alternativt under) grensene to år på rad, er hensynet til forutberegnelighet og stabilitet for regnskapsprodusentene. Motsatt ville enheten kunne risikere at regnskapsplikt inntre for ett år, så bortfaller det neste året, for så å inntre igjen det tredje året, osv.

I henvendelsen som er gjengitt i brevet fra representanten Tybring-Gjedde, vises det til at den aktuelle virksomheten var "registrert opphørt". Etter lovgivningen vil enheter som er endelig avviklet og slettet i Foretaksregisteret ikke lenger ha regnskapsplikt. Et aksjeselskap vil imidlertid ha regnskapsplikt inntil slettingen er foretatt. Dette innebærer at regnskapsplikten består også under en avviklingsprosess. Dersom det ikke lenger drives aktivitet i et aksjeselskap kan det etter mitt syn ikke anses vesentlig byrdefullt for eierne å gjennomføre en avvikling av selskapet i tråd med aksjelovens regler. Andre selskaper enn aksjeselskaper, det vil si enheter som har regnskapsplikt i medhold av kriteriene nevnt ovenfor, vil derimot ikke lenger ha regnskapsplikt når det konstateres

at enheten går under grensene to år på rad. I en slik situasjon vil det følgelig ikke være nødvendig å avvikle og slette enheten for at enheten ikke skal ha regnskapsplikt.

Jeg deler representanten Tybring-Gjeddes ønske om at folk skal kunne drive virksomhet og skape arbeidsplasser både for seg selv og andre. Regjeringen har derfor foreslått forenklingstiltak særlig rettet mot små virksomheter. Et eksempel på dette er at det har blitt åpnet for at små aksjeselskaper kan beslutte at årsregnskaper ikke skal revideres av revisor. Når det gjelder regnskapsplikt, ser jeg fram til avklaringer i EU med hensyn til mulighet for enklere regnskapsregler for små foretak.

Etter regnskapsloven har regnskapspliktige plikt til å sende årsregnskap, årsberetning og revisjonsberetning til Regnskapsregisteret. I forskrift til utfylling og gjennomføring av regnskapsloven § 8-2-1 første ledd er det krav om at dokumentene som sendes til Regnskapsregisteret skal være "tydelig lesbare". Plikten for de regnskapspliktige til å påse at dokumentene er "tydelig lesbare" er en nødvendig forutsetning for at Regnskapsregisteret skal kunne foreta en kontroll av dokumentene og for at allmennheten skal kunne gjøre seg kjent med regnskapsdokumentene. I tilfeller hvor den regnskapspliktige sender inn regnskapsdokumentene elektronisk via Altinn, vil tilbakemelding om at dokumentene ikke er levert eller ikke er "tydelig lesbare" gis på Altinn.

Jeg er opptatt av at Altinn skal fungere tilfredsstillende som innsendingskanal for regnskapsdokumenter, og jeg kan forsikre om at både departementet og Brønnøysundregistrene har et kontinuerlig fokus rundt dette.

SPØRSMÅL NR. 1844

Innlevert 29. august 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 12. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«De statlige helseforetakene setter ut en rekke oppgaver innenfor rusomsorgen ut på anbud, ofte med den konsekvens at langsiktige tidligere samarbeidspartnere får kroken på døra.

Hva er summen av de avtaler innenfor rusomsorgen som har vært gjenstand for konkurranseutsetting i regi av de statlige helseforetakene fra 2008 og frem til i dag?»

Svar:

Private leverandører av behandlingstjenester for rusmiddelavhengige har en viktig plass i det samlede tilbudet for denne pasientgruppen. Totalt sett utgjør den avtalebaserte kapasiteten på døgtjenester for rusmiddelavhengige om lag 60 % av den samlede døgnkapasiteten.

Som følge av rusreformen i 2004 trådte de regionale helseforetakene inn i de avtalene som fylkes-

kommunene frem til da hadde inngått med private behandlingsinstitusjoner for rusmiddelavhengige. Disse avtalene har ulik varighet, og ettersom de er inngått på forskjellige tidspunkter vil avtalene også løpe ut på forskjellige tidspunkter.

De regionale helseforetakene opplyser at kostnadene ved de inngåtte avtalene på rusfeltet samlet sett for 2008 var på nesten 900 mill. kroner. For 2009 var kostnadene ved de inngåtte avtalene noe over en milliard kroner og i 2010 på nesten 1100 mill. kroner. Det presiseres at dette er kostnader ved alle de avtalene som de regionale helseforetakene hadde med private aktører på rusfeltet, uavhengig av når avtalene ble inngått. I disse beløpene inngår ikke kjøp av enkeltplasser, såkalt spotkjøp.

Regjeringen er opptatt av gode, langsiktige og forutsigbare vilkår for frivillig sektor.

Derfor har jeg stilt krav om at de regionale helseforetakene ved anskaffelser tar særlig hensyn til de ideelle institusjonenes behov for nettopp forutsigbarhet og langsiktighet. Dette er viktig for institusjonene og ikke minst for brukerne. Avtalene Helse Sør-Øst RHF har med private ideelle institusjoner innen tverrfaglig spesialisert rusbehandling går ut 30. juni 2012 og Helse Sør-Øst RHF har nå besluttet å sette i gang en prosess for å inngå løpende avtaler på dette området. Den nye formen for avtaleinngåelse vil bidra til økt stabilitet for institusjonene både i forhold til kontinuitet i pasienttilbudet, ansattes situasjon og institusjonenes behov for fremtidige investeringer.

SPØRSMÅL NR. 1845

Innlevert 29. august 2011 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel

Besvart 6. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Konfliktnivået i rovviltforvaltninga har vore sterkt aukande. Viktige føresetnader i forliket frå 2004 om delt målsetting og at områder som hadde sterk rovviltbelastning skulle avlastast har mislukkast. For å rette på dette har Høgre vore ein sterk pådrivar for å få på plass viktige formuleringar om at forvaltninga skal bygge på respekt for eigedomsretten, enkeltmenneske og lokalsamfunn sin livskvalitet i det nye forliket.

Kva konkret vil statsråden gjere for å endre kurs i rovviltforvaltninga slik at dette blir ivareteke?»

GRUNNGJEVING:

Høgre har jobba lenge for å få ein betre rovviltpolitikk. Allereie i 2007 hadde Høgre framlegg i Stortinget om ei grundig evaluering av rovviltforliket frå 2004. Regjeringa har ikkje følgd opp viktige føresetnader frå forliket, og det har vore aukande konfliktrar. Ein forfeila rovviltpolitikk truar og fortrenjer i dag landbruket mange stadar.

Høgre var sterk pådrivar for å få på plass formuleringane om at rovviltforvaltninga skal bygge på respekt for eigedomsretten, enkeltmenneske og lokalsamfunn sin livskvalitet. Grunnen til det er at dagens rovviltforvaltning ikkje tek slike omsyn, og at vi ser at dette er ein av hovudgrunnane til at konfliktnivået aukar.

Folk som bur i rovviltbelasta områder opplever

rovviltforvaltninga som arrogant og firkanta med god grunn. Det kan stillast store spørsmålsteikn med DN si handtering av rovviltforvaltninga, og deira tolking av regelverket. Todelt målsetting skulle legge til rette for at det kunne vere både beitedyr og rovdyr i same område. Dette har vore ein fiasko mange stadar.

Eit godt døme på at eigedomsretten blir sett til side er saka til en sauebonde i Grue. Her går rettar og næringsgrunnlag tapt på grunn av at rovvilt gjer det umogeleg å halde fram med sauehald. Han blir i tillegg nekta støtte til omstilling. Dette står i sterk kontrast til det som står i forliksteksten, og det må ryddast opp i dette omgåande.

Dei formuleringane som er vist til og som Høgre fekk på plass i det nye forliket skal vere eit sterkt signal om kursendring i rovviltpolitikken. Vi er uroa over det som kjem fram i media om liten vilje til endring frå forvaltninga si side. Derfor ser vi fram til eit godt og utfyllande svar frå statsråden.

Svar:

I den politiske plattformen for flertallsregjeringen sa Regjeringen at hovedtrekkene i stortingsforliket om rovviltpolitikken fra 2004 skulle videreføres, og den todelte målsettingen om å ivareta både rovvilt og beitenæring står fast. Dette videreføres og styrkes i det nye forliket som alle stortingspartiene stod bak i juni 2011.

Jeg mener at den beste måten å sikre at forvalt-

ningen av rovvilt bygger på respekt for eiendomsretten, enkeltmenneske og lokalsamfunn sin livskvalitet er å styrke den regionale forvaltninga, fortsette satsningen på konfliktdempende og forebyggende tiltak, videreføre satsningen på informasjon om rovdyr og rovdyrs adferd samt å sørge for at uttak av rovvilt, både skadefelling og lisensfelling og kvotejakt blir mer effektiv. Alle disse punktene er omfattet av det

nye rovviltforliket. Miljøverndepartementet jobber nå i samarbeid med Direktoratet for naturforvaltning, fylkesmennene og Rovviltnemndene med å følge opp forliket i den praktiske forvaltningen.

Utfordringen er å forvalte både rovvilt og beitedyr på en slik måte at konfliktnivået senkes til et akseptabelt nivå. Jeg tror at oppfølgingen av det nye rovviltforliket vil bidra til dette.

SPØRSMÅL NR. 1846

Innlevert 29. august 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 8. september 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvilke organer og kontrollsystemer som bidrar til at H-2140 Retningslinjer for beregning av selvkost for kommunale betalingstjenester blir etterlevd, og hvilke sanksjoner blir iverksatt mot de kommuner som ikke etterlever selvkostprinsippet?»

BEGRUNNELSE:

Retningslinjer for beregning av selvkost for kommunale betalingstjenester, H-2140, ble utgitt januar 2003.

Retningslinjene fastslår at kommunale gebyrer innen blant annet vann og avløp, renovasjon og feiing kan maksimalt dekke selvkost.

Retningslinjene fastsetter at inntekter og utgifter for selvkostområder skal avsettes i bundne selvkostfond i regnskapet. Det ideelle er at kommunens selvkostområder går i balanse hvert år. Likevel åpner regelverket for at inntektene over noen år (3-5 år) kan være høyere eller lavere enn utgiftene, men at inntektene ikke skal overstige kostnadene for årene samlet.

Imidlertid ser en eksempler på kommuner som bygger seg opp fond på flere millioner over flere år uten at det nødvendigvis foreligger plan om investering eller påkostning innenfor det aktuelle kommunale selvkostområdet.

Selvkostprinsippet tar hensyn til at brukerne kun skal betale for tjenester de selv har nytte av, og at dagens brukere ikke skal subsidiere bruken til andre generasjoner.

Oppbygging av fond på flere millioner, gjør at kommunens innbyggere betaler for mye for tjenester de ikke vil bli tilbudt.

Strengt tatt har da kommunene valget mellom og enten tilbakebetale til kommunens innbyggere som

har betalt for mye, redusere gebyrene vesentlig eller avstå fra å kreve inn gebyrer i en viss periode som tilsvarer det den enkelte har til gode hos kommunen.

I denne sammenheng kunne det vært interessant å vite hvor utbredt det er i kommuner med oppbygging av fond, hvor mange kommuner som er omfattet og hvor mye fondene til disse utgjør i kroner.

Svar:

Jeg vil innledningsvis peke på at kommunenes oppgaver fremgår av den kommunale særlovgivningen. Dette gjelder også regelverk knyttet til ytelser hvor det gjelder et selvkostprinsipp, der bestemmelsene om selvkost finnes i sektorregelverket. Selvkostprinsippet er ikke nedfelt i kommuneloven, og dets nærmere innhold på de ulike sektorer vil i utgangspunktet bero på hva som er nedfelt i lov og forskrift på de ulike tjenestoområder kommunene har ansvar for.

Kommunal- og regionaldepartementet har utgitt rundskriv H-2140 med veiledende retningslinjer for å bidra til at kommunale gebyrer baseres på et felles metodisk grunnlag. Rundskrivet er imidlertid ikke en forskrift, og således ikke bindende for kommunene, men ble utarbeidet på bakgrunn av et ønske om en likere praksis mellom kommunene. Vurderinger rundt hvordan selvkostprinsippet anvendes, må bygge på hvilke kriterier kommunene er pliktige til å etterleve, noe som igjen vil ligge i det enkelte sektorregelverk. Jeg har i dette svaret ikke gått inn på regelverkene som forvaltes av andre departementer, men har svart ut fra det som ligger under mitt ansvarsområde som kommunal- og regionalminister.

Når det gjelder kontrollen med at selvkostprinsippet følges på det enkelte tjenestoområde, vil det falle inn under de alminnelige kontrollsystemer som

er etablert i kommunesektoren. Både i de systemer som er etablert for statlig kontroll og i de ordninger som gjelder for kommunenes egenkontroll, vil det ligge mekanismer for kontroll med at selvkostprinsippet blir fulgt.

Klage etter forvaltningsloven

I den utstrekning det er tale om enkeltvedtak vil en innbygger kunne få overprøvd vedtak om å betale gebyr i den enkelte sak gjennom alminnelig forvaltningsklage etter forvaltningsloven.

Lovlighetskontroll

Kontroll med selvkostprinsippet vil også kunne skje gjennom fylkesmannens lovlighetskontroll, jf. kommuneloven § 59. Slik kontroll kan skje både etter klage og etter fylkesmannens eget initiativ. Både vedtak i enkeltsaker og kommunens gebyrregulativ på de ulike områder kan være gjenstand for lovlighetskontroll etter bestemmelsene i kommuneloven.

Kontrollutvalget

Kontrollutvalget utøver kontroll og tilsyn med kommunens virksomhet på vegne av kommunestyret, jf. kommuneloven § 77. Kontrollutvalget har generell myndighet til selv å føre kontroll og tilsyn med kommunens virksomhet, og skal i tillegg påse at kommunens regnskaper blir revidert på betryggende måte (regnskapsrevisjon). Kontrollutvalget skal også

påse at det blir gjennomført forvaltningsrevisjon i kommunen. Forvaltningsrevisjonsprosjekter kan være en egnet form for kontroll med selvkostprinsippet. Det finnes en rekke eksempler på at kontrollutvalg har iverksatt forvaltningsrevisjonsprosjekter der selvkost har vært et tema.

Når det gjelder i hvilken grad selvkost på områdene vann, avløp og renovasjon vil være del av regnskapsrevisjonen, har revisjonskomiteen i Norges kommunerevisorforbund (NKRF) i et brev til departementet av 4. juni 2004 uttalt at ”VAR-området vil for eksempel i de fleste kommuner ha et slikt volum at revisor årlig blir nødt til å vurdere om de VAR-inntekter og utgifter som kommer til uttrykk i regnskapet er korrekte. Revisor vil da bl.a. måtte ta stilling til fullstendigheten i VAR-inntektene og om de gebyrer som er benyttet samsvarer med kommunestyrets vedtak. Revisor må videre vurdere om vesentlige direkte utgifter som vedrører VAR-området er gyldige med mer”.

Selvkostfond

Kommunene skal i KOSTRA (kommune-statrapporteringen) rapportere inn selvkostregnskapet for henholdsvis vann, avløp og renovasjon. De innrapporterte dataene kan lastes ned fra Statistisk sentralbyrås nettsider. Med hensyn til kommunenes selvkostfond per 31. desember 2010 viser rapporteringen følgende:

	Antall kommuner som har rapportert	Andel av befolkningen som disse kommunene omfatter (prosent)	Antall med negative selvkostfond (gebyrinntekter lavere enn gebyrgrunnlaget)	Antall med positive selvkostfond (gebyrinntekter høyere enn gebyrgrunnlaget)	Antall med 0 oppført på selvkostfondet	Sum selvkostfond (mill. kr)
Vann	334	93,0	57	242	35	709,1
Avløp	335	93,4	54	252	29	1 008,0
Renovasjon	325	90,3	80	217	28	193,0

Jeg vil i den forbindelse også presisere at retningslinjene i H-2140 legger opp til at kommunen aldri skal kunne ”tjene” på å bygge opp selvkostfond; det skal i slike tilfeller beregnes kalkulatoriske renter (alternativkostnad) som skal kompensere abonnentene for å binde midlene i kommunens selvkostfond. Å ha bygd opp fond uten at de reduseres innen en periode på 3-5-år (slik H-2140 angir), vil imidlertid gi en skjev belastning mellom ulike generasjoner abonnenter og innebære at dagens abonnenter subsidierer framtidige abonnenter.

Pågående FoU-prosjekter

Hvordan kommunene praktiserer selvkostprinsippet er noe jeg som kommunal- og regionalminister er meget opptatt av. For øyeblikket har departemen-

tet pågående to FoU-prosjekter der endelige rapporter skal foreligge i løpet av høsten. Det ene prosjektet skal gå gjennom og systematisere funn fra forvaltningsrevisjonsrapporter og lovlighetskontroller samt klager til Sivilombudsmannen på selvkost innenfor områdene vann, avløp og renovasjon (VAR), skolefritidsordningen og byggesak. Det andre prosjektet skal vurdere kommunenes gebyrfastsettelse i byggesaker. Undersøkelsen skal gjennom intervjuer, saksdokumenter for kommunestyret mv. vurdere utvalgte kommuners grunnlag for fastsettelse av gebyrer. Undersøkelsen rettes mot et titalls kommuner, av ulik størrelse og med ulikt gebyrnivå. Begge prosjektene gjennomføres av Telemarksforskning, det sistnevnte i samarbeid med BDO.

SPØRSMÅL NR. 1847**Innlevert 29. august 2011 av stortingsrepresentant Akhtar Chaudhry****Besvart 16. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det har vært store diskusjoner knyttet til muligheten til å lage et såkalt livstestamente. I tidligere svar til Stortinget svarte helseministeren at Helsedirektoratet hadde innledet en dialog med Legeforeningen med sikte på å utvikle en mal for et livssynsnøytralt livstestamente som kan tas i bruk av alle som måtte ønske det i livets siste fase og bedre sikre deres rett til selv å velge.

Hvor langt har dette arbeidet kommet?»

Svar:

Som representanten Chaudry påpeker, kan et livssynsnøytralt livstestamente være verdifullt for mennesker som befinner seg i livets slutfase. For helsepersonell og pårørende vil et slikt testamente kunne gi avklarende informasjon i en situasjon som

kan være krevende for alle berørte. Selv om et livstestamente ikke er juridisk bindende, kan det være et egnet hjelpemiddel til å kommunisere ønsker og behov som det, innenfor lovverkets rammer, vil være viktig å ta hensyn til.

Helsedirektoratet opplyser at prosessen med å utvikle et standardisert livssynsnøytralt livstestamente har tatt noe tid, men at man tar sikte på å slutføre dette arbeidet i løpet av 2012. Direktoratet minner samtidig om at det også i dag er opp til den enkelte å uttrykke sine ønsker og behov i tilknytning til livets slutfase. Et standardisert og livssynsnøytralt livstestamente kan være et nytt virkemiddel i dialogen mellom pasient og helsepersonell og kan fungere som en nyttig sjekkliste over problemstillinger som vil være sentrale for mange mennesker i livets avsluttende fase.

SPØRSMÅL NR. 1848**Innlevert 30. august 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 5. september 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Vil finansministeren på bakgrunn av Stortingets sterke signal vurdere både dokumentasjonskravene for fritak for kildeskatt for pensjonister bosatt i utlandet og skattemyndighetenes praktisering av disse?»

BEGRUNNELSE:

Under behandlingen av Sivilombudsmannens årsmelding for 2010 ble Stortingets kontroll- og konstitusjonskomite gjort oppmerksom på at mange hadde henvendt seg til Sivilombudsmannen på grunn av strenge dokumentasjonskrav for fritak for kildeskatt som mange fant umulig å etterkomme.

På denne bakgrunn står det i innstillingen:

"Komiteens flertall, medlemmene fra Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre har merket seg at mange pensjonister bosatt i utlandet, særlig på Kypros og i Thailand, har henvendt seg til ombudsmannen med hensyn til kildeskatten som

ble innført fra og med inntektsåret 2010. Det er særlig tidsbruken ved behandling av fritak for kildeskatt, strenge dokumentasjonskrav for å få fritak, samt at mange mener at norske myndigheter har feil forståelse av skatteavtalene mellom Norge og disse landene, som tas opp. Flertallet slutter seg til ombudsmannens kommentar om at det ikke er hans oppgave å uttale seg om en lovlig vedtatt lov virker rimelig eller ikke, men kontrollere om forvaltningens virksomhet er i overensstemmelse med gjeldene rett.

Flertallet ser positivt på at skatteetaten har fulgt opp henvendelsene fra ombudsmannen på en god måte med hensyn til sen tilbakebetaling av for mye trukket kildeskatt.

Flertallet vil imidlertid vise til at mange av henvendelsene gjelder strenge dokumentasjonskrav for fritak for kildeskatt som mange finner umulig å etterkomme. Dette ble også påpekt av Sivilombudsmannen under presentasjonen av årsmeldingen. Mange risikerer som følge av dette å skatte både til Norge og

til landet de er bosatt i. Flertallet vil på denne bakgrunn ta til orde for en vurdering av dokumentasjonskravene samt praktiseringen av disse, for å sikre en mindre byråkratisk behandling og unngå urimelige dokumentasjonskrav."

Svar:

Jeg viser til brev av 30. august d.å. fra Stortingets presidentskap vedlagt spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal. Jeg viser også til mitt svarbrev av 10. mai 2011 om samme sak.

En person som påberoper seg skattefritak i medhold av en skatteavtale, må kunne dokumentere at vedkommende faktisk er omfattet av den avtalen som påberopes. Slik dokumentasjon er helt nødvendig dersom en skal sikre at skatteavtalen anvendes etter sitt formål, nemlig å unngå både dobbel beskatning og dobbel ikke-beskatning. Dokumentasjonskravene i forbindelse med den norske ligningen er tilpasset de betingelser som gjelder overfor de ulike land som Norge har skatteavtale med. Det medfører at kravene til dokumentasjon vil kunne variere fra land til land.

I de fleste tilfeller hvor det etter skatteavtalen er nødvendig å godtgjøre at man fyller skatteavtalens vilkår for å få et skattefritak i Norge, er det normalt dokumentasjon på at man er skattemessig bosatt i oppholdslandet som kreves. Det innebærer at skattyteren må levere en såkalt bostedsbekreftelse (Certificate of Residence) utstedt av skattemyndighetene i oppholdslandet, for å kunne innrømmes dette skattefritaket.

Bostedsbekreftelser er som regel standardiserte og utstedes helt rutinemessig. De er normalt ikke vanskelig å fremskaffe dersom skattyteren faktisk oppfyller de nødvendige betingelsene. Forutsetningen for at en bostedsbekreftelse er enkel å fremskaffe, er imidlertid at skattyteren har opptrådt korrekt i forhold til skattemyndighetene i oppholdslandet.

Jeg kan opplyse om at Norge tilskrev samtlige av sine skatteavtalepartnere i forbindelse med innføringen av kildeskatten på pensjon. I dette brevet ble landene bedt om å redegjøre for hvordan en pensjonist bosatt der kunne dokumentere sitt skatteavtalebosted. Alle de landene som svarte, viste til at de utstedte bostedsbekreftelser og hadde gode og enkle rutiner for utstedelsen av dem.

Det har også vært avholdt møter mellom norske og andre lands skattemyndigheter om hvilke rutiner som følges ved utstedelsen av bostedsbekreftelser i disse landene. Slike møter har som resultat at norske skattemyndigheter i forhold til disse landene kan gå ut med mer presis informasjon til pensjonistene om hvordan de kan fremskaffe en bostedsbekreftelse i sitt oppholdsland.

Uansett hvilket land en pensjonist er bosatt i, vil

vedkommende etter dette landets interne regler normalt være skattepliktig der både for pensjon som mottas fra Norge og alle sine øvrige inntekter uansett hvor disse er opptjent (globalskatteplikt). I de fleste land innebærer derfor en korrekt opptreden at vedkommende har levert selvangivelse i oppholdslandet med opplysninger om alle sine inntekter, herunder pensjonen fra Norge, og betalt sin utlignede skatt.

Formålet med skatteavtaler er å avhjelpe dobbeltbeskatning og forebygge skatteunndragelser og ikke å legge til rette for dobbel ikke-beskatning. Dersom man med virkning for kildeskatten skulle lempe på de norske dokumentasjonskravene for en pensjonist som ikke kan framlegge en bostedsbekreftelse, kan resultatet nettopp bli dobbel ikke-beskatning av pensjonen. Et slikt resultat er både utilsiktet og uønsket. Det er også et helt urimelig resultat overfor de pensjonister som på korrekt vis har latt seg beskatte i oppholdslandet og som uten vanskeligheter har framskaffet den nødvendige dokumentasjonen.

Alle land som Norge har skatteavtaler med, utsteder bostedsbekreftelser for sine bosatte personer og selskaper og krever samtidig slik dokumentasjon av personer og selskaper bosatt i andre land. I så måte er de norske dokumentasjonskravene med hensyn til bostedsbekreftelser helt i tråd med vanlig internasjonal praksis.

De norske kravene om bostedsbekreftelse er dessuten minimumskrav. Det er vanskelig å tenke seg hvordan det skulle være mulig å dokumentere bosted i oppholdslandet med dokumentasjon som er enten mindre omfattende eller lettere tilgjengelig enn en bostedsbekreftelse.

Flere av de skatteavtalene som inneholder regler om beskatning av pensjon som utløser dokumentasjonskrav i Norge, er av noe eldre dato. Fra norsk side foregår det et aktivt arbeid med å reforhandle eldre skatteavtaler. Slike forhandlinger må forventes å medføre at Norge som kildestat i økende grad vil få eneretten eller den primære beskatningsretten til pensjon som utbetales fra Norge til personer som er bosatt i det andre avtalelandet. Dokumentasjonskravene faller helt bort når Norge har eneretten eller den primære beskatningsretten til å skatlegge pensjon i medhold av en skatteavtale. På sikt vil det derfor bli stadig flere skatteavtaler som gir Norge beskatningsretten til pensjon og dermed færre skatteavtaler hvor det vil være nødvendig for pensjonister som mottar pensjon fra Norge å dokumentere bosted i det andre landet for å bli fritatt for den skatteplikten som følger av skatteavtalen.

Avslutningsvis vil jeg også nevne at de norske dokumentasjonskravene og de administrative rutineknyttet til fritak for kildeskatt på pensjon i Norge, har vært tatt opp med EFTAs overvåkningsorgan (ESA). Klageren hevdet at de krav og rutiner som

norske skattemyndigheter følger på dette området, er svært kompliserte og byrdefulle og at de således er i strid med de fire friheter i EØS-avtalen. ESA har imidlertid avvist denne klagen under henvisning til at selv om de norske administrative kravene som må oppfylles for å få skattefritak i Norge i noen tilfeller

kan være byrdefulle, så er de ikke av en slik art at de er i strid med EØS-avtalens prinsipper.

På bakgrunn av det av det foranstående kan jeg ikke se at det er grunn til å lempe på dokumentasjonskravene for skattytere som hevder at de ikke kan framskaffe den nødvendige dokumentasjon.

SPØRSMÅL NR. 1849

Innlevert 30. august 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 9. september 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan man nå forvente at justisministeren tar inn over seg den anstrengte ressursituasjonen ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt og sørger for at distriktet får de ressurser som skal til for å utøve en forsvarlig polititjeneste?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har en rekke ganger påpekt den vanskelige ressursituasjonen ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt som har medført manglende utrykning ved flere alvorlige hendelser. Jeg har samtidig påpekt at politidistriktet er blant de lavest bemannede i landet.

Justisministeren har hver gang avvist problemstillingen og hevdet at politidistriktet har de ressurser som skal til for å utøve en forsvarlig polititjeneste og han har også avvist at distriktet har mindre bemanning en andre i forhold til befolkningen.

Ifølge oppslag i Dagbladet 4. juli under tittelen "Politiet på sparebluss" går det tydelig frem at forskjellen mellom politidistriktene er stor når det gjelder bemanning og at Haugaland og Sunnhordland er blant de lavest bemannede i landet.

Ifølge avisen vedgår nå justisministeren at det er store forskjeller mellom distriktene, og åpner for å se på ressursfordelingen distriktene imellom.

Både polititjenestemenn og deres tillitsvalgte har lenge ropt et varsko om den vanskelige bemanningssituasjonen i distriktet.

Når det nå nærmer seg lokalvalg har til og med ordfører kandidater fra justisministerens eget parti sett alvorret i situasjonen og tatt til orde for styrking av politidistriktets bemanningssituasjon.

Svar:

Regjeringen har i perioden 2005 – 2011 gjennomført en betydelig styrking av politibudsjettet. Bevilgningen politiet og påtalemyndigheten er økt fra 8,2 milliarder kroner i 2005 til 12,2 milliarder kroner i 2011. Dette er en vekst på 4 milliarder kroner, tilsvarende 48,8 prosent. For regjeringen er det viktig at denne budsjettøkningen bidrar til et politi som er bedre i stand til å forebygge og bekjempe kriminalitet, og som samtidig ivaretar befolkningens behov for trygghet, tilstedeværelse og service.

Justisdepartementets forslag til politibudsjett for 2012 vil bli oversendt Stortinget den 6. oktober. Inn til da kan jeg ikke kommentere forslaget. Etter at Stortinget har behandlet budsjettforslaget og gjort vedtak om det endelige budsjettet, fordeles dette av Politidirektoratet.

Politidirektoratet fordeler budsjettet etter en ressursfordelingsmodell basert på en rekke kriterier relatert til politiets oppgaveløsning, hvor kriminalitetsbekjempelse og trygghet representerer de viktigste områdene. Det er ikke bare innbyggerantall, slik stortingsrepresentanten legger til grunn, som påvirker politiets arbeidsmengde og dermed ressursbehov.

Jeg ser at mange peker på forskjeller i ressurstilDELINGEN mellom de enkelte politidistrikter og mener at noen distrikter kommer dårligere ut enn de burde. Dette vil vi se på. Regjeringen har i forbindelse med resultatreformen varslet en gjennomgang av dagens ressursfordelingsmodell.

SPØRSMÅL NR. 1850**Innlevert 30. august 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 6. september 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Russland vurderer å heve atomubåten k-159 fra havbunnen i Barentshavet. Ubåten ligger midt i oppvekstområde for felles norskrussisk torskebestand. Det ligger også andre havarerte russiske ubåter med radioaktivt materiale ombord i russiske havområder og også utenfor Bjørnøya. Ved heving eller tildekking av ubåtene vil det være fare for radioaktiv forurensning både på kort og lang sikt.

På hvilken måte vil statsråden ivareta norske interesser for å unngå radioaktiv forurensning?»

Svar:

Det er en rekke kilder i våre nordlige havområder som kan bidra til radioaktiv forurensning på kort eller lengre sikt. Dette skyldes bl.a. dumping av radioaktivt avfall, en aktivitet som ble utført av tidligere Sovjetunionen, i tillegg til ulykker med russiske atomubåter. Forøvrig viser jeg til mitt skriftlige svar av 20. august 2008 til representanten Øyvind Korsberg om samme sak.

Det er tre russiske atomubåter på havets bunn i våre nærområder, alle med brukt kjernebrensel ombord. I tillegg til K-159 som sank på 250 meters dyp i 2003 ytterst i Murmanskfjorden er det snakk om K-27, som ble dumpet på 30 meters dyp på østsiden av Novaja Zemlja, og Komsomolets som ligger på 1685 meters dyp ved Bjørnøya.

Da det ble kjent at Sovjetunionen hadde dumpet radioaktivt materiale i nordlige havområder ble det på norsk initiativ satt i gang et nært samarbeid med russiske myndigheter for å kartlegge mulig forurensning og undersøke objektene nærmere. Gjennom det norsk russiske atomsikkerhetssamarbeidet er det gjennom flere år etablert et nært samarbeid mellom

norske og russiske myndigheter om overvåkning av radioaktiv forurensning i nordlige havområder. I perioden 1992-1994 ble det gjennomført tre tokt til dumpsteder for brukt kjernebrensel og radioaktivt avfall ved Novaya Zemlja. Konklusjonene fra den gang var at det var lave nivåer av forurensning i umiddelbar nærhet til noen av objektene, men at det ville være nødvendig med en overvåkning av disse dumpstedene.

Jeg er glad for å kunne meddele at det de senere årene igjen har blitt mer fokus på de dumpede objektene. Utenriksdepartementet og Statens strålværn arrangerte i februar i år en stor internasjonal konferanse i Oslo under IAEA-paraplyen, hvor tema var miljøforurensning fra dumpede objekter i nord. Dersom man går inn for å heve noen av objektene er det svært viktig å gjøre grundige miljøkonsekvensvurderinger i forkant for å redusere risikoen for utslipp i tiltaksfasen. Det norske initiativet har ført til at norske og russiske myndigheter nå forbereder et felles tokt til østsiden av Novaja Zemlja for å studere forurensningssituasjonen. Toktet vil bli gjennomført i 2012.

På russisk side er det etablert en interdepartemental arbeidsgruppe for å studere de dumpede objektene på havbunnen med tanke på eventuell fremtidig heving. Denne arbeidsgruppen ledes av Naturressursministeriet. På møtet i Oslo i februar orienterte russiske myndigheter om at ubåtene K-27 og K-159 vil få hovedprioritet. I vår dialog med russiske myndigheter har vi bedt om å bli holdt orientert om miljøkonsekvensene ved denne situasjonen. Russiske myndigheter har opplyst at det ikke er målt utslipp av radioaktive stoffer fra vrakene. I tillegg er det opplyst at det så langt ikke er tatt noen endelig avgjørelse om heving fra russisk side.

SPØRSMÅL NR. 1851**Innlevert 30. august 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 5. september 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Den nylig offentliggjorte rapporten fra en indisk kommisjon dokumenterer et stort antall uidentifiserte massegraver i den indiske delen av Kashmir.

Hvordan kan Norge følge opp denne rapporten, bl.a. i FN-systemet for å sikre at de mulige forbrytelser mot menneskeheten som ligger bak disse funnene blir avklart og irettført?»

Svar:

La meg vise til interpellasjonsdebatten 16. november 2010 der Stortinget fikk anledning til å gjennomgå den generelle situasjonen i den indiske delstaten Jammu og Kashmir i et regionalt perspektiv. Det var en god debatt. Den viste et bredt engasjement og en betydelig innsikt i spørsmål knyttet til menneskerettigheter, overgrep og grunnlaget for politisk og sosial uro i området. I mitt sluttinnlegg fremholdt jeg at det som samlet analysene i diskusjonen, var at alle understreket partenes ansvar og det internasjonale samfunnets legitime rett til å fokusere på krenkelser av menneskerettighetene uansett hvor og når de skjer.

Representantens spørsmål omhandler en konkret rapport utarbeidet for den delstatlige Kommisjonen for menneskerettigheter i Jammu og Kashmir. I 2009 ga delstatsmyndighetene Kommisjonen i oppdrag å undersøke påstander om at det fantes skjulte massegraver i Kashmir. Undersøkelsene er gjennomført av erfarent personell fra det delstatlige politiet. Rapporten presenterer resultatene av dette arbeidet gjennom snart tre år.

Den bekrefter å ha funnet 38 umarkerte gravsteder. Disse inneholdt 2730 lik. 557 er identifisert av slektninger, mens for 2156 er identiteten fortsatt ukjent. Videre holder den det som sannsynlig at det finnes flere slike gravsteder – i andre områder – enn de som nå er undersøkt.

Fra flere hold er det nå reist krav om at Kommisjonens arbeid videreføres og utvides, samt at det praktiske arbeidet med å identifisere de ukjente avdøde iverksettes av hensyn til ofrenes pårørende.

Rapportens funn er nedslående lesning. Samtidig er det positivt at dette arbeidet er gjennomført og resultatene gjort tilgjengelige.

Den delstatlige menneskerettighetskommisjonen er en offentlig instans. Rapporten blottlegger vanskelige forhold, noe som viser at myndighetene nå er villige til å ta det ansvaret som vi forøvrig la vekt på i interpellasjonsdebatten i fjor.

Etter tiår med konflikt kan dette være et viktig skritt i retning av fremtidig forsoning. Det er samtidig en modig handling. Erfaringene fra Sannhets- og forsoningskommisjonen i Sør-Afrika viste oss at det å få visshet ofte er forbundet med smerte.

Vi forventer at indiske myndigheter følger opp anbefalingene i den delstatlige kommisjonens rapport.

Fra norsk side følger vi utviklingen i Kashmir gjennom vår ambassade i New Delhi og i arbeidet i Utenriksdepartementet. Vi tar også opp spørsmål knyttet til den skiftende politiske dynamikken og situasjonen for menneskerettighetene i området i politiske samtaler og konsultasjoner.

SPØRSMÅL NR. 1852**Innlevert 30. august 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 12. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Helseforetakene er i full gang med å bygge ned tilbud bl.a. innenfor psykiatri og rehabilitering som kommunene naturlig bør ta et ansvar for etter gjennomføring av samhandlingsreformen. Dette skjer før kommunene har rukket å bygge opp et nytt tilbud til brukerne.

Vil statsråden stoppe denne statlige nedbyggingen inntil brukerne er sikret et alternativt kommunalt tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Erfaringene fra en rekke reformer som innebærer en overføring av oppgaver fra stat til kommune, bl.a. HVPU-reformen og Opptrappingsplanen for psykisk helse, tilsier stor risiko for at statlige tilbud bygges ned i et langt raskere tempo enn de kommunale alternativene bygges opp. Det gjelder særlig der det alternative tilbudet også innebærer en omlegging i måten å arbeide på, og der et generelt innsparingsbehov tvinger fram raske kutt av rene budsjettmessige grunner. Det er flere eksempler på at helseforetakene nå henfaller til en slik praksis i forbindelse med samhandlingsreformen. Skal dette unngås, kreves det bevisst styring fra statsrådets side.

Svar:

Med utgangspunkt i dagens og framtidens utfordringer er et av hovedgrepene i samhandlingsreformen å utvikle en ny kommunerolle, der kommunene i større grad enn i dag ivaretar forebygging og innsats tidlig i sykdomsforløpet. Innen psykisk helsevern ble

denne prosessen startet opp under Opptrappingsplanen for psykisk helse, og er en planlagt og politisk ønsket omstilling som fortsatt pågår. Dette innebærer bl.a. en reduksjon i antall døgnplasser til fordel for en styrking av de distriktpspsykiatriske sentrene og en økning i ambulant virksomhet. Dette er en krevende prosess som jeg følger meget nøye med på.

Samhandlingsreformen iverksettes fra 2012 med en gradvis innføring av nye virkemidler. Fra 2012 er det vedtatt krav til innholdet i lovpålagte avtaler mellom kommune og helseforetak. Avtalene skal bidra til en felles forståelse av ansvarsfordelingen mellom partene og bidra til at eksisterende tilbud ikke bygges ned før det nye tilbudet er etablert. Det skal også gis retningslinjer for samarbeid om blant annet innleggelse, utskrivning, habilitering og rehabilitering. Det skal også avtales rutiner for hvordan partene skal løse eventuell uenighet. Samlet sett skal de lovpålagte avtalene bidra til å sikre helhetlige og sammenhengende tjenester.

Fra 2012 innføres det nye ordninger for kommunal medfinansiering, betaling for utskrivningsklare pasienter og etablering av øyeblikkelig hjelptilbud i kommunene. I første omgang omfattes ikke psykisk helsevern og rusbehandling av disse ordningene.

Jeg har allerede tidlig i 2011 understreket overfor de regionale helseforetakene at omstilling i tjenestetilbudet som berører kommunene ikke skal gjennomføres før kommunene er i stand til å håndtere de nye oppgavene. Videre har jeg vektlagt at lokalt utviklings- og omstillingsarbeid må ivareta kravet om gode og bredt involverende prosesser.

SPØRSMÅL NR. 1853**Innlevert 30. august 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 6. september 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Er statsråden enig med sin kollega Erik Solheim, at vi må innstille oss på å spise mindre kjøtt og spare landbruket for produksjon som fremmer utslipp, og hvis så, kan statsråden redegjøre for hvordan dette skal gjennomføres for å nå målet, og hvordan sammenfaller dette med at det samtidig bevilges 68 mill kroner til Opplysningskontoret for egg og kjøtt for å markedsføre og derigjennom øke etterspørselen av kjøtt?»

BEGRUNNELSE:

Miljø- og utviklingsminister Erik Solheim har uttalt til Adresseavisen 29. august 2011 at han vil nå hovedmålet med et klimakutt på 20 pst der han mener svaret ligger i de tre B-ene; bolig, biff og bil. Solheim uttaler i media følgende: "vi må sørge for mindre energibruk i boligene våre, vi må få en overgang til flere el-biler og mer kollektivtrafikk og vi må innstille oss på å spise mindre kjøtt og spare landbruket for produksjon som fremmer utslipp."

I Soria Moria 2- erklæringen står det følgende:

"sikre et landbruk med variert bruksstruktur over hele landet gjennom en klar distriktsprofil, og videreføre styrking av det grasbaserte husdyrholdet."

Videre følger det av samme erklæring: "øke landbruksbistanden for å styrke global matsikkerhet."

Svar:

Miljø- og utviklingsminister Erik Solheim har rett i at det er ressurskrevende å produsere kjøtt. Det er også riktig at transport, bolig og kjøttkonsum er områder hvor klimagassutslippene kan reduseres. Jeg ønsker imidlertid ikke å gå inn i denne debatten ved å moralisere over kjøttforbruket til hver enkelt av oss.

I Støringsmelding nr. 39 (2008-2009) Klimautfordringene – landbruket en del av løsningen, har regjeringen beskrevet kildene til klimagassutslipp i jordbruket. Et viktig signal her er også at vi må redusere kastingen av mat i hele verdikjeden. Dette tiltaket alene vil redusere utslippene betraktelig, uten at vi endrer hver enkelt sitt konsum av ulike matvarer.

Meldingen er også tydelig på at kornprodukter og rotvekster er av de matvarene som er minst ressurskrevende og mest klimavennlige. Sett fra et forbrukerperspektiv betyr det å bevare det tradisjonelle norske kostholdet med mye brødmat. I tillegg er kjøtt relativt sett dyrt i Norge. Jordbrukspolitikken stimulerer dermed til et nøkternt konsum av kjøtt. Staten legger altså til rette for et variert og sunt kosthold, hvor kjøtt inngår.

Opplysningsvirksomheten i landbruket, her under for egg og kjøtt, er i all hovedsak finansiert av en lovfestet omsetningsavgift som betales av produsentene selv. Opplysningskontorene i landbruket jobber med generisk markedsføring og de videreformidler kunnskap om produktene, om ernæring, tilberedning av mat, samt kompetanse om markedet, spisevaner og forbrukerbehov.

En betydelig grad av denne informasjonen er i dag altså rettet mot å fremme et sunt og ernæringsmessig riktig kosthold.

SPØRSMÅL NR. 1854**Innlevert 31. august 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 9. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Rv 2 Kongsvinger - Slomarka ble vedtatt utbygd i vår og skal ferdigstilles i 2014. Gjenstående strekningen av rv 2 mellom Slomarka og Nybakk ble da ikke avklart. Det er ikke avsatt planleggingsmidler og det begynner å haste med en avklaring for å sikre en kontinuerlig utbygging etter 2014. Bomselskapet Rv2 Kongsvingervegen A/S søkte i mai om å få forskuttere planlegging med 100 mill kr.

Når vil det komme et svar på bomselskapets tilbud om å forskuttere midler til planlegging av Slomarka - Nybakk på rv 2?»

Svar:

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 er det vurdert som aktuelt å prioritere statlige midler til utbygging av rv 2 på den gjenstående strekningen Slomarka – Nybakk i siste seksårspe-

riode. Prioriteringen er betinget av videre bompengefinansiering. De endelige prioriteringene etter 2013 vil imidlertid skje gjennom arbeidet med Nasjonal transportplan for perioden 2014-2023.

Jeg er kjent med at Statens vegvesen har mottatt en søknad fra bompengeselskapet om å forskuttere midler til planlegging, prosjektering, arkeologiske undersøkelser og grunnerverv i forbindelse med av den videre utbyggingen av rv 2. Som omtalt i Prop. 104 S (2010-2011) om finansiering og utbygging av rv 2 på strekningen Kongsvinger (Kurudsand) – Slomarka, har Hedmark og Akershus fylkeskommuner fattet vedtak om at bompengeselskapet kan forskuttere midler til planlegging av rv 2 på strekningen Slomarka - Nybakk. Søknaden vil bli behandlet så raskt som mulig etter at den er mottatt av departementet.

SPØRSMÅL NR. 1855**Innlevert 31. august 2011 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 9. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Det har oppstått usikkerhet om sammensetningen av forvaltningsstyret for Rohkunborri nasjonalpark.

Hva vil statsråden gjøre for at forvaltningsstyret i Rohkunborri nasjonalpark skal ha et flertall som representerer lokalbefolkningen og rydde opp i forvirringen som har oppstått rundt spørsmålet om lokal representasjon, samt gjøre en juridisk vurdering av prinsipielle sider ved å plassere utenlandske statsborgere i styret i en norsk nasjonalpark?»

BEGRUNNELSE:

Det har i lengre tid pågått en diskusjon om sammensetningen av forvaltningsstyret i den nyopprettede Rohkunborri nasjonalpark. Statsråden besluttet 20. mai at Bardu kommune skulle få to representanter i styret, Troms fylkeskommune en, Sametinget en og Talma sameby en. Bardu kommune mottok 1. juli

brev fra statsråden at ville se på styresammensetningen på nytt etter å ha mottatt klager fra Talma sameby, ifølge avisen Nye Troms.

Representanter for Talma sameby har uttalt at de vil ha ytterligere representasjon i forvaltningsstyret, noe som vil medføre at lokale forvaltningsmyndigheter ikke ville være i majoritet i styret på bekostning av utenbygds representanter og utenlandske statsborgere.

Spørteren registrerer at denne saken har både lokale og regionale implikasjoner om hvordan oppnevningen av forvaltningsstyret har foregått, og som har skapt en svært livlig debatt i den regionen nasjonalparken ligger. Det er betydelig skepsis mot at sammensetningen av forvaltningsstyret skal resultere i et flertall som ivaretar utenlandske statsborgeres interesser på bekostning av lokalbefolkningen og lokale forvaltningsmyndigheters mulighet til å håndheve sitt forvaltningsansvar i forhold til nasjonalparken.

Svar:

Rohkunborri nasjonalpark i Bardu kommune i Troms ble opprettet 25. februar 2011. Det skal oppnevnes et nasjonalparkstyre som skal sikre god, lokal forvaltning av nasjonalparken.

Min intensjon er å finne fram til en modell for den framtidige forvaltningen av nasjonalparken som

både Bardu kommune og andre involverte kan enes om. Jeg vil derfor så snart som mulig ta kontakt med Bardu kommune og Talma sameby om dette.

Når det gjelder representasjon av utenlandske statsborgere i styret, vil jeg selvfølgelig sørge for at sammensetningen av nasjonalparksstyret blir i samsvar med norsk lov.

SPØRSMÅL NR. 1856

Innlevert 31. august 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 12. september 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Det vises til Dagbladets omtale av kutt i Bufetat region øst. Det gir grunn til uro, ikke minst for arbeidet med oppfølging og støtte til fosterforeldre i mange kommuner.

Kan statsråden bekrefte at det kun er oppgaver som kommunene har ansvar for som nå kuttes, og kan statsråden forsikre om at kommunene står klare til å ta over aktivitetene som det nå kuttes i og kan opprettholde disse på samme nivå?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Fellesorganisasjonen fører kuttene til at "Bufetat nå må slutte å hjelpe barn og familier som ingen andre er klare til å ta i mot." Bufetat må holde sine budsjettrammer, men det er bekymringsverdig dersom kutt går utover tilbudet i en tjeneste som allerede har betydelige mangler. Den kommunale barnevernstjenesten er presset, også etter at den forsterkede bemanningen gjennom årets statsbudsjett nå etter hvert kommer på plass.

Svar:

Kravene til kvaliteten i det statlige barnevernet er og skal være høye. De siste årene har det vært en jevn vekst i etterspørselen etter det statlige barnevernets tjenester og klientveksten har vært høy. Dette innebærer at Bufetat må tenke helhetlig og tilpasse tjenestetilbudet til nåværende og fremtidige behov slik at tilbudet er til beste for det enkelte barn. Region øst må i likhet med de andre regionene i Bufetat omstille seg for å møte disse behovene.

Kvaliteten i barnevernet totalt sett avhenger av helheten i tilbudet i hver region og i landet samlet. Hjemmebaserte tjenester er en kommunal oppgave og ivaretas best i umiddelbar nærhet til hjemmet. Det er i hovedsak ansvaret for slike tjenester som nå over-

føres fra Bufetat til kommunene. Skal det helhetlige tilbudet bli godt, må rollefordelingen være klar.

For å kunne ivareta sine oppgaver, er det svært viktig at den kommunale barneverntjenesten har kapasitet og kompetanse til å gi gode tjenester. Regjeringen satser derfor på kommunalt barnevern. I 2010 tilrettela vi for flere stillinger, og i 2011 øremerket vi midler til stillinger og kompetanse. I 2011 fikk kommunene i Region øst tilført 59 mill. kroner øremerket barneverntjenesten.

Jeg er enig med representanten i at etaten må legge til rette for at kommunene kan ivareta oppgavene som overføres.

Bufetat vil derfor invitere de kommunene som er mest berørt av omstillingstiltakene til møter med formål å planlegge hvordan en kan få til en mest mulig smidig overgang, slik at kommunene kan bygge opp sine tjenester og sikre at barna får et tilbud i en overgangsfase. Jeg vil understreke at alle barn som i dag har tilbud, eller som har fått tilsagn om hjemmebaserte tjenester, får gjennomført det planlagte tilbudet eller får tilsvarende oppfølging i andre tiltak i Bufetat.

Ansvarsfordelingen mellom stat og kommune åpner for at Bufetat gir hjemmebaserte tjenester der dette er et alternativ til institusjonsplassering. Det har vært en vekst i dette tilbudet i Region øst. Regionen vil også etter omstillingstiltakene gi slike hjemmebaserte foreldrestøttende tjenester som for eksempel MST og PMTO. Regionen har videre styrket fosterhjemsarbeidet i 2010, og dette arbeidet blir ikke direkte berørt av omstillingstiltakene.

Til slutt vil jeg påpeke at tiltakene i Region øst også omfatter ulike effektiviseringstiltak på alle nivåer i virksomheten, herunder i administrasjonen. Det er derfor ikke slik at omstillingstiltakene kun berører tjenester som kommunene har ansvaret for, men man ser også kritisk på ressursbruken i alle andre deler av regionens virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 1857**Innlevert 31. august 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 8. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Vil miljøvernministeren treffe tiltak som gjør det lettere å regulere ulvebestanden i Norge, slik at ikke "svenskeulven" kommer i tillegg til de fastsatte bestandsmål som norske myndigheter har fastsatt?»

BEGRUNNELSE:

I januar 2010 godkjente den svenske regjeringen allmenn lisensjakt på ulv i Sverige for første gang på 45 år. Godkjenningen ble gitt fordi svenskene hadde opparbeidet seg en så stor ulvestamme at lisensjakt kunne forsvares for å holde bestanden på et for svenskene akseptabelt nivå. Ikke uventet skapte denne avgjørelsen stor debatt om svensk rovdyrpolitikk, og ikke minst ble avgjørelsen sterkt kritisert av miljøorganisasjoner, som anmeldte Sverige til EU-kommisjonen.

Etter press fra EU-kommisjonen stoppet den svenske regjeringen lisensjakten på ulv vinteren 2011-2012. Konsekvensene av denne jaktstoppen vil etter stor sannsynlighet være en økt utvandring av svensk grenseulv til Norge. Denne ulven vil kunne forsterke problemene med rovdyrforvaltningen i allerede utsatte områder. "Svenskeulven" kommer i til-

legg til den norske ulven og vil derfor i kortere og lengre perioder måtte håndteres av norske regler.

Svar:

Et enstemmig Storting har gjennom rovviltforliket våren 2011 sagt at det norske bestandsmålet for ulv skal ligge fast inntil en avtale med Sverige om fordeling av grenseulv er oppnådd. Forhandlingene med Sverige skal starte umiddelbart etter at Sverige er ferdig med sin rovdjursutredning. Videre fremgår det at det skal tas endelig stilling til bestandsmål for ulv når en avtale med Sverige er på plass.

Unge ulver på utvandring fra sine fødselsrevir, i søken etter en partner og eget revir, kan tilbakelegge store avstander. En eventuell økning i antall ulv i den svenske delen av bestanden vil kunne gi et økende antall streifulv, og eventuelt flere etableringer av ulvrevir, også i Norge. Hovedvirkemiddelet for å begrense veksten og utbredelsen av ulv i Norge skal være skademotivert lisensfelling, og erfaringen viser at slikt uttak har blitt gjennomført svært effektivt de senere år. Jeg mener det er all grunn til å tro at lisensfelling også i tiden fremover vil være en effektiv måte å regulere ulvebestanden på i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1858**Innlevert 31. august 2011 av stortingsrepresentant Sylvi Graham****Besvart 15. september 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Planlegger regjeringen å legge frem en stortingsmelding eller liknende om sosialt entreprenørskap, og når kommer i så fall denne?»

BEGRUNNELSE:

Departementet inviterte nylig til et seminar der forskjellige aktører ble bedt om å komme med innspill til en utredning om norske sosiale entreprenører.

Svar:

Nærings- og handelsdepartementet har igangsatt en utredning om sosialt entreprenørskap. Utredning-

gen skal se på feltet i lys av den norske velferdsstaten og fra et næringspolitisk perspektiv. Det danske konsulentselskapet DAMVAD har fått oppdraget, og utredningen skal etter planen ferdigstilles i oktober. Damvad og Nærings- og handelsdepartementet arrangerte i den forbindelse i midten av august et seminar for å få innspill til hvordan sosialt entreprenørskap bør defineres i denne utredningen.

Følgende spørsmål er sentrale i utredningen:

- Hvordan kan sosialt entreprenørskap fungere i samspill med offentlige aktører i Norge?
- Hvordan fungerer sosialt entreprenørskap i sektorer av økonomien der det offentlige er en domi-

- nerende aktør på tilbudssiden og/eller etterspørselssiden?
- Hva er potensialet for sosialt entreprenørskap i helse- og omsorgssektoren?
 - Er det noen spesifikke hindringer for sosiale entreprenører?

- Hvilket potensial for innovasjon kan utløses ved sosialt entreprenørskap?

Eventuelt videre arbeid i etterkant av utredningen er det foreløpig ikke tatt stilling til.

SPØRSMÅL NR. 1859

Innlevert 1. september 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 22. september 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Det er stor splid mellom olje- og energiministeren og miljøvernministeren om regjeringens energi og klimapolitikk. Det gis stadig motstridende signal om retningen for petroleumsnæringen, satsing på kraftforedlende industri, ilandføring av petroleum og regjeringens forhold til miljøvernorganisasjoner.

Kan statsministeren oppklare hvilken linje som gjelder?»

BEGRUNNELSE:

Den siste ukes konflikt mellom miljøvernminister Erik Solheim og Olje- og energiminister Ola Borten Moe reflekterer sterke interne kamper om regjeringens energi- og klimapolitikk. En viss pågående diskusjon er naturlig, men det er uheldig når debatten skaper usikkerhet om strategivalg og rammebetingelser for næringslivet. Det er også noe spesielt at miljøvernministerens krav skaper usikkerhet om gjennomførbarheten til regjeringens oljemelding, fordi det svekker styringssignalene som er gitt i meldingen. Det er derfor en fordel både for den politiske debatten og for næringslivet om statsministeren avklarer hvilke politisk linje dagens regjering egentlig har.

La meg illustrere noen av utfordringene. I Adresseavisen 22.08.11 krever Miljøvernminister Solheim CO₂-kutt i alle sektorer. På miljødebatt på Naturvernforbundets landsmøte, 27.08.11 mente han at vi måtte roe ned tempoet i norsk petroleumsindustri. Olje- og energiministeren sier derimot at olje/gassnæringen bare er i startfasen (ref uttalelse på Energirike konferansen i Haugesund tidlig i august) og at han vil satse på mer kullutvinning på Svalbard for å forsyne verden med energi. Sistnevnte blir en logisk brist når regjeringen gir inntrykk av at økt gassproduksjon er klimavennlig fordi man da kan kutte forbruket av kull.

I oljemeldingen loves det økt utvinningsgrad på alle felt, noe som vil øke CO₂-utslippene pr fat olje produsert. Som kjent krever de siste fatene olje mer energi og håndtering enn de første fatene i et felt. Dette er ikke forenelig med klimapolitikken miljøvernminister Solheim snakker om. I tillegg argumenterer nå energiminister Borten Moe for å eksportere gass fremfor strøm til Europa, noe som er et brudd med regjeringens tanke om Norge som Europas batteri. Miljøvernminister Solheim ønsket i valgkampen 2009 eksport av strøm fra havvindmøller til Europa innen 2020, mens energiministeren mer eller mindre har skrinlagt slike kommersielle satsinger.

I Dagens Næringsliv lovet utenriksminister Støre at inntil 10 % av norsk gass skal kunne brukes nasjonalt. Skjønt, regjeringens klimapolitikk stanser dette. Med dagens politikk kan Alcoa ikke etablere et gassbasert aluminiumsverk i Finnmark (som ville vært identisk med det regjeringen jublet over at Hydro bygget i Qatar; Ironmans prosjekt om et gassbasert stålverk i Møre og Romsdal møter motstand, selv om det ville erstattet Ironmans kullbaserte stålverk i Sverige; og Industrikraft Møre nektes å bygge gasskraftverk tilsvarende de Statkraft har bygget i Tyskland.

Svar:

Regjeringen har en klar energi- og klimapolitikk. Den fremgår av de meldinger vi har lagt fram for Stortinget på disse områdene.

Ulike typer organisasjoner er viktige deltakere i norsk samfunnsniv. Regjeringen har alltid hatt en aktiv dialog med relevante organisasjoner, herunder miljøvernorganisasjoner, i sin politikktutforming. Dette har vi stor nytte av. Dette vil vi derfor fortsette med.

Et nytt industrikraftregime ble etablert i 2009, og vi arbeider aktivt for å styrke krafttilgangen og effek-

tivisere energibruken. Vi har nylig framlagt en omfattende petroleumsmelding. Regjeringen la fram en klimamelding i 2007, og har varslet at den vil legge frem en ny klimamelding for Stortinget. Meldingene er fulgt opp gjennom konkrete vedtak og beslutnin-

ger. Dette er hjørnesteiner i regjeringens politikk på de områder representanten Solvik-Olsen tar opp. Jeg synes derfor det er vanskelig å forstå at representanten har grunnlag for å si at regjeringens politikk er uklart.

SPØRSMÅL NR. 1860

Innlevert 1. september 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 8. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Flere petroleumsanlegg offshore og onshore er elektrifisert eller vurderes å elektrifiseres. I de fleste tilfeller er hensikten at man skal kutte CO₂-utslipp. Det er interessant å vite om KLIF pålegger bruk av strøm med opprinnelsesgaranti der man gir pålegg om elektrifisering av et anlegg.

Kan det gis en oversikt over hvilke anlegg som er blitt elektrifisert, anslag for hvilke CO₂-kutt det har gitt, og i hvilken grad man er pålagt å bruke strøm med opprinnelsesgaranti?»

BEGRUNNELSE:

Statoil har kartlagt kostnadene ved å redusere CO₂-utslippene fra LNG-anlegget på Melkøya, etter krav fra Klima- og forurensningsdirektoratet (Klif). Dette til tross for at Melkøya er omfattet av EUs system for klimakvoter, slik at kutt der vil føre til at utslippene kommer andre steder i EU. En løsning er å elektrifisere anlegget.

Svar:

Fra 1997 har det vært krav om utredning av kraft fra land for alle nye utbygginger og større ombygginger på kontinentalsokkelen. Troll A-plattformen var den første installasjonen på kontinentalsokkelen som ble drevet med kraft fra land. Felt som Ormen Lange, Snøhvit og Gjøa er senere forsynt med elektrisitet.

Valhall og Goliat vil få kraft fra land når de kommer i produksjon. I tillegg får også landanleggene Kårstø, Kollsnes, Tjeldbergodden og Nyhamna helt eller delvis kraft fra nettet. Det er ikke gitt pålegg om elektrifisering av disse anleggene.

Kraft fra land reduserer utslippene av CO₂ fra norsk sokkel. Det vil også bidra til en reduksjon av utslipp innenfor Norges grenser så lenge kraftbehovet dekkes opp av utslippsfri kraftproduksjon i Norge eller ved importert kraft. Kraft fra land kan derfor være en måte å redusere de nasjonale utslippene på. Det er ikke pålagt bruk av kraft med opprinnelsesgaranti, og både petroleumssektoren og elektrisitetsproduksjon er underlagt kvoteplikt i EUs kvotesystem. Det vises for øvrig til kapittel 7, om kraft fra land, i Meld. St. 28 (2010 – 2011), En næring for framtida – om petroleumsvirksomheten. Regjeringen vil foreta en helhetlig vurdering av klimapolitikken i klimameldingen som skal legges fram på nyåret, og vurdere behovet for endrede virkemidler.

Oljedirektoratet og NVE gjennomførte i 2009/2010 en analyse av kraftbehovet for felt som allerede har kraft fra land eller har besluttet dette. Disse er beregnet å etterspørre i underkant av 5 TWh i 2011. Ifølge Oljedirektoratet har elektrifisering av norske offshoreinstallasjoner en anslått utslippsreducerende effekt på norsk sokkel på om lag 3 millioner tonn CO₂ i et gjennomsnittså.

SPØRSMÅL NR. 1861**Innlevert 1. september 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 9. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg viser til svar på spørsmål 1784 om tiltak for å bedre trafikksikkerheten på E16, og til statsrådets intervju med avisen Hordaland. Statsråden oppgir at større ombygging av deler av veistrekingen Bergen - Voss skal skje innen 2018. Statsråden viser også til en rekke enklere strakstiltak. Midtdeler er ikke nevnt. Midtdeler på ulykkesutsatte punkter på E16 mellom Bergen og Voss er helt avgjørende for å redusere dødsulykker og alvorlige ulykker.

Når vil arbeid med bygging av midtdelere starte, og når vil det være avsluttet?»

Svar:

For strekningen Vågsbotn-Gaupås i Bergen kommune er det satt av midler til oppstart av midtrekkverk i perioden 2010-13. Målsettingen er at dette skal fullføres i perioden 2014-17. Strekingen Gaupås-Arna vil også bli vurdert under arbeidet med NTP for perioden 2014- 23, og da i første fireårsperiode.

For strekingen Arna-Voss er det behov for å gjennomføre konseptvalgutredning (KVU) før planlegging etter plan- og bygningsloven kan startes opp. Forarbeid til KVU er i gang i et samarbeid mellom Jernbaneverket og Statens vegvesen. Målet med dette er å klargjøre for byggestart fra 2018.

SPØRSMÅL NR. 1862**Innlevert 1. september 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 9. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Konseptvalgutredningen av E39 Aksdal - Bergen tilrår videre arbeid med to konsept; Konsept 4:Midtre linje via Tysnes/Reksteren og Konsept 5B indre linje via Fusa. Til tross for påpekninger fra Statens Vegvesen hevdes det i debatten som KVUen har utløst i Hordaland at bare Konsept 5B indre linje er et ferjefritt alternativ.

Kan statsråden bekrefte at begge konsept - både 4 Midtre linje og 5B Indre linje - er ferjefrie løsninger i tråd med et ønske om ferjefri E39 i Hordaland på samme måte som det er planlagt i Rogaland?»

Svar:

Som det fremgår av konseptvalgrapporten (KVU-rapporten) sidene 33 og 34 er det tre prinsipielt ulike varianter av konsept 4 Midtre korridor:

- Konsept 4A: Fra Stord med bru over Langenuen til Tysnes og ferje fra Andlavågen til Halhjem med frekvens hvert 15. minutt.
- Konsept 4C: Med bru over Langenuen lenger nord enn 4, veg/tunnel over Reksteren og flytebru over Bjørnafjorden.

- Konsept 4 D: Identisk trasé med 4 C, men med ferje fra Reksteren til Os. Dette kan være første etappe av 4 C.
- Konsept 5: Indre linje via Fusa. To ulike varianter som begge er ferjefrie er vist.

Både konsept 5 indre korridor over Fusa og konsept 4 C midtre korridor gir ferjefri E39 mellom Stord og Bergen.

I tillegg til gjennomført KVU, er Statens vegvesen i gang med et prosjekt om ferjefri E39, hvor det fokuseres på teknologiske muligheter og samfunnsmessige virkninger. Resultater fra dette arbeidet er ventet i 2012. Statens vegvesen mener at det er nødvendig å skaffe mer kunnskap, blant annet fra ovennevnte prosjekt, som grunnlag for beslutninger om prosjekter med så store konsekvenser som det her er snakk om.

Etter høring av KVU og ekstern kvalitetssikring (KS1), vil regjeringen ta beslutning om rammene for videre planlegging.

SPØRSMÅL NR. 1863**Innlevert 1. september 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 12. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I forbindelse med ny oppgavefordeling mellom sykehusene i Helse Midt-Norge legges det opp til en finansieringsmodell som vil bety innsparinger på nærmere 100 millioner kroner for Helse Møre og Romsdal.

Kan statsråden i denne sammenheng garantere at allmenn- og spesialisttjenestetilbudet ved sykehusene innen Helse Møre og Romsdal blir ivarettatt og opprettholdt på dagens nivå?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Helse Midt-Norge RHF sin behandling av sak 70/11 Implementering av ny finansieringsmodell (Magnussen-modellen) for helseforetak i Helse Midt-Norge, på styremøte 1. september 2011, legges det opp til en omfordeling av mellom 100 og 133 millioner kroner fra Helse Møre og Romsdal til St Olavs Hospital og Helse Nord-Trøndelag. Implementeringsperioden for finansieringsmodellen vil være 4 år. Imidlertid vil innsparingene for Helse Møre og Romsdal bli implementert 100 pst i forbindelse med budsjettet for 2012.

Svar:

For å fordele ressursene på en mest mulig rettferdig måte har styret i Helse Midt-Norge RHF vedtatt

å ta i bruk Magnussen-modellen som basis for inntektsfordelingen til helseforetakene i regionen fra neste år. Sammenlignet med årets budsjett ville bruk av Magnussen-fordelingen innebære en omfordeling av 3 prosent av inntektene til Helse Møre og Romsdal HF, mot en 1,5 pst. økning til de to andre helseforetakene.

Jeg vil presisere at dette ikke er et krav om innsparing i regionen, men en omfordeling. Helse Midt-Norge foretar en justering av inntekstfordelingen slik at de skjevheter som er påvist i forbruket utjevnes.

Helse Midt-Norge er klar over at dette er en justering som kan være krevende for Helse Møre og Romsdal HF og har derfor vedtatt en gjennomføringsperiode på 4 år, med mindre belastning de to første årene og noe mer de to siste. Dette innebærer at for 2012 blir justeringen om lag 26 mill. kroner for Helse Møre og Romsdal HF.

Det er ikke grunnlag for å si at kvaliteten på tilbudet til befolkningen i Møre og Romsdal vil bli redusert. Pasienter som skal ha spesialisthelsetjenester skal fortsatt få dette i Helse Møre og Romsdal, både i lokalt sykehus og i regionsykehus. Henvvisning av pasienter til sykehus skjer etter faglige behovsvurderinger, uavhengig av finansieringsmodell.

SPØRSMÅL NR. 1864**Innlevert 1. september 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 8. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Det er snart gått 2 år siden utbyggingsplanene for IKEA på grensen mellom Larvik og Sandefjord ble sendt MD for avgjørelse. I februar i år ble lovt en snarlig avgjørelse og det ble uttalt at departementet ikke trengte ytterligere materiale i saken.

Hva er grunnen til at viktig, lokal næringsutvikling behandles på en så sendrektig måte at verken lo-

kale myndigheter eller private investorer får noen rimelig forutsigbarhet for sin gjennomføring av viktige samfunnsprosjekter?»

Svar:

Departementet har til behandling fylkestingets unntaksbestemmelse fra regional plan for handel og sentrumsutvikling i Vestfold som i praksis legger til

rette for etablering av IKEA på Danebu. Dette er en viktig sak som berører nasjonal politikk for etablering av kjøpesentre og utvikling av byer og tettsteder.

IKEA er per definisjon å regne som et kjøpesenter, og det sentrale spørsmålet i saken er om den unntaksbestemmelsen fylkestinget har vedtatt er akseptabel i forhold til den nasjonale politikken som gjelder om at større kjøpesentre skal etableres i tilknytning til eksisterende bystruktur.

Saker som gjelder etablering av kjøpesentre er ofte vanskelige saker, hvor mange hensyn vurderes. Dette gjelder også saken i Vestfold.

Vi forstår at dette er en sak av stor lokal og regional interesse, og har forståelse for at det etterspørres en avgjørelse. På grunn av sakens kompleksitet ber jeg samtidig om forståelse for at saken må behandles grundig og vurderes i en større sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1865

Innlevert 1. september 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 9. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å bedre rammevilkårene for transportnæringen på permanent basis, herunder spesielt bedre vilkårene for tømmertransportnæringen når det gjelder kjøretøysbegrensninger knyttet til kjøretøylengde og maksimalt tillatt totalvekt?»

BEGRUNNELSE:

Det følger av Transportøkonomisk institutt (TØI) sin rapport om Rammebetingelser i transport- og logistikkmarkedet, TØI rapport 1150/2011 følgende:

"For internasjonal kjøring innen EU er hovedregelen en maksimalt tillatt lengde for kjøretøyene på 18,75 m og med maksimalt tillatt totalvekt på 40 tonn, eller 44 tonn dersom transporten inngår som et ledd i en intermodal transportkjede. I Norge begrenses maksimal vognstørrelse til 19,50 meters lengde og 50 tonns totalvekt, men det eksisterer en rekke unntak fra disse reglene."

Det følger videre av rapporten:

"Siden 2008 har det pågått en nasjonal prøveordning med bruk av 25,25 meter lange og inntil 60 tonn tunge modulvogntog på fem utvalgte vegstrekninger i hovedsak knyttet til grenseovergangene."

Ifølge rapporten er de viktigste gevinstene ved bruk av større vogntog, redusert trafikk grunnet samme frakt kan utføres med færre kjøretøy, som igjen kan gi miljøgevinster.

Forsøksperioden, som gikk ut 1. juni 2011, er nå utvidet med seks nye år og vil omfatte 21 nye veistreknings.

Svar:

Regjeringen arbeider kontinuerlig med ulike tiltak for å bedre rammevilkårene for transportnæringen. Vegdirektoratet arbeider nå med revisjon av forskrift om bruk av kjøretøy som angir de største tillatte vekt og dimensjoner for enkeltkjøretøy og vogntog på offentlig veg i Norge. Direktoratet har i dette arbeidet mottatt innspill fra bransjen med ønske om økt lengde og totalvekt for slik transport. Jeg er positiv til å imøtekomme næringen, men avventer Statens vegvesen sine vurderinger og kommer tilbake til saken etter dette.

I tillegg vil prøveordningen med modulvogntog (25,25 m/inntil 60 tonn) løpe frem til 2017. Ordningen har som formål å skaffe erfaringer om hvordan slike vogntog fungerer på norske veger. Jeg vil derfor avvente erfaringsmateriale fra prøveordningen før jeg tar stilling til om det er aktuelt å vurdere en permanent ordning for modulvogntog.

SPØRSMÅL NR. 1866**Innlevert 1. september 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 7. september 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Mange næringsdrivende, heriblant skogsentreprenører, irriterer seg over "avgiftsfri diesel" når det viser seg at prisen til kunden inneholder flere ulike avgifter og kommer nesten likt ut i pris i forhold til avgiftsbelagt diesel.

Hva vil statsråden gjøre for å bedre de økonomiske rammevilkårene for næringsaktører i jordbruks- og skogsnæringen som er belastet med høye drivstoffkostnader?»

BEGRUNNELSE:

For jordbruks- og skogsnæringen utgjør drivstoffgifter en stor økonomisk belastning for virksomheten. Disse næringene er blant de som er tilgodesett med rett til å fylle avgiftsfri diesel da landbruks- og anleggsmaskiner i skogbruket ikke blir å regne med i ordinær veitrafikk.

Økte kostnader for disse næringene er med på å forverre konkurransesituasjonen til norsk landbruks- og skogsnæring i forhold til aktører i utlandet.

Svar:

Finansdepartementet er enig i at begrepet "avgiftsfri diesel" som bransjen benytter kan virke misvisende. Mineralolje ilegges ulike avgifter. Veibruksavgiften på drivstoff omfatter olje til fremdrift av motorvogn. Avgiftssatser er i 2011 3,62 kroner

per liter svovelfri mineralolje (dvs. diesel). For traktorer, anleggskjøretøy, motorredskaper og mineralolje til annet bruk en framdrift av motorvogn kan det imidlertid benyttes merket olje som ikke ilegges veibruksavgift. Slikt drivstoff som bl.a. benyttes i jordbruks- og skogsnæringen, er ilagt grunnavgift på mineralolje. I 2011 utgjør grunnavgiften på mineralolje 0,983 kroner per liter. Det er dermed en avgiftsforskjell på drøyt 2,5 kroner per liter mellom den dieselen som benyttes i personbiler, og den merkede dieselen som kan benyttes av jordbruks- og skogsnæringen.

Både den merkede dieselen og den ordinære dieselen vil være ilagt CO₂-avgift som i 2011 utgjør 0,59 kroner per liter. CO₂-avgiften skal bidra til kostnadseffektive reduksjoner av CO₂-utslipp.

Drivstoffprisene bestemmes av de som omsetter drivstoff og vil være avhengig av flere forhold enn avgifter. Råvarepriser, logistikk- og distribusjonskostnader, konkurranseforhold lokalt og bransjens marginer er eksempler på andre elementer som påvirker utsalgsprisen, og som ikke kan styres av myndighetene.

Rammene for inntektsmulighetene i jordbruket fastsettes i jordbruksforhandlingene. Jordbrukets utgifter knyttet til bruk av energi vil fremgå av jordbrukets totalregnskap som benyttes som grunnlag i disse årlige forhandlingene.

SPØRSMÅL NR. 1867**Innlevert 2. september 2011 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 12. september 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I sitt foredrag ved Sjømaktssymposiet i Bergen, 25. august, uttalte statssekretær Roger Ingebrigtsen vedrørende Forsvarets økonomiske hovedutfordringer at "I denne sammenheng kan det bli aktuelt å fremme satsningsforslag basert på høyere økonomiske nivåer for drift av kampflyvåpenet."

Betyr denne uttalelsen at Forsvarsdepartementet

nå innehar opplysninger som tilsier at kampflyene blir dyrere å drifte enn planlagt og tidligere gjort rede for?»

Svar:

Forsvarsdepartementet er nå i ferd med å utarbeide en oppdatert analyse av levetidskostnadene (LCC-analyse) for kampflyanskaffelsen. Denne vil inngå i

grunnlaget for den kommende anbefalingen om den totale kampflyanskaffelsen.

Så langt i dette arbeidet har departementet ingen nye opplysninger som tilsier at den fremtidige driften av F-35 vil bli dyrere enn det som tidligere har vært lagt til grunn. I forbindelse med utenriks- og forsvarskomiteens arbeid med Innst. 441 S (2010-2011) til Prop. 110 S (2010-2011), redegjorde Forsvarsdepartementet for, i vårt svar på spørsmål nr. 5 fra komiteen datert 25. mai 2011, at det hele tiden har vært lagt til grunn at det vil bli dyrere å drifte F-35 i forhold til dagens F-16.

I levetidskostnadsberegningene fra 2008 inngikk estimater knyttet til drift av flyene.

De fremtidige driftskostnadene vil være avhengig av flere ulike forhold, deriblant hvordan den nasjonale understøttelsen skal innrettes.

Både Norge og de andre partnerne har et sterkt fokus på levetidskostnadene og amerikanske myndigheter er i gang med en såkalt "Sustainment Baseline Review" som nettopp har til hensikt å identifisere kostnadsdrivere og tiltak for å redusere kostnadene. Nasjonalt er F-35-programmet i gang med en gjennomgang av drifts- og operasjonskonsept for å oppnå en mest mulig kosteffektiv drift. Levetidskostnadene avhenger blant annet av hvilken vedlikeholdsløsning som legges til grunn, og kosteffektiviteten til denne løsningen vil igjen være avhengig av

fremtidig basestruktur i Luftforsvaret. Dette arbeidet vil ferdigstilles i løpet av høsten og inngå i grunnlaget for de oppdaterte levetidskostnadene. Dette er i tråd med det komiteen skriver i Innst. 441 S (2010-2011) til Prop. 110 S (2010-2011):

“Komiteen forutsetter at det holdes sterkt fokus på kostnadsstyringen i et så stort og omfattende prosjekt som kampflyprosjektet, og ber om at regjeringen prioriterer dette frem til regjeringen våren 2012 vil legge frem et oppdatert og fullstendig beslutningsgrunnlag for kampflyanskaffelsen for Stortinget.”

Resultatet av den oppdaterte analysen av levetidskostnadene vil inngå i beslutningsgrunnlaget når regjeringen legger frem en helhetlig anbefaling knyttet til anskaffelse og fremtidig drift av nye kampfly, som en del av den nye langtidsplanen. Denne anbefalingen vil bygge på en helhetlig vurdering der antall fly, operativt ambisjonsnivå og lokalisering/løsning vil bli sett i forhold til øvrige deler av forsvarsstrukturen, samt behovet og grunnlaget for midlertidige eller varige økninger av forsvarsrammen.

At nye kampfly vil kunne kreve økte driftsutgifter sammenlignet med F-16 har vært forventet og en del av grunnlaget da F-35 ble valgt. Hvilken konsekvens det vil få i forhold til forsvarsrammen vil regjeringen komme tilbake i ny langtidsplan.

SPØRSMÅL NR. 1868

Innlevert 2. september 2011 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 9. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Til Bergens Tidende 01.09.11 uttaler samferdselsministeren at veiene på Vestlandet har en så blanded kvalitet at de må opp på "prioriteringslisten".

Kan samferdselsministeren redegjøre for hvordan denne prioriteringslisten nå ser ut, og peke på hvilke prosjekt som skal nedprioriteres som følge av ministerens lovnad?»

BEGRUNNELSE:

Det er betryggende at også samferdselsministeren har innsett at det massive vedlikeholdsetterlepet på veiene våre må stoppes. Veier i hele Norge har en standard som ligger langt unna et akseptabelt minimum. Å prioritere midler til veibygging og vedlike-

hold er bra, men vi må også være villig til å se på nye løsninger for å få til et skikkelig løft i samferdselssektoren. Ved bruk av OPS kunne vi for eksempel fått mye mer igjen for ressursene vi bruker på veiene våre. OPS-kontrakter gjør det for eksempel mulig å inkludere 25 års vedlikehold i en veiutbygging, noe som gjør at man får jevn kvalitet i mange år etter veien er ferdig bygget. Da kunne man unngått deler av det problemet ministeren skisserer i Bergens Tidende 01.09.11.

Svar:

Regjeringen har satt i gang arbeidet med å revidere gjeldende Nasjonal transportplan. Transportetatene og Avinor skal presentere sitt forslag i februar

2012 og Samferdselsdepartementet tar sikte på å legge fram en stortingsmelding om Nasjonal transportplan 2014-2023 våren 2013. Da vil jeg presentere mine prioriteringer av samferdselsprosjekter for neste tiårsperiode.

Jeg gjør oppmerksom på at etatene er bedt om å planlegge for flere alternative rammer. Dette vil kunne gi grunnlag for å inkludere flere prosjekter enn med dagens rammer, og fra ulike landsdeler.

SPØRSMÅL NR. 1869

Innlevert 2. september 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 9. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Polsk TV har avslørt at polske yrkessjåfører blir lært opp til å kolliderer med bil i motgående kjørefelt istedenfor å ødelegge lasten eller traileren ved å kjøre av veien. Dette er veldig alvorlig.

Hvilke tiltak vil statsråden iverksette i løpet av den nærmeste tiden for å sikre at utenlandske sjåfører innehar sunne holdninger til trafikkikkerhet, og mener statsråden at vi skal tillate at norske trafikanter utsettes for slike tilstander når de ferdes på veien?»

BEGRUNNELSE:

Programmet “Prosto z Polski” er et polsk svar på TV-programmet “Brennpunkt”. Da TV-reporterer fra programmet filmet et av kursene for polske yrkessjåfører med skjult kamera, kom følgende budskap frem: "hvis det kommer en vanskelig situasjon, unngå kjøring i grøfta, kjør rett i personbilen, den er lavere og mindre. Tenk på lasten. Den er mer verdifull enn en personbil". Sjåfører med slik holdninger har vi ikke bruk for i Norge. Fremskrittspartiet har tidligere tatt opp problemstillinger knyttet til utenlandske sjåfører i Dokument 8:84 S (2010-2011) og ulovlig kabotasje i skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:1744 (2010-2011).

Svar:

Trafikkikkerheten er min høyeste prioritet. Jeg ser derfor svært alvorlig på de forholdene som er avdekket i denne saken. Opplæringen, slik den er fremstilt, er i strid med formål og innhold i yrkessjåførdirektivet (direktiv 2003/59/EF) som skal være gjennomført i hele Europa, også i Polen.

Direktivet har regler for godkjenning av grunnleggende opplæring og etterutdanning. Her settes det klare krav til lærestedene både med hensyn til lære-

planer, hva det skal undervises i og undervisningsmetodene. Videre skal undervisningspersonellets kvalifikasjoner og kompetanseområder dokumenteres.

Myndighetene oppgave er å gi godkjenning ut fra de respektive læresteders søknad. Videre er de gitt utstrakte sanksjonsmuligheter gjennom tilsynsvirkosomhet. Myndighetene har i sin tilsynsoppgave også muligheter for å overvære undervisningen.

I Norge er kravene i yrkessjåførdirektivet innført i norsk regelverk gjennom yrkessjåførforskriften av 16. april 2008. Direktivet er på angjeldende område klart og utvetydig og polske myndigheter er således forpliktet til å ha gjennomført tilsvarende regler. I dette tilfellet synes det som det polske lærestedet har sviktet grovt, samtidig som polske myndigheter ikke har klart å fange opp disse svært grove forholdene.

Norge har naturlig nok ingen myndighet i andre land. Dersom det foreligger brudd på direktivets krav, er det i utgangspunktet en sak EU-kommisjonen må ta opp med vedkommende medlemsstat. Av hensyn til norske trafikanters trafikkikkerhet er det likevel viktig å få klarhet i hvorvidt dette representerer en gjennomgående praksis ved polske opplæringssteder eller om det dreier seg om enkeltstående tilfeller. Jeg har derfor bedt Vegdirektoratet foreta nærmere undersøkelser om den polske opplæringen. Basert på hva disse undersøkelsene viser vil jeg ta saken opp med polske myndigheter, blant annet på møtet med min polske ministerkollega i oktober.

Siden vi nå har blitt klar over denne situasjonen legger jeg til grunn at politiet og Statens vegvesen vil være spesielt oppmerksomme på dette i forbindelse med sine kontroller. Det er likevel viktig å være oppmerksom på at etterutdanning gjennomført i andre land og som ikke tilfredsstiller regelverkets krav, kan være vanskelig å avdekke gjennom slike kontroller.

SPØRSMÅL NR. 1870**Innlevert 2. september 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 9. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Den norske maksimalfartsgrensen på 100 km/t er den laveste i hele Europa. I resten av Europa er fartsgrensene på de beste veiene oftest 120 eller 130 km/t. De beste norske motorveiene tåler høyere fart, men det er dessverre bare en liten andel av motorveinettet som har god nok standard.

Vil statsråden vurdere en regel om at nye motorveistreknings på riksveinettet skal bygges på en slik måte at fartsgrensen er 120 km/t istedenfor 100 km/t?»

BEGRUNNELSE:

Norge har ikke bare Europas laveste maksimalfartsgrense. Norge har dessuten Europas tregeste biltrafikk mellom storbyene, etter at Albania som det siste landet passerte oss i 2010. Det er et enormt behov for å bygge et motorveinett mellom de største byene i landet slik andre land allerede har gjort, for eksempel sammenhengende motorvei på E18/E39 Ørje-Oslo-Kristiansand-Stavanger og E6 Oslo-Trondheim-Steinkjer. Det er ingen grunn til at et fremtidig norsk motorveinett skal være dårligere enn motorveinettet i andre europeiske land. Det er derfor helt naturlig at nye motorveistreknings bygges for å tåle en fart på 120 km/t. I tillegg til at man kommer

raskere frem, fører bygging av nye motorveier dessuten til en dramatisk reduksjon av antall drepte og hardt skadde i trafikken.

Svar:

Fartsgrensen på motorveger i Norge er i dag normalt 100 km/t. Fartsgrensen er en avveining mellom flere forhold. Høyere fart fører til flere og mer alvorlige ulykker, og høyere klimautslipp. Stivere linjeføring gir mer omfattende miljøinngrep og arealbruk. Dette må veies mot kortere reisetid. Når fartsgrensene fastlegges tar man også hensyn til håndheving og kontrollbehov og om fartsgrensen oppfattes som rimelig av trafikantene.

Når nye motorveger prosjekteres ligger 120 km/t inne i formlene. Dette betyr ikke automatisk at disse vegene tåler 120 km/t. Dimensjoneringsgrunnlaget inneholder en nødvendig sikkerhetsmargin i forhold til fartsgrensen. Å heve standarden på motorvegene i vegnormalene er for tiden ikke en prioritert oppgave. Spørsmålet er ikke om motorvegene tåler 120, spørsmålet er om trafikantene gjør det, når noe går galt.

Ut fra en samlet vurdering, hvor trafikksikkerhet, forurensing og arealbruk vektlegges høyt, vil jeg derfor ikke foreslå å heve fartsgrensen på nye motorveger.

SPØRSMÅL NR. 1871**Innlevert 2. september 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 14. september 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Beboerne på Hå mottak på Jæren som har konvertert fra Islam til kristendommen frykter for sitt liv, og det med god grunn. Tirsdag i forrige uke fikk en av dem helt kokende vann over seg på grunn av sin tro. Dette er forferdelige handlinger som må slås hardt ned på. KrF registrerer at politiet på Hå sier at det ikke er første gang de hører om religiøs trakassering, og krever at regjeringen griper inn.

Hva vil regjeringen gjøre for å trygge konvertitter på mottak over hele landet, og sikre at trosfriheten respekteres?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis vise til at norsk lov selv sagt gjelder på asylmottak. Asylsøkere som begår straffbare handlinger er underlagt straffelovens bestemmelser på lik linje med norske statsborgere. Det betyr at straffbare handlinger politianmeldes og etterforskes av politiet på vanlig måte.

UDI legger stor vekt på å sikre trygghet for beboere og ansatte på asylmottak. Mottaksansatte har blant annet gjennomgått kompetanseheving om forebygging av vold og konflikter. Dersom mottaksansatte blir gjort kjent med konflikter mellom enkeltbebo-

ere eller grupper på mottaket, skal de iverksette tiltak for å løse eller hindre videre utvikling av konflikten. Ved plassering av asylsøkere på mottak tar UDI hensyn til eventuelle konflikter mellom grupper. Konfliktlinjene er i hovedsak etniske, men også noen ganger med religiøse tilsnitt. Det er et mål at grupper som er i åpenbar konflikt med hverandre ikke skal samlokaliseres. Det er videre slik at UDI og/eller beboere kan ta initiativ til flytting til annet mottak dersom det er grunner til det.

UDI jobber kontinuerlig med å utvikle verktøy til bruk i formidling av informasjon til beboere i mottak. Alle beboere deltar på obligatorisk informasjonsprogram, hvor det blant annet undervises i norsk kultur, normer, regelverk og rettigheter. Prinsippet om reli-

gionsfrihet er en naturlig og viktig del av informasjonsprogrammet. Alle beboere får informasjonen tolket til et språk de forstår godt for å sikre at alle mottar og forstår innholdet.

Alle asylmottak skal være religionsnøytrale. Mottakene skal ha egne arealer for kontemplasjon og religionsutfoldelse, som skal være tilgjengelige for alle. UDI tillater ikke at ulike trossamfunn driver misjonering på selve mottaket. Det er heller ikke gitt at mottaksansatte og UDI er kjent med dypt personlige forhold som konvertering til annen religion.

Jeg er opptatt av at sikkerheten til beboere og ansatte i asylmottak blir ivaretatt, og at det i asylmottak, som i andre deler av samfunnet, legges til rette for at religionsfrihet respekteres.

SPØRSMÅL NR. 1872

Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 21. september 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«En samlet opposisjon har flere ganger bedt regjeringen innta et bredere perspektiv i arbeidet med CO₂-rensing, slik at blant annet Industrikraft Møres gasskraftverk kan realiseres. På NRK Møre og Romsdal 01.09.11 kl 17.03 sier SVs Heikki Holmås at regjeringen vil ta kostnadene ved CO₂-rensing av IKMs anlegg, og at han har kontakt med energiministeren om dette. Dette er i så fall en gledelig nyhet.

Kan statsråden bekrefte at regjeringen har lagt om sin politikk, i tråd med utspillet fra Holmås?»

Svar:

Regjeringen er opptatt av å bidra til løsninger som både kan dekke verdens energibehov og redusere utslippet av klimagasser. Det er derfor et mål å utvikle og realisere fullskala transport og lagring av CO₂ på en måte som kan bidra til bred anvendelse av slik teknologi. Regjeringens politikk for CO₂-håndtering er beskrevet i Meld. St. 9 (2010-2011) Fullskala CO₂-håndtering.

I Meld. St. 9 (2010-2011) ble det varslet at Gassnova skulle gjennomføre et utredningsarbeid hvor hensikten er å bidra til en bred og oppdatert kartlegging av mulighetsområdet for realisering av fullskala CO₂-håndtering utover prosjektet på Mong-

stad. Mandat for utredningen ble oversendt Gassnova den 12. mai 2011.

Olje- og energidepartementet har i mandatet bedt Gassnova om at ulike typer punktutslipp kartlegges, analyseres og vurderes. Aktuelle anlegg inkluderer eksisterende og eventuelt nye anlegg innen både kraftproduksjon og industri.

Utredningen skal identifisere og analysere hvilke muligheter og utfordringer man står overfor ved etablering av en fullstendig CO₂-håndteringskjede for fullskala CO₂-håndtering. Dette inkluderer økonomiske og tekniske sider samt ulike kommersielle modeller. Resultater fra dette arbeidet vil inngå i regjeringens videre arbeid med CO₂-håndtering.

Utredningen, som nå er i en oppstartsfase, vil være et viktig bidrag til kunnskapsgrunnlaget knyttet til fullskala CO₂-håndtering i Norge.

Olje- og energidepartementet fattet 19. august 2009 endelig vedtak i klagesak der NVEs opprinnelige vedtak om avslag på anleggskonsesjon til Industrikraft Møre (IKM) ble opphevet. I IKMs gjeldende anleggskonsesjon er det stilt vilkår om tilrettelegging for CO₂-håndtering i tråd med utslippstillatelsen for CO₂ fra Miljøverndepartementet av 15. mai 2009. I OEDs pressemelding av 19. august 2009 heter det at Staten ikke skal gi økonomisk støtte til CO₂-håndtering ved anlegget.

SPØRSMÅL NR. 1873**Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 12. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Det pågår for tiden en dragkamp om mulig innføring av en global beskatning av finanstransaksjoner som kan bli en viktig finansieringskilde for bekjempelse av fattigdom og smittsomme sykdommer.

Hvordan arbeider regjeringen med dette spørsmålet?»

Svar:

Norge står sentralt i arbeidet med å utvikle nye finansieringsmekanismer til inntekt for globale fellesgoder, utvikling og klima. Mekanismer som CO2-avgift og opplåning i kapitalmarkeder med sikkerhet i statlig garanti har over år skaffet betydelige inntekter til bekjempelsen av smittsomme sykdommer gjennom UNITAID, International Finance Facility for Immunization (IFFIm), Global Alliance for Vaccines and Immunizations (GAVI), Advance Market Commitments (AMC) og Global Fund to fight AIDS, Tuberculosis and Malaria (GFATM).

Diskusjonen om andre innovative finansieringsformer har i den senere tid blitt intensivert blant annet gjennom Leading Group on Innovative Financing for Development (LG). En internasjonal ekspertgruppe nedsatt av 12 land inkludert Norge, presenterte i juli 2010 en rapport på ulike former for skatt- og avgiftslegging av finanssektoren. Konklusjonen her er at en

internasjonal avgift på valutatransaksjoner er det mest hensiktsmessige. Innføring av en avgift på 0,005 % på valutatransaksjoner kan gi 30-40 milliarder dollar årlig til globale fellesgoder.

Regjeringen jobber i FN-sammenheng, gjennom LG og bilateralt for å få oppslutning om en valutaavgift. En forutsetning for innføring er at det er bred internasjonal støtte til tiltaket. Når det gjelder inntektene fra en slik avgift, er Regjeringens holdning at disse bør gå til globale fellesgoder, utvikling og klima. Det er ikke tatt særskilt stilling til hvilke spesifikke formål innen utvikling og fattigdomsbekjempelse inntektene bør kanaliseres til.

Bakteppet for diskusjonen som nå særlig foregår i EU, er finanskrisen og sviktende statlige inntekter. En finanstransaksjonsavgift sees særlig i sammenheng med om inntektene kan bidra til å finansiere EU og medlemslands innenlandske budsjetter. Regjeringen følger utviklingen tett. Statssekretær Fiskaa deltar denne uken på en konferanse i Paris om finanstransaksjonsavgift til inntekt for utvikling arrangert av den britiske organisasjonen Stamp Out Poverty. Senere i år vil hun få anledning til å diskutere temaet med EU-parlamentets utviklingskomité. EU-parlamentet har tidligere uttalt seg positivt til en slik avgift. Også Nordisk Råd har uttalt seg positivt til en avgift på finanstransaksjoner.

SPØRSMÅL NR. 1874**Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 9. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Statens Veivesen har satt i gang et viktig arbeid for å utrede ferjefri E39; Kyststamveien fra Kristiansand til Trondheim der det er totalt åtte ferjesamband. Mellom Stavanger og Bergen er det to store samband. Politiske fora og næringslivet på Vestlandet har i flere år diskutert mulige løsninger for et ferjefritt samband over Bjørnefjorden. SVV anbefaler videre utredning av to alternativ; Midtre og Indre linje.

Kan statsråden bekrefte at prosjekt ferjefri E39 i Hordaland vil komme med i neste NTP uavhengig av linjevalget?»

Svar:

Statens vegvesen har utarbeidet en KVVU for E39 på strekningen Aksdal – Bergen. Etter høring av KVVU-en og ekstern kvalitetssikring (KS1), vil regjeringen ta beslutning om rammene for videre planlegging av E39 i Hordaland.

I tillegg til gjennomført KVVU, er Statens vegvesen i gang med et prosjekt om ferjefri E39, hvor det fokuseres på teknologiske muligheter og samfunnsmessige virkninger. Dette gjelder blant annet kryssingen over Bjørnefjorden. Resultater fra dette arbeidet er ventet i 2012.

KVVU og KS1 for E39, samt prosjektet ferjefri

E39, vil være viktige grunnlag for arbeidet med NTP 2014-2023. Transportetatene og Avinor skal levere sitt forslag til Nasjonal transportplan i februar 2012, og Samferdselsdepartementet tar sikte på å legge fram en stortingsmelding tidlig i 2013. Det er derfor for tidlig å ta stilling til om ferjefri E39 vil komme med i neste NTP.

SPØRSMÅL NR. 1875

Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 14. september 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Tall for situasjonen for saksavvikling, saksbehandlingstid og rekruttering i jordskifterettene i første halvår 2011 viser en svært alarmerende utvikling. Det har lenge vært en kjent at rekrutteringen til jordskifterettene har vært problematisk.

Hvilke tiltak mener statsråden må til for å endre den forsterkede negative utviklingen vi ser i jordskifterettene så langt i år?»

Svar:

Domstoladministrasjonen opplyser at gjennomsnittsalderen for avsluttede saker de siste sju årene er redusert med 14 måneder. Beholdningen har aldri vært mindre og saksbehandlingstiden har aldri vært kortere enn i 2010. Dette illustrerer det jeg tidligere har sagt flere ganger; at jordskiftedomstolene har svært dyktige ansatte som gjør en god jobb.

Halvårsstatistikken for 2011 viser en økning i restansene, men det er for tidlig å trekke noen konklusjoner om hvordan utviklingen vil bli på årsbasis. Halvårstall ble første gang hentet ut i 2010, og også disse tallene viste en markert økning i restanser, selv om årsresultatet endte med en restansenedgang på 4 prosent.

Jeg er godt kjent med at det er vanskelig å rekruttere til jordskiftedomstolene. Situasjonen er nå blitt ekstra utfordrende fordi jordskiftedomstolene står overfor et generasjonsskifte der om lag 1/3 av landets 91 jordskiftedommere og jordskifterettsledere innen kort tid vil gå av med pensjon, samtidig som det er få kvalifiserte søkere til ledige embeter.

Manglende rekruttering er et problem som dels er forårsaket av rekrutteringsgrunnlaget er lite. Jordskiftedommere rekrutteres blant jordskiftekan-

didater med utdannelse fra Universitetet for miljø- og biovitenskap. Det er ikke så mange som utdannes derfra årlig, og jordskiftekan-

didater har etter hvert blitt attraktive for flere arbeidsgivere. For å få et bredere rekrutteringsgrunnlag har Landbruks- og matdepartementet foreslått at den nye jordskifteloven skal åpne for at kandidater med annen høyere utdanning, som for eksempel jurister med tilleggstudning, skal kunne bli jordskiftedommere. På sikt vil dette kunne være et vesentlig bidrag til å løse problemene.

Bevilgningen til jordskiftedomstolene har tidligere, på bakgrunn av regjeringens forslag, blitt økt for å bedre rekrutteringssituasjonen. I 2009 ble bevilgningene økt med 20 mill. kroner, hvorav 15 mill. kroner ble benyttet til en lønnsøkning på 130 000 kroner. Behovet for ytterligere bevilgningsøkninger for å sikre tilstrekkelige lønnsbetingelser vil bli vurdert i forbindelse med de ordinære statsbudsjettprosessene.

For øvrig har Domstoladministrasjonen, som har det administrative ansvaret for jordskiftedomstolene, i flere år arbeidet for å bedre rekrutteringen. Det er utarbeidet en rekrutteringspolitikk for dommere og domstolledere i de alminnelige domstolene og jordskiftedomstolene og det er inngått en samarbeidsavtale med Universitetet for miljø- og biovitenskap. Avtalen innebærer blant annet at Domstoladministrasjonen delfinansierer noe av undervisningen, og at jordskiftedommere bidrar som forelesere. Det generelle arbeidet med kompetanse og utvikling i jordskiftedomstolene, samt de gode resultatene de siste årene er også positivt for rekrutteringen. Jeg har jevnlig dialog med Domstoladministrasjonen om situasjonen i jordskiftedomstolene, og har håp om at rekrutteringssituasjonen gradvis vil forbedres.

SPØRSMÅL NR. 1876**Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 13. september 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Parlamentarisk leder i Senterpartiet, Trygve Slagsvold Vedum, uttaler til Vårt Land 5. september om kontantstøtten, "Økningen innebærer et reelt løft for de yngste og en målretting av ordningen." "Med denne økningen tror jeg mange flere kommer til å bruke kontantstøtten." "Når barnet er lite er det uansett bra at mor eller far kan være hjemme med det."

Er statsråden enig i at flere kommer til å velge kontantstøtte etter denne endringen og synes regjeringen det i tilfelle er positivt om flere benytter tilbudet?»

Svar:

Regjeringen vil i forslag til statsbudsjett 2012 foreslå å avvikle kontantstøtten for toåringer. For ettåringene foreslår vi aldersdifferensierte satser der satsen for de yngste ettåringene økes til 5 000 kroner. For de eldste ettåringene foreslår vi at dagens sats blir videreført. Omleggingen av kontantstøtten er i tråd med regjeringens politiske plattform.

Det store flertall av foreldre som får barn, har vært i yrkesaktivitet før fødselen og ønsker å gå ut i arbeid igjen etter foreldrepermisjonen. En forutset-

ning for å kunne kombinere yrkesaktivitet med omsorg for små barn er et godt utbygd barnehagetilbud. Regjeringen har innført rett til barnehageplass. Barn som fyller ett år innen utgangen av august måned, og har søkt innen fristen for hovedopptaket, har rett til barnehageplass fra august samme år. Selv om mange kommuner også tilbyr plass til barn født etter 31. august, må noen familier vente til neste barnehageår før barnet får plass i barnehage. For disse kan kontantstøtten bidra til å kompensere for tap av inntekt i perioden mellom foreldrepermisjonen og oppstart i barnehage. Når kontantstøtten økes for de yngste ettåringene, vil muligens noen flere ønske å utsette barnehagestarten noe.

Jeg mener det er viktig av likestillings- og integreringssyn at både mødre og fedre deltar i yrkeslivet og at barn går i barnehage. Dette synspunktet underbygges av vurderingene til flere offentlige utvalg, jf. bl.a. NOU 2011: 7 Velferd og migrasjon og NOU 2011: 14 Bedre integrering. Omleggingen av kontantstøtten som vi nå foreslår, antas samlet sett å bidra til at flere barn begynner i barnehage på et tidligere tidspunkt enn i dag.

SPØRSMÅL NR. 1877**Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 13. september 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Inkluderingsutvalget peker i sin rapport på at det er mange lavinntektsfamilier som bruker kontantstøtten og at bortfall av kontantstøtten vil medføre en mer ujevn inntektsfordeling. Inkluderingsutvalget foreslår en økning i barnetrygden som kompensasjon.

Har regjeringen beregnet hva slags økonomiske konsekvenser fjerning av kontantstøtten for toåringene vil ha for lavinntektsfamilier og hvordan omleggingen vil påvirke den sosiale utjevningen?»

Svar:

Kontantstøtten bidrar til å holde kvinner utenfor yrkeslivet. Både NOU 2009: 10 Fordelingsutvalget, NOU 2011: 7 Velferd og migrasjon og NOU 2011: 14 Bedre integrering anbefaler avvikling av kontantstøtten. Utvalgene viser til at det er grunn til å tro at fjerning av kontantstøtten på lengre sikt vil bidra til økt yrkesaktivitet og at flere barn kommer i barnehage. Fordelingsutvalget sier blant annet: "Uavhengig av hva årsakene måtte være, ser vi at barn av foreldre med lav inntekt og utdanning etterspør barnehage i mindre grad enn andre. Dette betyr at mange av barna som kan ha stort læringsmessig utbytte av å gå i bar-

nehage, ikke gjør dette. Kontantstøtten er én av faktorene som bidrar til dette mønsteret.” Fordelingsutvalget sier videre: ”På denne bakgrunn mener utvalget at kontantstøtten ikke støtter opp under en politikk for å ta vare på de svakeste og sørge for at alle barn får like muligheter. Dette er uheldig i et langsiktig fordelingsperspektiv.”

Fjerning av kontantstøtten for toåringer er viktig for å legge til rette for at flere kvinner deltar i yrkeslivet og således øker sin inntekt. Jeg vil legge til at for barn mellom 1 og 1 ½ år foreslår vi å øke kontantstøttesatsen til 5 000 kroner per måned. Familier med ettåringer som ikke er i barnehage, vil altså få høyere utbetaling enn i dag.

SPØRSMÅL NR. 1878

Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 16. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«På hvilken måte ville Helse Midt-Norge RHF sin fordeling av rammemidler til helseforetakene vært annerledes om de hadde blitt fordelt etter samme kriterier, hensyn og vektning som Helse Vest RHF har lagt til grunn for fordelingen mellom sine underliggende helseforetak?»

BEGRUNNELSE:

Over de neste fire årene har det av styret i Helse Midt-Norge RHF blitt vedtatt å innføre en ny modell for finansiering av helseforetakene i regionen. Den nye modellen, melder Helse Midt-Norge RHF bygger på prinsippene fra Magnussen-utvalget.

Sist torsdag endte styret i Helse Midt-Norge RHF, splittet nær midten med 6 mot 7 stemmer, å ta 133 mill kr fra Helse Møre og Romsdal HF's ramme og overføre dette til St. Olavs Hospital HF og Helse Nord-Trøndelag HF, med hhv. 98 mill kr og 35 mill kr. Dette vil få konsekvenser for pasienttilbudet i Helse Møre og Romsdal HF's virkeområde.

Kriteriene utarbeidet av Magnussen-utvalget, som ble nedsatt i 2006 for å se på fordelingen av midler mellom de regionale helseforetakene, var ikke tiltenkt å anvendes på fordelingen mellom de underliggende helseforetakene i hver enkelt region – der det også kan være behov for å ta andre lokale hensyn. Det het eksplisitt i mandatet for utvalget at:

”Utvalget må legge til grunn at finansieringssystemet mellom staten og de regionale helseforetak er en separat beslutning, og at regionale helseforetaks finansiering av underliggende helseforetak er en annen.”

Undertegnede ønsker derfor en redegjørelse for hvordan fordelingen mellom helseforetakene under Helse Midt-Norge RHF kunne sett ut dersom fordelingshensynene som ble lagt til grunn heller var slik de er i Helse-Vest, som et eksempel på en alternativ måte å fordele midlene.

Svar:

Styret for Helse Midt-Norge RHF har vedtatt å innføre ny finansieringsmodell for helseforetakene i Helse Midt-Norge. Denne modellen bygger på prinsippene fra Magnussen-utvalget (NOU 2008:2), som utarbeidet nye kriterier for fordeling av midler mellom de regionale helseforetakene, og som ble tatt i bruk fra 2009. Etter de opplysninger jeg har, baserer Helse Vest RHF seg også på prinsippene i ”Magnussenmodellen” ved fordeling av inntekter mellom sine helseforetak. Det samme gjelder også for Helse Sør-Øst RHF og Helse Nord RHF. De regionale helseforetakene er imidlertid ikke kommet like langt i innfasingen av sine inntektsmodeller.

SPØRSMÅL NR. 1879**Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 13. september 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere sporing av fartøy som driver taretråling, og vil statsråden sørge for økt forskning for å få mer kunnskap om konsekvensene av taretråling?»

BEGRUNNELSE:

Taretråling påvirker miljøet langs kysten. Det kan, dersom det ikke praktiseres bærekraftig, redusere arts mangfoldet og redusere fiskebestandene langs kysten. Mange etterlyser sporing av fartøyene som driver taretråling for å skape økt tillit mellom næringene. Det synes også å være uenighet om kunnskapsgrunnlaget og dermed behov for mer forskning på området.

Svar:

Det er riktig at taretrålerne per i dag ikke har blitt pålagt krav om posisjonsrapportering i forskrift 21. desember 2009 om posisjonsrapportering og elektronisk rapportering for norske fiske- og fangstfartøy. Ettersom områderegulering er et sentralt regulerings tiltak ved taretråling, har Fiskeri- og kystdepartementet allerede i sommer bedt Fiskeridirektoratet vurdere om taretrålerne også bør omfattes av sporingskravet som gjelder for fiskefartøy over 15 meter. Jeg er derfor glad for å kunne si at vi er godt i gang med dette arbeidet.

Når det gjelder konsekvensene av tarehøsting mener jeg at vi har god oversikt. Det er etablert et overvåkningsprogram for tarehøsting. Havforskningsinstituttet overvåker tilstanden i tareskogen og effekter av tarehøsting på faste stasjoner langs kysten fra Rogaland til Sør-Trøndelag. I tillegg til dette, har Havforskningsinstituttet drevet med kartlegging av tarevegetasjonen i utvalgte områder i Nord-Norge siden 2008. Vi har også en forvaltningsplan for tang og tare. I tillegg er tarehøsting regulert slik at man kan høste av taren i gitte områder i femårsintervaller, etterfulgt av perioder hvor feltene er stengt.

Tall fra Havforskningsinstituttet viser at tilstanden til tareskogen generelt klassifiseres som meget god og stabil. Gjenveksten av tare i høstingsområder har vært god, og om lag fire år etter at feltene har vært høstet på, er gjenveksten på hele 90 %. Jeg vil også peke på at den største påvirkningen på tareskogen i de mest utsatte områdene har vist seg å være beiting fra kråkeboller, og ikke tarehøsting. Det er noen områder i Sør-Trøndelag og Møre og Romsdal som har vært særlig utsatt for både tarehøsting og kråkebollebeiting. I disse områdene er overvåkingen intensivert, og omfatter i tillegg til faste stasjoner også alle felt som etter forvaltningsplanene skal høstes av i påfølgende sesong.

Jeg mener derfor at vi allerede i dag har et godt system for overvåking, og et solid kunnskapsgrunnlag.

SPØRSMÅL NR. 1880**Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 13. september 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«I avisa Fremtid i Nord 30. august så fremkommer det at en sau og geitebonde som ønsker å avvikle saueholdet og kun satse på geit ikke får muligheten til det. Årsaken til behov for overgangen fra sau til geit er store tap av sau til rovdyr, samt nekt av mattilsynet å ha sau på utmark. Pga regjeringens rovdyrpolitikk og et rigid regelverk som ikke er tilpasset situasjon

for denne bonden får bonden ikke tillatelse å gå fra sauehold til geithold.

Hva vil statsråden konkret gjøre for å hjelpe denne bonden?»

Svar:

Det er ikke riktig som det hevdes i oppslaget, at den aktuelle bonden er blitt nektet å slippe dyr på bei-

te fra 2012. Vedkommende hadde til dels store tap av dyr på beite i 2010 og mottok derfor brev datert 31.03.2011 fra Mattilsynet der det ble påpekt behov for å iverksette tiltak for å redusere tap av dyr på beite. Det ble anført at Mattilsynet ville vurdere situasjonen på nytt etter beitesesongen 2011, og at det kunne være aktuelt med begrensninger i bruk av beite i 2012. Likelydende brev ble sendt til saueholdere i hele landet som har hatt store tap av beitedyr over tid uavhengig av tapsårsak. Jeg har ved flere anledninger kommentert Mattilsynets brev og uttrykt forståelse for at de ser nærmere på besetninger med store tap, men også at det var uklokt samtidig å antyde beitenekt fra 2012 uten nærmere vurdering i den enkelte sak.

Midler til omstilling av driften på grunn av rovvilt bevilges som del av midlene som avsettes til forebyggende og konfliktdempende tiltak (FKT) på Miljøverndepartementets budsjett (kap. 1427 post 73). For 2011 er det satt av 68,1 mill. kroner på posten. I tillegg kan det bevilges Bygdeutviklingsmidler (BU-midler) over jordbruksavtalen. De regionale rovvilt-nemndene har hovedansvaret for at tildelingene over FKT-posten skjer i tråd med vedtatt forvaltningsplan i den enkelte region. Prioritering av omstilling av driften som forebyggende tiltak er ulikt vektlagt i regionene. BU-midlene forvaltes av Innovasjon Norge.

Generelt overstiger søknader om tilskudd til forebyggende og konfliktdempende tiltak den avsatte

rammen. I regioner som legger opp til at omstilling av driften kan være et aktuelt tiltak overstiger søknadsbeløpene de årlige tildelingene.

I rapporten fra en arbeidsgruppe nedsatt av Landbruks- og matdepartementet og Miljøverndepartementet i 2010 går det fram at det etter 1990 er gitt tilskudd til omstilling pga rovvilt til i alt 59 saker, hvorav 22 i Hedmark og 33 i Nord-Trøndelag. Dette omfatter totalt ca 5000 vinterføra sauer. Det ble i alt gitt 53 mill. kroner i offentlige tilskudd, hvorav 40 mill. over Miljøverndepartementets budsjett, og resten over Bygdeutviklingsmidler over jordbruksavtalen samt andre tilskudd, bl.a. fra fylkeskommunen. Rapporten viser at det har vært forskjeller mellom regioner i tilskudds nivå og andre betingelser knyttet til omstillingstilskuddet. Arbeidsgruppen foreslår retningslinjer og standarder som bør gjelde for behandling av søknad om omstillingsmidler med sikte på større forutsigbarhet for søkerne og likebehandling mellom rovviltregioner. Rapporten vil bli fulgt opp i samarbeid mellom Landbruks- og matdepartementet og Miljøverndepartementet.

Jeg konstaterer at behovet for tilskudd til omlegging av driften pr. i dag er større enn årlige avsetninger på posten. Det er som nevnt opp til rovvilt-nemndene å velge strategi for hvordan de vil nå den todelte målsettingen om både rovvilt og næringsdrift og prioritere bruk av midlene i sine respektive regioner.

SPØRSMÅL NR. 1881

Innlevert 8. september 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 21. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I dag kommer det opplysninger om at Oslo Universitetssykehus kan være i ferd med å gå mot et underskudd på en milliard kroner for inneværende år. Fra legenes tillitsvalgte sies det klart at dette umulig kan bli innspart uten at det går utover pasientene. Statsråden har tidligere forsikret at Oslo Universitetssykehus følges opp på en særskilt måte i departementet.

Hvilke konsekvenser mener statsråden at underskuddet og nye nedskjæringer vil få for pasientene?»

Svar:

På grunn av den særskilte situasjonen med omstillingsutfordringer ga Helse Sør-Øst RHF Oslo uni-

versitetssykehus HF tillatelse til å sette opp et budsjett med et underskudd på 400 mill. kroner inneværende år. Helse Sør-Øst RHF rapporterer vanligvis månedlig til departementet, men har siden juni rapportert hver 14. dag på utviklingen etter at april-tallene som ble lagt fram i mai viste at utviklingen ikke var tilfredsstillende. Hittil i år (pr. juli) har Oslo universitetssykehus HF et underskudd på 630 mill. kroner, noe som er 420 mill. kroner mer enn budsjettet.

Helse Sør-Øst RHF har satt i verk en rekke tiltak - bl.a. med særskilte analyseressurser og krav om sentralisert bemanningsstyring. Oslo universitetssykehus HF arbeider med tiltak for å redusere avviket i forhold til budsjett. Situasjonen har sin hovedforklaring i at Oslo universitetssykehus HF ikke har gjennomført den nødvendige bemanningstilpasningen for

å holde seg innenfor budsjetttrammen. Ca. 1/3 av lokalsykehusansvaret ble overført til Akershus universitetssykehus HF 1.1.2011, og budsjetttrammene ble redusert som følge av dette. Antall nyhenvisninger til Oslo universitetssykehus HF har gått betydelig ned, dvs. at aktiviteten er i ferd med å tilpasse seg det nye opptaksområdet, og det er helt nødvendig at ressursbruken tilpasses tilsvarende.

Det arbeides nå med å få etablert bemanningsplaner på riktig nivå, og det forventes at tilpasning til riktig bemanningsnivå vil skje raskt når disse planene foreligger. Oslo universitetssykehus HF har en betydelig turnover av ansatte, og det antas at mye av den nødvendige bemanningsreduksjonen vil kunne tas ut på denne måten. Akershus universitetssykehus HF mangler fortsatt noe personell, og det antas at flere ansatte ved Oslo universitetssykehus HF vil søke seg dit.

Det er viktig for meg at Oslo universitetssykehus HF har et utgiftsnivå i tråd med tildelingen fra Helse Sør-Øst RHF, da en videreføring av et for høyt utgiftsnivå vil få negative konsekvenser for de andre

helseforetakene i regionen. At Oslo universitetssykehus HF ikke har gjennomført nødvendige bemanningstilpasninger er bekymringsfullt, ikke bare i forhold til budsjett, men også fordi Oslo-området på denne måten får et for høyt antall helsepersonell i forhold til de oppgavene som skal løses. Dette går på bekostning av resten av landet, og er i strid med det som var forutsetningen da Helse Sør RHF og Helse Øst RHF ble slått sammen.

Jeg legger til grunn at de tiltakene som gjennomføres, ikke vil gå ut over pasientene. Jeg følger også med på meldinger om de ansattes arbeidsmiljø. Pasientene skal samlet sett ha det samme tilbudet som før, bare med en annen fordeling mellom sykehusene. Pr. i dag så er tilbudet høyere enn tidligere på grunn av at kapasiteten er bygd opp på Akershus universitetssykehus HF uten at den er tatt ned tilsvarende ved Oslo universitetssykehus HF. Denne situasjonen kan ikke vedvare av hensyn til resten av pasientene i Helse Sør-Øst og landet for øvrig. Omstillingen er krevende, og jeg vil fortsette å følge situasjonen nøye framover.

SPØRSMÅL NR. 1882

Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 21. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det er fremkommet opplysninger som tyder på at det i kommune-Norge opereres med ventelister, der pleietrengende eldre offisielt tildeles plass på sykehjem eller omsorgsbolig med heldøgns omsorg, men som ikke får plass på grunn av manglende tilbud.

Vil statsråden ta initiativ en statlig finansieringsordning for eldreomsorgen ved å la pengene følge brukerne og at kommunene ikke skal forhindre eldre fra å få de tjenestene de har krav på?»

BEGRUNNELSE:

I fjor høst publiserte TV2 et oppslag om sykehjemskøen i landets 430 kommuner. Da saken ble publisert oppgav TV2 at 3068 personer ventet på å få tildelt plass på sykehjem eller omsorgsbolig med heldøgns pleie, det vil si i sykehjemskø i Norge. Det ble opplyst i oppslaget at kommunene i Norge ikke offisielt opererer med ventelister i forhold til tildeling av

sykehjemsplass, ettersom alle innbyggere har en lovfestet rett til nødvendig helsehjelp når de har behov for det.

Spøreren er blitt informert om forhold som denne anser som graverende. Blant annet er spøreren blitt underrettet om at det i Narvik kommune er 29 personer som er blitt tildelt sykehjemsplass, men som ikke får dette fordi det ikke finnes kapasitet.

Dette bekreftes av pasient- og brukerombudet i Nordland, og hun oppgir at det ikke bare er Narvik kommune som praktiserer dette, men svært mange kommuner i Nordland fylke og i andre fylker.

Det synes rimelig å anta at dette gjøres for at den enkelte kommune skal ha ryggdekning for å si at man har offisielt er blitt tildelt plass, men er satt på venteliste i påvente av at plasser blir ledige.

Spøreren gjør oppmerksom på at det ikke er tilbudet den enkelte kommune som skal være styrende for om en pleietrengende person skal få heldøgns omsorg på sykehjem, men den enkeltes behov.

Svar:

Pasientrettighetsloven og kommunehelsetjenesteloven gir eldre og pleietrengende rett til nødvendig helsehjelp. Retten til helsetjenester går så langt som behovet tilsier. Dersom en person har behov for døgnkontinuerlig pleie- og omsorg, er kommunen forpliktet til å yte et heldøgns tjenestetilbud til vedkommende, enten i institusjon eller i vedkommendes eget hjem. Dersom pasientens hjelpebehov tilsier at nødvendig og forsvarlig helsehjelp bare kan ytes i sykehjem, kan ikke kommunen sette vedkommende på venteliste, men må sikre at vedkommende umiddelbart får sykehjemsplass.

Mangfoldet i omsorgstjenestens brukergruppe, både når det gjelder alder og hjelpebehov, tilsier at kommunene til en hver tid må tilby et bredt spekter av bo- og hjelpetilbud. Kommunene har en nærhet til brukeren som gir en unik mulighet til å utforme tjenestetilbudet ut fra lokale forhold. Tilbudet til den enkelte kan også variere fra en dag til den neste og må til enhver tid tilpasses den enkeltes behov.

Det lokale selvstyret representerer en av de mest sentrale verdier i det norske samfunn. Etter min vurdering kan et vitalt lokaldemokrati gi kostnadseffektiv utnyttelse av ressursene, og et tjenestetilbud tilpasset lokale forhold. En forutsetning for at kommunene skal kunne tilpasse tjenestetilbudet til innbyggernes behov og ønsker, er at de har lokal handlefrihet, og at statlige myndigheter ikke sentralstyrer kommunesektoren.

Dagens modell med rammefinansiering gir kommunene mulighet til å prioritere mellom ulike formål og ulike brukergrupper, både mellom sektorer og innenfor omsorgstjenesten. Disse prioriteringene bygger på god lokal kunnskap om behovene og preferansene til befolkningen. Kommunalt ansvar for å finansiere tjenestetilbudet sikrer også partnerskap mellom kommunen, pårørende og frivillig sektor. Dette er et partnerskap som blir viktig å videreutvikle for framtida. Gjennom rammefinansieringen får også kommunene et insentiv for å gi tjeneste som bidrar til å holde befolkningen friske lenger. Det er veldokumentert at tidlig hjelp, satsing på aktivitetstilbud og forebyggende tiltak bidrar til å holde eldre friske lenger og slik utsette behovet for sykehjem.

En viktig innvending mot en løsning hvor staten finansierer et system hvor penger følger bruker, vil derfor være at den lokaldemokratiske styring av tjenesteproduksjonen kan forsvinne. Kommunene vil bli fratatt ansvaret for det som sammen med grunnskolen og barnehagene er deres viktigste tjenesteområder. I så fall blir kommunen, som lokalpolitisk system som foretar allokeringer, mindre viktig.

Gjennom regjeringens Omsorgsplan 2015 bruker vi hvert år betydelige midler til utbygging av kapasitet, kompetanse og kvalitet i omsorgstjenestene. Vi er ikke i mål, men løsningen slik jeg vurderer det, er ikke å frata kommunene muligheten til selv å prioritere men snarere styrke dem ressursmessig.

SPØRSMÅL NR. 1883

Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 15. september 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Flere statsråder har i media bekreftet at regjeringen vil fjerne kontantstøtten for 2-åringer fra august 2012.

Hvor mange nye barnehageplasser mener statsråden dette vil skape behov for fra august, og kan regjeringen garantere at alle toåringer som søker om plass vil få plass fra august 2012?»

BEGRUNNELSE:

Fjernning av kontantstøtten for toåringer gir mindre rom for at foreldre kan velge den omsorgsløsning

som de mener er best for sine barn. Valgfrihet krever økonomisk mulighet til å velge mer tid hjemme, og det krever mulighet for barnehageplass. I 2005 lovt SV full barnehagedekning innen to år. Dette ble ikke oppfylt. Da retten til barnehageplass så ble innført ble den bare gjeldende for barn født før 1. september. Nå fjerner regjeringen kontantstøtten for 2-åringer i en situasjon der særlig storbyene har sin fulle hyre med å holde tritt med økt behov som følge av befolkningsutviklingen. Mange kommuner har også betydelige utfordringer med samtidig å konvertere midlertidige barnehager til permanente.

Svar:

Regjeringen vil i statsbudsjettet for 2012 foreslå å avvike kontantstøtten for toåringene fra 1. august 2012. For ettåringene foreslår regjeringen å innføre differensierte kontantstøttesatser. For barn i alderen 13-18 måneder foreslås det en sats på 5 000 kroner per måned, og for barn i alderen 19-23 måneder foreslås det å videreføre dagens sats på 3 303 kroner per måned.

Regjeringen legger til grunn at etterspørselen etter barnehageplasser blant toåringene vil øke som følge av at kontantstøtten blir avvirket. Samtidig legges det til grunn at etterspørselen etter barnehageplasser blant ettåringene vil bli redusert som følge av økningen i kontantstøtten for barn i denne aldersgruppen. Netto økning i etterspørselen som følge av endringene i kontantstøtten er anslått til om lag 1 160 heltidsplas-

ser. I 2007 og 2008 ble det til sammenligning etablert henholdsvis 18 000 og 14 500 barnehageplasser.

Prognosene for økt barnehageetterspørsel er utarbeidet på grunnlag av resultater fra Barnetilsynsundersøkelsen til Statistisk sentralbyrå. Undersøkelsen indikerer at det vil være behov for barnehageplass til 29 prosent av toåringene som ikke går i barnehage i dag dersom kontantstøtten blir fjernet.

Det er kommunene som har ansvar for å sikre at barn med rett til barnehageplass får oppfylt retten. Kommunene vil gjennom budsjettforslaget bli varslet i god tid før endringene i kontantstøtten trer i kraft, og vil bli kompensert for merutgiftene ved de nye barnehageplassene gjennom økt rammetilskudd. Jeg forutsetter derfor at kommunene i samarbeid med private utbyggere vil klare å etablere nok barnehageplasser til å møte den økte etterspørselen.

SPØRSMÅL NR. 1884

Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 16. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Styret i Helse-Midt Norge RHF har vedtatt med knappest mulig margin å omfordele ca. 133 millioner kroner fra helse Møre og Romsdal HF til de andre HFene i regionen. Stemmetallet utgjorde 7 mot 6, noe som gjenspeiler hvilket fylke de enkelte tilhører.

Mener statsråden at dette er en god måte å styre en helseregion på der den enkeltes bostedsadresse avgjør hvordan en vil stemme i et styre, og dermed bare overkjøre en del av regionen, eller vil nå statsråden foreta seg noe i denne saken for også å hensynte Møre og Romsdal?»

Svar:

De regionale helseforetakene forvalter viktige samfunnsoppgaver og store ressurser på vegne av fellesskapet. Styret skal sørge for at virksomheten oppnår målene som er satt og innenfor de rammene som er gitt.

Styret er et kollegialt organ som treffer beslutninger i styremøter. I forbindelse med sammensetningen av styrene legges det vekt på at styret samlet sett har en kompetanse som står i forhold til de oppgaver det regionale helseforetaket har, samt de utfordringer de står overfor. Videre legges det vekt på at styret samlet sett har en bredde både geografisk, partipolitisk og aldersmessig, og ivaretar kravet til kjønnsmessig balanse. Det enkelte styremedlem skal som styremedlem ikke representere geografiske områder, politiske organisasjoner eller andre interessegrupper.

Når det gjelder spørsmålet som representanten Nesvik tar opp, dreier dette seg om ny fordeling av inntektsrammer i Helse Midt-Norge, basert på behovskriterier for hele regionen. Dette er oppgaver som ligger innenfor styrets kompetanseområde.

SPØRSMÅL NR. 1885**Innlevert 5. september 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 16. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det blir uttalt fra Helse Midt Norge RHF at man ønsker å redusere antallet sykehus i Møre og Romsdal som har akuttberedskap. Dette er med på nok en gang å dra i gang en opprivende sykehusdebatt i denne delen av regionen.

Kan statsråden berolige innbyggerne i Møre og Romsdal om at akutt-tilbudet ved alle fylkets sykehus vil bestå, og hvis så ikke er tilfelle ber jeg statsråden redegjøre for hvilket sykehus som ikke lenger skal ha dette tilbudet til sine innbyggere?»

Svar:

Helse Møre og Romsdal HF ble etablert den 1. juli i år. Det er viktig at det nyetablerte helseforetaket utarbeider langsiktige planer for utvikling av helsetilbudet i regionen. I foretaksmøte med Helse Midt-

Norge RHF i juni i år la jeg derfor til grunn at Helse Midt-Norge RHF på vanlig måte gir det nyopprettede Helse Møre og Romsdal HF i oppdrag å utarbeide en helhetlig plan for utviklingen av sykehusene i det nye helseforetaket. Dette inkluderer samarbeid mellom sykehusene i det nye helseforetaket - og deretter en utviklingsplan for bygningsmassen, basert på føringer i Nasjonal helse- og omsorgsplan og Helse Midt-Norges eget strategiarbeid.

I nevnte foretaksmøte ble det videre presisert at byggetiltak i Helse Møre og Romsdal må baseres på kravet om nærhet til akutt- og fødetilbud i Nasjonal helse- og omsorgsplan. Nye planer bør derfor inneholde to alternativer: føde- og akutttilbud ved begge sykehus i Nordmøre og Romsdal, eller ved ett felles sykehus plassert mellom de nåværende sykehusene, men med tilstrekkelig nærhet til begge byer.

SPØRSMÅL NR. 1886**Innlevert 6. september 2011 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 12. september 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Den 22. september vil FN arrangere en 10-årsmarkering for Verdenskonferansen mot Rasisme som ble avholdt i Durban i 2001. Konferansen i år, populært kalt Durban 3 skal fokusere på rasisme og intoleranse. Tidligere konferanser, herunder i 2001 og 2009 har vært brukt for å promotere rasisme, intoleranse, antisemittisme og forsøk på å innskrenke ytringsfriheten. Basert på dette har allerede en rekke vestlige land vedtatt å boikotte Durban 3.

Hva er regjeringens begrunnelse for å delta, og mener man dette er uproblematisk?»

Svar:

Kampen mot rasisme er viktig, både globalt og nasjonalt. Norge støttet både "Durban I" (september 2001), som resulterte i den første norske handlingsplan mot rasisme, og Tilsynskonferansen ("Durban II") som fant sted i Genève i 2009, der Norge spilte en sentral rolle i forhandlingene om sluttokumentet.

Det er en lang tradisjon i Norge for å støtte FNs arbeid. Vår linje har hele tiden vært at vi vil delta for å påvirke. Under forhandlingene om sluttokumentet som ble vedtatt under Tilsynskonferansen, forsvarte vi sammen med andre likesinnede land ytringsfriheten ved å nøytralisere angrepene på denne grunnleggende rettigheten. Vi lyktes også i å holde midtøsten-konflikten ute av sluttokumentet.

Vi vurderer sluttokumentet som ble vedtatt med bred global oppslutning som et klart og godt bidrag i kampen mot rasisme. Dokumentet har fokus på rasisme og rasediskriminering; det anerkjenner ytringsfrihetens grunnleggende betydning; omtalen av hatefulle ytringer er i tråd med artikkel 19 og 20 i FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter; dokumentet inneholder ingen referanser til nedsettende omtale av religioner; og det inneholder ingen referanse til særskilte konflikter.

Teksten ivaretar de mål vi hadde satt oss da vi gikk inn i forhandlingene, og teksten går ikke utover de internasjonale forpliktelser som Norge har sluttet

seg til. Både Amnesty International og Human Rights Watch påpekte at sluttokumentet var et fremmskritt i kampen mot rasisme. USAs fungerende ambassadør i Genève omtalte den gang Norges rolle i Durban-prosessen som meget konstruktiv.

Under FNs 65. sesjon ble det vedtatt at det skulle avholdes en 10-årsmarkering av Durban I. Markeringen vil ta form av en åpningsseremoni torsdag 22. september 2011 under det såkalte høynivåsegmentet i årets generalforsamling med innlegg av Generalforsamlingens presidenten, FNs generalsekretær, Høykommissæren for menneskerettigheter, en representant for hver regional gruppe, en representant fra Sør-Afrika, samt en representant for det sivile samfunn. Etter dette vil markeringen gå over i et rundebordsformat med anledning til nasjonale innlegg. Tema for dette rundebordet er "Victims of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance: recognition, justice and development". Markeringen avsluttes med et plenumsmøte med oppsummering av debatten og vedtakelse av en politisk erklæring.

Forhandlingene om denne politiske erklæringen er ennå ikke avsluttet. Det utkast til erklæring som foreligger, vektlegger en politisk bekreftelse på eksisterende forpliktelser og anmoder om en intensivering av tiltak for å bekjempe rasisme, rasediskriminering, xenophobia og andre former for intoleranse.

Norge har deltatt aktivt i forhandlingene og det er intet som i dag skulle tilsi at Norge ikke skulle kunne støtte erklæringen. Men dette vil bli endelig avklart når sluttekst foreligger.

De land som nå har trukket seg fra prosessen om denne 10-årsmarkeringen av Durban (Israel, USA, Canada, Nederland, Tsjekkia, Australia og Tyskland), er de samme land som besluttet å ikke delta i Tilsynskonferansen i Genève. De har under forhandlingene om den politiske erklæringen tilkjennegitt at de ikke kan støtte et dokument som refererer til Durban I uavhengig av tekstens øvrige innhold.

Gitt vår støtte til FNs arbeid og vårt engasjement for å påvirke, ville det være påfallende om Norge skulle trekke seg fra en prosess som er en oppfølging av tekster vi har støttet opp om og aktivt påvirket. Den politiske erklæringen er først og fremst en fornyet stadfesting av eksisterende forpliktelser og er en viktig symbolsak, ikke minst for de afrikanske land.

"Durban I" er fra enkelte hold assosiert med omstendighetene rundt og noen ekstreme synspunkter som ble fremført under et NGO-forum, enn selve det sluttokumentet som fikk bred oppslutning. Jeg fremholdt selv i Genève under Revisjonskonferansen i 2009 at kampen mot rasisme er avgjørende for menneskets verdighet og at FN er den eneste globale arena hvor denne kampen kan føres. Jeg understreket også den gang at Norge aldri vil overlate FN-arenaen til ekstremistene. Dette står jeg fast ved. Vårt fokus er på utfallet av en forhandlingsprosess; det er dette som blir stående.

SPØRSMÅL NR. 1887

Innlevert 6. september 2011 av stortingsrepresentant Morten Høglund

Besvart 20. september 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Norge og EFTA signerte en frihandelsavtale med Colombia høsten 2008. Både USA og EU har etter dette godkjent tilsvarende frihandelsavtaler med Colombia, og det er viktig at norske bedrifter ikke kommer i en konkurransevridende posisjon overfor næringslivet fra disse landene.

Hvorfor er ikke frihandelsavtalen fremlagt Stortinget til ratifisering snart tre år etter den ble signert, hvor mye har norske bedrifter tapt som følge av den langdryge prosessen og når vil regjeringen legge avtalen frem i Stortinget?»

Svar:

At vi har inngått en handelsavtale med Colombia oppfattes av enkelte som kontroversielt, mye på grunn av menneskerettighetssituasjonen i Colombia. På denne bakgrunn har jeg lagt vekt på en grundig behandling av saken før den fremmes for Stortinget. Dette er et arbeid som fremdeles pågår, og det er ikke fastslått konkret tidspunkt for fremleggelse av frihandelsavtalen for Stortinget.

Frihandelsavtalen mellom EFTA og Colombia trådte i kraft for Colombia, Liechtenstein og Sveits 1. juli i år. Island har ikke ratifisert avtalen.

Verken USA eller EU har ennå ratifisert sine frihandelsavtaler med Colombia, og norske virksomheter bør derfor ikke ha merket konkurranseulemper som følge av disse avtalene.

SPØRSMÅL NR. 1888**Innlevert 6. september 2011 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 12. september 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«RHF Helse Sør-Øst har varslet at de vil inngå løpende avtaler med ideelle aktører innen tverrfaglig spesialisert rusbehandling.

Innebærer dette at alle offentlige innkjøpere nå kan anvende denne nye formen for avtaleinngåelse i alle deler av landet, og på alle områder innen helse- og sosialsektorene, inkludert områder som barnevern, sykehjem, rehabilitering og psykiatri?»

BEGRUNNELSE:

Helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen har uttalt at hun er glad for at Helse Sør-Øst RHF med dette bidrar til en mer langsiktig og forutsigbar relasjon til de ideelle institusjonene.

«– Regjeringen er opptatt av gode, langsiktige og forutsigbare vilkår for frivillig sektor. Derfor har jeg også stilt krav om at de regionale helseforetakene ved anskaffelser tar særlig hensyn til de ideelle institusjonenes behov for nettopp forutsigbarhet og langsiktighet. Dette er viktig for institusjonene, og ikke minst for brukerne.

Den nye formen for avtaleinngåelse vil bidra til økt stabilitet for institusjonene både i forhold til kontinuitet i pasienttilbudet, ansattes situasjon og institusjonenes behov for fremtidige investeringer.»

Svar:

Det er den enkelte innkjøper som har ansvaret for å gjennomføre sine anskaffelser i tråd med anskaffelsesregelverket. Når det gjelder de konkrete avtalene om tverrfaglig spesialisert rusbehandling, er det således Helse Sør-Øst RHF som selvstendig innkjøper som har ansvaret for disse. Jeg har derfor ikke kjennskap til det nærmere innholdet i avtalene eller til den vurderingen som ligger til grunn for beslutningen om å bruke løpende avtaler i det konkrete tilfellet.

Generelt er hensynet til langsiktige relasjoner og stabilitet over tid viktig for mange tjenester innen helse- og sosialsektorene – både for brukerne og for å få samfunnsøkonomisk sett riktige investeringer. Jeg mener derfor at det i en del tilfeller bør vurderes

å benytte lengre kontraktsperioder enn det som i dag er vanlig, samtidig som det bør vurderes om det kan være hensiktsmessig med bruk av løpende avtaler.

Anskaffelsesregelverket setter ikke noe generelt forbud mot å inngå løpende avtaler (tidsbegrensede avtaler). Det er således i utgangspunktet ikke et rettslig hinder for å inngå slike avtaler.

Anskaffelsesregelverket gir heller ikke noen generelle regler om kontraktens lengde. Når det gjelder rammeavtaler, inneholder regelverket en særlig bestemmelse om at disse ikke kan inngås for mer enn fire år. Denne hovedregelen kan imidlertid fravikes når det er særlig berettiget ut ifra det rammeavtalen gjelder.

Begrensningen på fire år gjelder derimot ikke ved kontrakter om enkeltstående anskaffelser eller der rammeavtalen bare er omfattet av forskrift om offentlige anskaffelser del I – for eksempel ved kontrakter om utførelse av helse- og sosialtjenester med ideelle organisasjoner. Regelverket gir likevel visse føringer med hensyn til hvor lange kontrakter som kan inngås og hvor lenge tidsbegrensede avtaler kan løpe: De grunnleggende prinsippene om konkurranse, forholdsmessighet og forretningsmessighet tilsier at man ikke kan omgå anskaffelsesreglene ved å inngå kontrakter med uforholdsmessig lang varighet, og at oppdragsgiver uansett har en plikt til med jevne mellomrom å konkurransesutsette løpende avtaler. Er kontraktsperioden for lang, kan dette både virke konkurransesbegrensende og være i strid med anskaffelseslovens formål om å oppnå effektiv ressursbruk. Hvor ofte kontrakten må konkurransesutsettes vil i utgangspunktet være lik vurderingen av hva som ville utgjort en passende kontraktslengde, dersom oppdragsgiver i stedet hadde valgt å inngå en tidsbegrenset avtale. Dette må vurderes på bakgrunn av blant annet hva kontrakten gjelder og dens kompleksitet. For eksempel vil det for visse tjenester på helse- og omsorgsfeltet være et velbegrunnet behov for kontinuitet i ytelsene, ikke minst av hensyn til brukere som har behov for trygghet og stabilitet.

SPØRSMÅL NR. 1889**Innlevert 6. september 2011 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 22. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«E6 gjennom Korgenfjellet ble åpnet den 16.09.2005 og er nå stengt for all ferdsel. Trafikken må nå kjøre over Korgenfjellet. E12 gjennom Umskaret ved Mo i Rana ble åpnet den 31.10.2006, og skal stenges for all trafikk med det første. Bakgrunnen for dette er at grunnarbeidet ikke holder mål, og hele veien må tas opp på nytt. Dette er helt nye tunneler som skal vare i flere tiår.

Hvem har ansvaret for at dette arbeidet må gjøres på nytt, og er de stilt til ansvar for denne grove fadese- sen?»

BEGRUNNELSE:

Begge tunnelene er få år gamle, men de må likevel stenges. Grunnen må tas opp igjen i begge tunnelene, og arbeidet må utføres på nytt. Dette fører til store kostnader for privatpersoner og næringsliv som må kjøre store omveier på dårlige veier. I tillegg vil dette føre til store kostnader for staten. Etter den kjennskap jeg har til saken er ingen stilt til ansvar for det som vil koste millioner av skatte kroner.

Svar:

På grunn av telehiv må det gjøres korrigerende tiltak i Korgfjelltunnelen, noe som vil ha uheldige konsekvenser for trafikanter og næringsliv.

Hovedårsaken til det som har skjedd synes å være en kombinasjon av mengden av frost i området, og inntrengning av frost på grunn av ventilasjon av tunnelen. I ettertid har det vist seg at disse forholdene har vært underestimert.

Forholdene har i kalde perioder ført til isdannelse i vegoverbygningen, med telehiv og tilhørende problemer som resultat.

Jeg ser svært alvorlig på det som har skjedd, og har vært i kontakt med Statens vegvesen om saken.

Jeg har bedt Vegvesenet redegjøre for hvilke tiltak det er aktuelt å sette i gang for å forhindre at slikt skjer igjen.

En viktig lærdom etaten har gjort av det som har skjedd i Korgfjelltunnelen, er at de i fremtiden vil gjennomføre konkrete vurderinger av forventet frost og frostmengde som den aktuelle tunnelen vil bli utsatt for. Slike vurderinger vil baseres på temperaturregistreringer fra nærliggende værstasjoner. Hvis det ikke finnes tilstrekkelig og relevante temperaturdata fra nærliggende værstasjoner, må det etableres egne temperaturmålinger for å fremskaffe slike data.

Et annet viktig forhold er at dagens krav til ventilasjon av en vegtunnel vil føre til at det transporteres store mengder kald luft langt innover i tunnelen. Dette må det tas hensyn til i tilstrekkelig grad når kravene til drencsystem og vegoverbygning blir fastsatt.

Videre har Vegvesenet redegjort for at de med bakgrunn i erfaringene de nå besitter vil ta initiativ til å gjennomføre ett temamøte for byggherrepersonell, entreprenører og rådgivere for å sette ytterligere fokus på temaet. Dette vil være et strakstiltak. Ytterligere opplæringstiltak vil også bli vurdert, og Vegvesenet vil samtidig øke prioriteringen av vegteknologi og frostdimensjonering i etatens løpende byggherrekurs og opplæring.

Det vil også bli vurdert om det er behov for å skjerpe de kontraktmessige kravene knyttet til entreprenørens egenkontroll og byggherrens stikkprøvekontroll, for å redusere muligheten for utførelsesfeil som kan ha betydning for at slikt skjer.

Staten vegvesen har gitt meg forsikringer om at de tar saken på største alvor, og at de vil følge opp saken slik at vi så godt det lar seg gjøre søker å unngå at dette skjer igjen. Jeg mener det viktigste nå er at Vegvesenet tar lærdom av det som har skjedd, og følger opp dette. Lærdommen må også ses i lys av fremtidige klimaendringer.

SPØRSMÅL NR. 1890**Innlevert 7. september 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 21. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Kan arbeidsgiver, slik statsråden oppfatter regelverket, bruke brudd på Helsepersonelloven § 21 som grunnlag for en muntlig advarsel/tilrettevisning, i strid med reaksjonssystemet i Helsepersonelloven?»

BEGRUNNELSE:

Helsepersonelloven § 21 omhandler helsepersonells taushetsplikt. Reaksjoner ved brudd på Helsepersonellovens bestemmelser er nærmere omtalt i lovens kap 11. Det er Helsetilsynet som i hovedsak reagerer overfor de personer som bryter Helsepersonelloven.

Jeg er gjort kjent med et tilfelle hvor arbeidsgiver (kommunen) har gitt en muntlig advarsel (tilrettevisning) med bakgrunn i påstand om brudd på Helsepersonelloven § 21.

Arbeidsreglementet i den angjeldende kommune hjemler muntlig advarsel/irrettesettelse i de tilfeller det foreligger brudd på arbeidsreglementet eller arbeidsavtalen, nektelse av å etterkomme pålegg fra overordnede, ved straffbare handlinger, ved beruselse på arbeidsplassen eller ved uakseptabel opptreden for øvrig.

Dersom arbeidsgiver (kommunen) mener det foreligger brudd på Helsepersonelloven § 21 kan jeg vanskelig se at en kan omgå samme lovs reaksjonssystem ved påstått brudd på loven og isteden benytte arbeidsreglementet som hjemmel for muntlig tilrettevisning.

Etter min oppfatning må det være klart at det er Helsepersonellovens system som må benyttes ved brudd på samme lov. Det følger også av at vedtak med hjemmel i reaksjonskapitlet i Helsepersonelloven er enkeltvedtak med klagerett, mens irrettesettelse av arbeidsgiver ikke gir samme klagerett.

Svar:

Lov 2. juli 1999 nr. 64 om helsepersonell m.v. (helsepersonelloven) har i kapittel 11 bestemmelser om reaksjoner som kan gis ved brudd på lovens bestemmelser. De vanligste reaksjonene er advarsel, tilbakekall av autorisasjon, lisens eller spesialistgodkjenning, suspensjon av autorisasjon, lisens og spesialistgodkjenning og begrensning av autorisasjon.

Helsepersonelloven § 56 regulerer Statens helse-tilsyns myndighet til å gi advarsel til helsepersonell som forsettlig eller uaktsomt overtrer plikter etter loven eller bestemmelser gitt i medhold av den. Det er imidlertid et vilkår for å kunne gi en advarsel at pliktbruddet har vært "egnet til å medføre fare for sikkerheten i helsetjenesten, til å påføre pasienter en betydelig belastning eller til i vesentlig grad å svekke tilliten til helsepersonell eller helsetjenesten". Dette er konkrete vurderinger Helsetilsynet må foreta med grunnlag i den aktuelle saken de har til behandling. Ethvert pliktbrudd gir med andre ord ikke grunnlag for en advarsel fra Statens helsetilsyn. Pliktbruddet må som det fremgår av lovteksten ha en viss alvorlighetsgrad.

Tilsynsmyndighetene får kunnskap om pliktbrudd på forskjellige måter. Det kan være pasienter, pårørende, arbeidsgivere, media og andre som gjør tilsynsmyndighetene oppmerksom på at det har foregått brudd på helsepersonellovens bestemmelser. Som arbeidsgiver må man på samme måte som andre vurdere om det pliktbruddet man mener har foregått har vært så alvorlig at det er grunn til å bringe saken inn for tilsynsmyndighetene.

I den angjeldende saken, der en kommune har gitt en muntlig advarsel til en ansatt, som etter sigende har brutt taushetsplikten etter helsepersonelloven § 21, må kommunen som arbeidsgiver ha adgang til å gi en muntlig advarsel. Dette vil være et ledd i kommunens ansvar som arbeidsgiver, og kommunen må som arbeidsgiver kunne ha mulighet til å korrigere sine egne ansattes adferd i ønsket retning. Om kommunen vurderer pliktbruddet som så alvorlig at det bør bringes inn for tilsynsmyndighetene, kan kommunen gå til det skritt å be Helsetilsynet i fylket vurdere saken. Dersom Helsetilsynet i fylket finner at pliktbruddet er så alvorlig at det kan være grunnlag for en advarsel, skal saken oversendes Statens helse-tilsyn for videre vurdering. Kommunen har imidlertid ikke en meldeplikt etter loven til å be Helsetilsynet i fylket vurdere saker der det har foregått brudd på for eksempel taushetsplikten etter helsepersonelloven.

Jeg mener det er hensiktsmessig at saker vurderes og besluttes på lavest mulig konfliktnivå, dersom alvorlighetsgraden av evt. overtredelse ikke tilsier at Helsetilsynet bør behandle saken som tilsynssak.

SPØRSMÅL NR. 1891**Innlevert 7. september 2011 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 15. september 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Barn som har vært offer for menneskehandel, kan ha blitt fratatt sin identitet og har vanskeligheter med å oppklare sin identitet ovenfor norske myndigheter. De får dermed avslag på søknad om norsk statsborgerskap. Noe som fører til at de ikke har rettigheter og få muligheter til en ny start.

Hvordan vil statsråden håndtere denne utfordringen?»

BEGRUNNELSE:

I Stavanger Aftenblad kan vi 31.08.2011 lese om unge mennesker som er offer for menneskehandel og har blitt tatt vare på av barnevernet i Norge de siste seks årene. Selv om de er godt integrerte i det norske samfunnet og både politi og barnevern har trodd deres historie og beskyttet dem mot bakmenn. Opplever de at utlendingsmyndighetene selv etter så lang tid gir dem få muligheter til å leve et liv i Norge med rettigheter. Statsborgerskap er et viktig håndslag til mennesker som har fått beskyttelse i Norge.

Svar:

Stortingsrepresentant Bekkevold har i begrunnelsen for sitt spørsmål vist til en sak i Stavanger Aftenblad 31. august 2011. Unge mennesker som hadde vært ofre for menneskehandel, og blitt tatt vare på av barnevernet i Norge, fikk avslag på norsk statsborgerskap med grunnlag i identitetsvilkåret.

Identitetsvilkåret i statsborgerloven innebærer at søkeren må ha dokumentert eller på annen måte klarlagt sin identitet når forvaltningen treffer vedtak om innvilgelse av norsk statsborgerskap.

Ifølge statsborgerforskriften vil kravet til dokumentert identitet som hovedregel anses oppfylt dersom søkeren fremlegger et originalt, gyldig pass. Hovedregelen er at det må være åpenbart at det fremlagte passet viser søkerens rette identitet. Det kan gjøres unntak fra hovedregelen dersom det er umulig for sø-

keren å fremskaffe originalt, gyldig pass eller dersom søkerens sikkerhet tilsier det. Identiteten kan da anses for klarlagt etter en konkret vurdering, dersom det foreligger alminnelig sannsynlighetsovervekt for at den opplyste identiteten er den riktige.

I 2010 fikk 1733 søkere avslag på statsborgerskap som følge av identitetstvil, ifølge tall fra Utlendingsdirektoratet. Det er ulike grunner til at søkere ikke oppfyller identitetskravet. For mange søkere er årsaken at de har oppgitt ulike identiteter til myndigheter i forskjellige land før de har kommet til Norge. Det har dermed oppstått tvil om hva som er søkerens riktige identitet. For å oppklare denne tvilen krever norske myndigheter identitetsdokumenter fra søkerens hjemland. Slike dokumenter kan være vanskelige å skaffe. Dokumenter fra noen land har dessuten ikke tilstrekkelig notoritet. Dersom det først har oppstått tvil rundt en søkers identitet, kan det derfor være vanskelig å klargjøre identiteten.

Identitetsvilkåret i statsborgerloven gjelder på samme måte for barn som for voksne. Barns identitet utledes imidlertid av foreldrenes identitet. Praksis er i dag at den tvilen som hefter ved foreldrenes identitet også omfatter barna.

Departementet sendte forslag til endringer i statsborgerloven og statsborgerforskriften på høring 25. juni 2009. Forslagene gikk blant annet ut på å senke beviskravet for identitetsfastsettelsen etter lang botid i Norge. Det ble foreslått at barn som er født i Norge og registrert i folkeregisteret, skal anses for å oppfylle identitetsvilkåret. Det ble videre foreslått at barn som er født i utlandet skal anses for å ha klarlagt sin identitet dersom de har vært registrert i folkeregisteret i 5 år og det ikke har oppstått nye forhold som gir grunn til tvil. Det ble også bedt om høringsinstansenes innspill på om det bør innføres en særregel knyttet til identitetsvilkåret i statsborgerloven for personer over 18 år.

Saken er under behandling i Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 1892**Innlevert 7. september 2011 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 21. september 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I Regjeringens handlingsplan mot menneskehandel slås det fast at offer for menneskehandel skal gis hjelp og beskyttelse.

Hvordan kan regjeringen akseptere at et offer for menneskehandel som er blitt reddet fra menneskesmuglere av politiet og beskyttet av barnevernet i flere år blir sendt ut av landet?»

BEGRUNNELSE:

Stavanger Aftenblad forteller 31.08.2011 om seks kinesiske barn som i perioden 2006-2007 ble reddet av politiet i Stavanger fra menneskehandlere.

Både politi og barnevern har trodd deres historie og beskyttet dem mot bakmenn. Samtidig opplever vi at utlendingsmyndighetene vil sende en av disse jentene tilbake til Kina.

Jeg kan ikke se at den praksisen som utlendingsmyndighetene legger opp til i denne saken er i tråd med intensjonene i stortingsmelding 7 som omhandler mennesker som er offer for menneskehandel.

Svar:

Mindreårige som kommer til Norge uten sine foreldre er en sårbar gruppe, og regjeringen mener det er en viktig oppgave å sikre forsvarlig omsorg og beskyttelse for denne gruppen. På grunn av økt bevissthet omkring risikoen for menneskehandel og andre overgrep mot enslige mindreårige asylsøkere, jobber politi, utlendingsmyndighetene, mottak og barnevern nå systematisk for å forebygge og avdekke slike forhold, herunder gjennom opplæringstiltak og rutiner for å sikre at mindreårige asylsøkere som kan stå i fare for å bli/er utnyttet i menneskehandel så raskt som mulig identifiseres og sikres nødvendig bistand, beskyttelse, sikkerhet og omsorg. Barn som identifiseres som ofre for menneskehandel, følges opp videre av barnevernet.

I bakgrunnen for representantens spørsmål vises det til en konkret enkeltsak, hvor et mindreårig offer

for menneskehandel har fått avslag på sin søknad om opphold i Norge. Jeg understreker at det er Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE) som avgjør saker etter utlendingsloven. Jeg har derfor ikke anledning til å gå nærmere inn på den konkrete saken representanten nevner.

Regjeringen har synliggjort i utlendingsloven at tidligere ofre for menneskehandel kan ha rett på anerkjennelse som flyktning. Dersom et barn risikerer menneskehandel eller represalier fra bakmenn ved retur til sitt hjemland, kan han eller hun ha rett til beskyttelse i Norge. UDI og UNE foretar en barnesensitiv vurdering av barnets beskyttelsesbehov, og må i sin vurdering ta hensyn til at mindreårige ofre for menneskehandel som er uten tilstrekkelig omsorg eller sosialt nettverk, vil kunne løpe en ekstra risiko for på nytt å bli utsatt for menneskehandel ved retur til hjemlandet.

Det fremgår også av utlendingsloven at det ved vurderingen av oppholdstillatelse av humanitære grunner, skal ses hen til om utlendingen har vært offer for menneskehandel. Ofre for menneskehandel kan møte spesielle vanskeligheter ved retur på grunn av sosiale forhold ved retursituasjonen. Barn kan være særlig sårbare i denne sammenheng. Beskyttelse av ofre for menneskehandel, både barn og voksne, er godt ivaretatt i utlendingsloven og -forskriften.

Barnekonvensjonens prinsipp om "barnets beste" er lagt til grunn ved all oppfølging av antatte mindreårige ofre for menneskehandel. God oppfølging av ofre for menneskehandel, herunder mindreårige ofre, betyr imidlertid ikke nødvendigvis at utlendingen skal innvilges oppholdstillatelse i Norge etter endt refleksjonsperiode. Det vil heller ikke alltid være til barnets beste å flytte permanent til et land det har blitt brakt til gjennom menneskehandel. Gjenforening med foreldre eller andre omsorgspersoner vil ofte være til barnets beste. Det er som nevnt UDI og UNE som foretar den konkrete vurderingen av det enkelte barns behov for beskyttelse og av hensynet til barnets beste.

SPØRSMÅL NR. 1893**Innlevert 8. september 2011 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 15. september 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Hva har Landbruks- og matdepartementet gjort for å legge til rette for å starte opp virksomheter basert på nye typer livdyr i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet, er en henvendelse fra en alpakkaprodusent som opplever at støtteordninger og dyrevelferdsforskrifter ikke er tilpasset nye næringer.

Produksjon av alpakka er en liten næring (30 produsenter i Norge), men den kan utgjøre en tilleggsinntekt for en gårdbruker.

Det er krevende å starte ny virksomhet, og da er det nødvendig med gode rammebetingelser. Dette gjelder ikke minst når det er dreier seg om helt nye næringer. Produksjon av alpakka er et eksempel på en ny næring.

Det er et politisk satsingsområde å legge til rette for en best mulig utnyttelse av gårdens ressurser. Nye næringer og ny virksomhet med basis i gårdens ressurser. Da må også støtteordninger tilpasses dette, og forskrifter må utformes på en måte som ikke diskriminerer produksjon av nye typer livdyr.

Dersom produksjon av nye typer livdyr og andre nye næringer skal være mulig, må man stimulere til slik virksomhet, ikke gjøre det vanskelig å starte næringsvirksomhet med utgangspunkt i et nytt produkt.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet er det vist til en henvendelse fra en alpakkaprodusent som opplever at støtteordninger og dyrevelferdsforskrifter ikke er tilpasset nye næringer.

Jeg vil understreke at det ikke er fastsatt noen spesiell dyrevelferdsforskrift for hold av alpakka. Produksjon med alpakka omfattes av den generelle forskriften om hold av produksjonsdyr, som omfatter alle virveldyr som avles eller holdes for produksjon av mat, ull, hud eller pels, eller for andre produksjonsformål. Tilsvarende krav finnes i EU. Som for andre dyr, omfattes også hold av alpakka av den nye dyrevelferdsloven.

Mattilsynet opplyser at det fra sentralt hold ikke har vært lagt spesielle føringer for praktisering av dy-

revelferdsregelverket for alpakka. Det er Mattilsynets distriktskontorer som i det enkelte tilfellet må vurdere om dyreholdet er i tråd med regelverket.

Jeg vil også vise til at ved import av klauvdyr kommer et omfattende dyrehelseregelverk til anvendelse. Dette har som formål å ivareta god dyrehelse og beskytte norske husdyr mot smitte utenfra. Mattilsynet opplyser at eventuell import av alpakka, vil bli håndtert på lik linje med import av andre klauvdyr.

Når det gjelder støtteordninger for produksjon med alpakka, vil jeg vise til at den omfattes av flere tilskuddsordninger. Og jeg vil understreke at denne støtten ikke er begrenset til kun å gjelde oppdrett av livdyr for salg, men at den også omfatter dyr som jordbruksforetak setter inn i produksjon. Beitetilskuddet, som er vesentlig i kulturlandskapssammenheng, gis for hold av alpakka, og de viktige areal- og kulturlandskapstilskuddene kan gis med grunnlag i grovfôrproduksjon (inkl. beiting) til alpakka.

For investeringstilskudd og regionalt miljøprogram får hvert fylke årlig tildelt et rammebeløp som grunnlag for sin forvaltning. Innenfor rammen er fylkene gitt et relativt stort regionalt handlingsrom i forvaltningen av ordningene og kan fastsette kriterier som gir grunnlag for utbetaling av disse tilskuddene, og eventuelt også til jordbruksforetak med produksjon med alpakka.

Jeg vil videre peke på at det økonomiske grunnlaget for en jordbruksproduksjon ikke alene avgjøres av hvilke tilskudd produksjonen er berettiget. Man må også ta hensyn til hvilke markedsinntekter og driftskostnader som er knyttet til produksjonen.

Partene må ta hensyn til summen av disse faktorene i sine vurderinger under jordbruksoppkjørene. I denne sammenheng kan det vises til at for mange mindre husdyrproduksjoner, har partene tradisjonelt lagt til grunn at de som spesialproduksjoner må kunne ta ut en relativt stor andel av sin inntekt gjennom markedet, og at produksjonene derfor i mindre grad har vært omfattet av støtteordningene over Jordbruksavtalen.

Selv om produksjon med alpakka er en ny og meget liten driftsform i Norge, mener jeg at gjennomgangen over viser at alpakka er positivt behandlet gjennom støtteordningene over Jordbruksavtalen.

SPØRSMÅL NR. 1894**Innlevert 8. september 2011 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 13. september 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer utenriksministeren menneskerettighetssituasjonen på Sri Lanka i lys av Amnesty Internationals nye rapport om det pågående arbeidet til "Lessons Learnt and Reconciliation Commission (LLRC)", og hvordan vil Norge følge opp de opplysningene som fremkommer i rapporten som medlem av FNs Menneskerettighetsråd (UNHRC)?»

BEGRUNNELSE:

FNs Menneskerettighetsråd (UNHRC) møtes i Genève neste uke. Situasjonen på Sri Lanka i etterkant av den væpnede konflikten mellom regjeringen og tamilene og vedvarende påstander om gjentatte grove brudd på sivilbefolkningens menneskerettigheter forventes diskutert på møtet. Samtidig har Amnesty International denne uken offentliggjort en omfattende rapport, hvor regjeringens pågående arbeid gjennom den såkalte Lessons Learnt and Reconciliation Commission (LLRC) utsettes for sterk kritikk.

Svar:

Etter at den 30 år lange krigen på Sri Lanka ble avsluttet i 2009 er den generelle situasjonen i landet sterkt forbedret. Det er slutt på krigshandlinger og terrorangrep. Den akutte humanitære krisen er over, det pågår omfattende gjenoppbygging og det store flertallet av internt fordrevne er ute av flyktningleirene. Det er avholdt lokalvalg også i de nordlige delene av Sri Lanka. Av de opprinnelige 11 000 internerte LTTE-kadrene er nå omlag 8000 løslatt, resten er igjen i såkalte rehabiliteringssentre.

Den generelle situasjonen for sivilbefolkningen er også betydelig forbedret. I august opphevet regjeringen unntakslovgivningen. Dette kom etter krav fra mange i og utenfor Sri Lanka, inkludert Norge. Jeg understreker denne positive utviklingen fordi jeg mener det er viktig å signalisere til Sri Lankas regjering både at vi følger situasjonen nøye, og at vi anerkjenner de positive steg som er tatt siden krigens slutt i 2009.

Samtidig er det langt igjen til Sri Lanka innfrir de høye forventningene vi har til landet, ikke bare med hensyn til menneskerettighetene, men også hva angår politisk løsning og forsoning. Landets president og regjering har et solid flertall bak seg i parlamentet. Denne posisjonen av styrke gir landets ledelse en unik mulighet til å følge opp seieren i krigen med konkrete, politiske initiativ som adresserer årsakene

til den langvarige konflikten. Det internasjonale samfunn og Norge har uttrykt klare forventninger til landets regjering om at de må gripe denne historiske anledningen til å lansere en politisk løsning som er akseptabel også for minoritetene. En slik løsning vil være sentral for framtidig stabilitet og forsoning og for å hindre videre diskriminering av minoritetsgruppene.

Det er positivt at regjeringen på Sri Lanka har innledet samtaler med det tamilske politiske partiet Tamil National Alliance (TNA), det største minoritetspartiet i opposisjon. Vi følger disse samtalene nøye. Det synes å ha vært liten framgang i samtalene så langt. Det internasjonale samfunn forventer at Sri Lankas regjering nå tar et troverdig initiativ til en politisk prosess og en løsning som kan forhindre at landet pånytt trekkes inn i krig og terrorisme.

På MR-siden må vi dessverre konstatere at den frie og offentlige debatten på Sri Lanka i liten grad har fått bedre kår, selv to år etter krigens slutt. Også i 2011 var journalister utsatt for angrep og redaksjoner praktiserer selvsensur. Dette er skuffende. Et fungerende demokrati trenger frie medier, og terrorisme må bekjempes med full yrings- og pressefrihet. Dette vil vi selvsagt fortsette å ta opp i våre samtaler med Sri Lanka.

Krigen på Sri Lanka var grusom, og spesielt den siste fasen. Norge støttet anbefalingen fra FNs generalsekretær om etablering av et ekspertpanel for å gi råd om videre håndtering av krigens siste fase. Vi var positive til at rapporten ble offentliggjort. Den informasjonen som kommer frem i rapporten om mulige brudd på humanitærretten og menneskerettighetene er så alvorlig at den må følges grundig opp. En uavhengig etterforskning og straffeforfølgning er viktig for en god forsoningsprosess på Sri Lanka.

Sri Lanka har ikke tiltrådt Den internasjonale straffedomstolen i Haag. Det er således i henhold til folkeretten først og fremst Sri Lanka selv som må etterforske påstandene om folkerettstridige handlinger i krigens siste fase. Norge har sterkt oppfordret Sri Lanka til å forestå en slik troverdig oppfølging.

Som jeg nevnte i mitt innlegg i interpellasjonsdebatten om Sri Lanka i Stortinget i mai, så har Sri Lankas president utnevnt en egen erfarings- og forsoningskommisjon (LLRC) som skal legge fram sin sluttrapport i november. Det er denne kommisjonens arbeid som nå kritiseres av Amnesty.

Det er hevet over tvil at kommisjonens mandat og virkemåte ikke tilfredsstillende internasjonale standar-

der for en uavhengig og effektiv mekanisme for etterforskning av påstander om folkerettstridige handlinger. Samtidig er kommisjonens rapport verken ferdigstilt eller publisert. Vi må nå la kommisjonen få fullføre arbeidet sitt. Vi skal vurdere grundig rapporten og dens anbefalinger når denne foreligger. Fra norsk side har vi imidlertid oppfordret til en åpen og ærlig nasjonal prosess, som setter ofrenes behov i sentrum.

Vi har også klare forventninger til at Sri Lankas regjering når rapporten er avlevert følger opp på en

måte som tilfredsstillende internasjonale standarder. Vi lever i en tid hvor denne type saker ikke lenger forsvinner av seg selv.

Vi er gjort kjent med at Sri Lanka vil sende en høynivådelegasjon til Menneskerettighetsrådets sesjon i september. Norge vil selvsagt ta opp MR-situasjoner i enkeltland, inkludert i Sri Lanka. Vi vil gi anerkjennelse for den positive utviklingen som har funnet sted, samtidig som vi vil gjenta våre klare krav og forventninger om at regjeringen på Sri Lanka følger opp FN-panelets anbefalinger.

SPØRSMÅL NR. 1895

Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 23. september 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«På hvilken måte vil statsråden bidra til at PST styrkes i kampen mot voldelige utslag av homofobi og kvinneforakt i høyreekstreme miljøer, så vel som overfor mennesker med en annen kulturell bakgrunn?»

BEGRUNNELSE:

For ett år siden oppnevnte generalsekretæren i Europarådet, Torbjørn Jagland, en gruppe som skulle analysere hvorfor rasisme og fremmedhat sprer seg over hele Europa. Gruppen ble ledet av Tysklands tidligere utenriksminister, Joscha Fischer, og presenterte sin rapport i mai. De fleste regjeringer tok fra første stund rapporten alvorlig og behandles nå i de fleste europeiske hovedsteder. I Norge har det derimot ikke vært spesielt stor oppmerksomhet knyttet til denne. Det er trist, all den tid denne rapporten analyserer hat mot minoriteter i et bredt perspektiv og ser ting i en sammenheng. I etterkant av 22. juli har nå PST inngått et tettere samarbeid med Antirasistisk senter. Det er positivt, da ting kan tyde på at PST har hatt et noe for ensidig fokus mot islamisme. Det nærmere samarbeidet med Antirasistisk senter kan tyde på at PST nå erkjenner dette. Samtidig tyder mye på at PST ikke har hatt god nok oversikt og kunnskap om alle de ulike variantene av høyreekstremisme. Jeg har i flere sammenhenger fått inntrykk av at man ikke klart nok ser fellestrekkene som ulike motstandere av likestilling, rettigheter for homofile og det flerkulturelle samfunn har. Dette kan ha preget PSTs linje og truselvurderinger. Det nærmere samarbeidet med Antirasistisk senter kan tyde på at PST nå erkjenner

dette. Samtidig frykter jeg at PST med dette isolerer og reduserer arbeidet til å handle om hat mot folk med annen kulturell bakgrunn, mens høyreekstreme miljøers hat mot likestilling og homofiles rettigheter blir sett på som noe "annet" og mindre alvorlig.

Det kan også stilles spørsmål ved om Kripes arbeid mot det såkalte 1 %-miljøet i motorsykkelmiljøet i god nok grad er koordinert knyttet til PSTs arbeid, all den tid disse miljøene står for delvis korresponderende holdninger knyttet til likestilling og homofile.

Svar:

Jeg vil innledningsvis vise til at både Politiets sikkerhetstjeneste (PST) og det ordinære politiet er sentrale aktører i arbeidet for å sikre befolkningens trygghet, herunder bekjempelse av terror. Forebygging av terrorisme innebærer også en forebygging av radikaliserings, fordi radikaliserings i ytterste konsekvens kan føre til at mennesker blir terrorister.

PST er vesentlig styrket både budsjett- og bemanningsmessig i de senere år for å kunne håndtere mer komplekse saksforhold. Det kan her nevnes at bevilgningen til tjenesten er siden regjeringen tiltrådte i 2005 økt med 61 prosent, fra 240 millioner kroner til 386 millioner kroner i 2011. PST ble så sent som i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett 2011 styrket med 5,3 mill. kroner til åtte stillinger og investeringer i kjøretøy. Jeg har en tett dialog med PST når det gjelder tjenestens rammebetingelser og oppgaveløsning.

PST forebygger rekruttering til voldelig ekstremisme både i forhold til høyre- og venstreekstreme

miljøer samt ekstrem voldelig islamisme. Dette skjer dels gjennom tjenestens egne aktiviteter og dels gjennom samarbeid med andre myndigheter nasjonalt og internasjonalt. En viktig del av forebyggingsarbeidet er den dialog PST har med lokalt politi i den hensikt å øke bevisstheten rundt problemstillingen samt øke politiets kompetanse på fagfeltet.

Utover PSTs arbeid, vil jeg spesielt nevne at det gjennom de senere år vært arbeidet med å styrke bevisstheten og kunnskapen om hatkriminalitet i norsk politi, dvs. kriminalitet som har rasistiske, fremmedfiendtlige og homofobiske motiver eller som på en eller annen måte er begrunnet i fordommer mot en person eller gruppe av personer på grunnlag av deres faktiske eller oppfattede gruppetilhørighet.

Viktig i denne sammenheng er innføringen høsten 2006 av en egen registrering i politiets straffesaksregister av anmeldelser der det foreligger et motiv knyttet til hat og fordommer. Offerets subjektive oppfatning av motivet for den kriminelle handlingen er avgjørende for denne kodingen. Politidirektoratet utarbeider statistikk over utviklingen i antall anmeldelser med et hatkriminalt motiv. Det arbeides videre

med ytterligere å bedre kvaliteten på og kunnskapen om denne registreringsordningen.

Politidirektoratets Plan for mangfold i politi- og lensmannsetaten (2008-2013) er et hovedtiltak for å bekjempe diskriminering. Planen inneholder blant annet tiltak for å integrere mangfoldsperspektivet i all opplæring på Politihøgskolen og generelt styrke bevisstheten og kunnskapen om mangfold og minoriteter for ansatte i politi- og lensmannsetaten.

Avslutningsvis vil jeg nevne at Justis- og politidepartementet har gitt støtte til Landsforeningen for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LLH) til prosjektet Rosa kompetanse justis, som gjennomføres i samarbeid med Oslo politidistrikt. Prosjektet har et todelt mål: 1) å øke politiets kompetanse om hatkriminalitet rettet mot lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LHBT), og 2) å oppfordre LHBT-befolkningen til å anmelde hatkriminalitet. Prosjektet gjennomføres ved at LLH gir opplæring til ansatte i politidistriktet, i første omgang de ansatte i kriminalvakten. I tillegg lanserer de en informasjonskampanje rettet mot LHBT-personer for å få flere til å anmelde hatkriminalitet.

SPØRSMÅL NR. 1896

Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 21. september 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil justisministeren på bakgrunn av sitt engasjement for rettshjelpsarbeid, overfor kunnskapsministeren foreta seg noe for å sikre at jusstudenter ved UiB fortsatt sikres at vitenskapelig ansatte kvalitetssikrer sakene de behandler ved Jussformidlingen?»

BEGRUNNELSE:

Jussformidlingen i Bergen tilbyr gratis rettshjelp for privatpersoner. Tilbudet nyttes i stor grad av vanskeligstilte personer og ytes av jusstudenter under studiet som får viktig og nyttig praktisk erfaring i samarbeid med UiB.

Tidligere har forutsetningen vært at vitenskapelig ansatte fra UiB har kvalitetssikret sakene som studentene har til behandling. I august fikk studentene beskjed om at UiB har fått instruks fra Kunnskapsdepartementet om å kutte i antall ansatte. Dette har medført at Jussformidlingen ikke lenger får noen vitenskapelige ansatte til rådighet. Instruksen fra KD rammer dermed både studenter og rettssikkerheten til brukerne av tilbudet.

Svar:

Retts hjelpstiltakene er og skal være uavhengige. Dette skal sikre at brukerne kan ha tillit til at de får en nøytral og upartisk vurdering av saken. I dette ligger det også at det er opp til det enkelte tiltak å vurdere hvordan kvalitetssikringen skal foregå, og de ulike rettshjelpstiltakene har forskjellige måter å løse dette på. Det vanligste er at dette skjer innad i organisasjonen, og ved noen av de andre studentrettshjelpstiltakene er det studentene selv som kvalitetssikrer hverandre.

Som justisminister finner jeg det derfor ikke naturlig å legge meg opp i hvordan kvalitetssikringen skal organiseres ved Jussformidlingen i Bergen, men jeg forutsetter at rettshjelpsarbeidet som utføres holder høy kvalitet.

Dersom vi får indikasjoner på at det er dårlig kvalitet på rettshjelpen som ytes, vil jeg vurdere å ta dette opp i forbindelse med den årlige behandlingen av søknad om tilskudd.

SPØRSMÅL NR. 1897**Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 15. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Fulufjellet Alpinsenter har søkt om oppsetting av veivisningsskilt fra hovedvegen gjennom Trysil og til senteret. Søknaden ble nylig avslått med begrunnelse at avstanden fra hovedveg til senteret er for lang. For en turistbedrift i distrikts-Norge er skilting helt avgjørende for å kunne klare å tiltrekke seg kundene.

Vil statsråden se på skiltnormalene slik at beslutningen om skilting også tar hensyn til lokale forhold og næringsutvikling i distrikter med spredt bosetting og lange avstander?»

BEGRUNNELSE:

I begrunnelsen for avslaget henvises det til skiltnormalen som sier at symbolene det her søkes om "brukes for steder som ligger inntil 10 km fra vegen det vises fra, og som hovedsakelig betjener trafikken på denne vegen". Skilting og avstand fra hovedferdselsåre til anlegg det skal skiltes til vil variere avhengig av bosetting og befolkningstetthet. I en distriktskommune som Trysil med store arealer og få hovedferdselsårer vil det virke svært sentraliserende at attraksjoner mer enn 10 km fra hovedferdselsåren ikke kan få skilting. Det er åpenbart at skilting fra hovedferdselsåre er viktig for et alpinsenter som det her er snakk om, for å kunne tiltrekke seg kundene.

Utfordring i Trysil med antall skilt og for mye informasjon veg er ikke den samme i Trysil som i mer sentrale strøk. Dette tilsier også at man tar mer lokale hensyn ved slike avgjørelser enn skiltnormalen synes å legge til rette for.

Svar:

Jeg vil innledningsvis bemerke at offentlige trafikkskilt – herunder vegvisningsskilt – skal først og fremst gi den informasjon som er nødvendig for sikkerhet og fremkommelighet. Ett av målene for vegvisningsskilt er at trafikantene som ikke er kjent skal kunne finne fram til sine bestemmelsessteder. Slike skilt skal ikke brukes med det hovedformål å markedsføre bedrifter – vegmyndighetene ville ellers fort

komme i en umulig situasjon i forhold til likebehandlings- og konkurransehensyn.

Skiltnormalene har bestemmelser om hvor stor avstand det kan være fra skiltingen til ulike typer visningsmål. At det må være begrensninger med hensyn til avstand, skyldes bl.a. at det ellers lett ville bli alt for mange visningsmål i kryss langs vegen, noe som er uheldig i trafiksikkerhetsmessig henseende – trafikanters oppmerksomhet kan i for stor grad bli trukket bort fra vegforholdene eller trafiksituasjonen på stedet.

I den konkrete saken har jeg fått opplyst at Fulufjellet Alpinsenter søkte om skilting på to steder langs riksveg 25, i krysset med fylkesveg 26 ved Trysilelva (Nybergsund) og fra Østby. Fra krysset ved Trysilelva til Ljørdalen der Fulufjellet ligger er avstanden 37 km, mens den er 23 km fra Østby. Fra Østby er det for øvrig skiltet med gul vegviser til Ljørdalen.

Etter skiltnormalene kan skilting til alpinanlegg fra nærmeste kryss mellom offentlige veger som hovedregel bare foretas dersom avstanden mellom krysset og anlegget er mindre enn 5 km. Slik skilting skal heller foretas dersom øvrig informasjonsmengde på stedet er for stor. Normalene gir imidlertid rom for et visst skjønn, ved at det kan vises over lengre avstander i svært spredtbygde områder.

Under henvisning til disse bestemmelsene og gjeldende praksis avsto Statens vegvesen, Region øst søknaden om skilting i juli 2011, idet avstandene ble vurdert til å ligge for langt utover det som skiltnormalen har som utgangspunkt. Kryssområdet ved Nybergsund – som er et kryss mellom de to viktige vegene riksveg 25 og fylkesveg 26 – hadde dessuten allerede mye skilting. Ved avgjørelsen ble det også lagt stor vekt på likebehandlingshensyn, da flere lignende søknader fra virksomheter i dette området hadde blitt avslått på samme grunnlag.

I avslaget på søknaden om skilting ble det opplyst om at vedtaket kunne påklages. Vegvesenet har etter det jeg har fått opplyst ikke mottatt noen klage, og har derfor ikke gjort noen videre vurderinger av om det kan være alternative måter å bedre skiltingen til området på.

SPØRSMÅL NR. 1898**Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 15. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg viser til svar på spørsmål 1874 om prosjekt ferjefri E39 vil komme med i neste NTP uavhengig av linjevalget. Svaret er uklart. Det er derfor nødvendig med presisering. Statsråden sier " Det er derfor for tidlig å ta stilling til om ferjefri E39 vil komme med i neste NTP".

Kan statsråden avklare og presisere at teknologi og samf.messige virkninger skal utredes før SD konkluderer om linjevalg - og om hvordan prosjektet kan komme på plass i NTP 2014-2013 selv om linjevalg ikke er endelig avklart når planutkast lages?»

Svar:

Som jeg sa i mitt svar på spørsmål 1874 er Statens vegvesen i gang med et prosjekt om ferjefri E39, hvor det fokuseres på teknologiske muligheter og samfunnsmessige virkninger. Dette gjelder blant annet kryssingen over Bjørnefjorden i Hordaland. I Statens vegvesens KVVU for E39 på strekningen Aksdal – Bergen konkluderer Statens vegvesen med at disse utredningene bør avventes før man tar endelig stilling til valg av alternativ. KVVU-en er sendt til høring og ekstern kvalitetssikring (KS1). Det vil være feil av meg å ta stilling til rammene for videre planlegging av E39 i Hordaland før høringen og kvalitetssikringen er avsluttet. Pågående utredninger av teknologiske muligheter og samfunnsmessige virkninger vil påvirke endelig valg av alternativ.

SPØRSMÅL NR. 1899**Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Michael Tetzschner****Besvart 21. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for å rette opp de bakenforliggende årsakene og uholdbare tilstandene som er grunnlaget for den uro Oslos befolkning nå føler overfor Helse Sør-Øst?»

BEGRUNNELSE:

I flere oppslag den siste tiden er omtalt en rapport angående Helse Sør-Øst som viser at sykehusene i Osloområdet ikke har kontroll på at pasientene får den hjelpen de skal ha i tide. Det omtales også lovbrudd, rot og papirer på avveie. Særlig er det alvorlig at pasienter ikke kalles inn til kontroll. Pasienter som ikke får informasjon forholder seg passive fordi de tror de er i et behandlingsforløp. Det er sterkt urovekkende når leder av statens eget helsetilsyn uttaler: "Slik svikt kan folk dø av". Overskridelse i milliardklassen, avsløringer om dårlig arbeidsmiljø og usikkerhet om konsekvenser av kutt i pasienttilbud utfyller et bilde av en organisasjon i store problemer.

Svar:

Regjeringen har satt økt fokus på kvalitet og pasientsikkerhet. I tråd med dette gjør vi flere undersøkelser i sykehusene for å avdekke feil og mangler. Jeg ønsker åpenhet om arbeidet som gjøres med å styrke kvalitet og pasientsikkerhet. Det betyr ikke at det er mindre trygt å være pasient i dag enn tidligere, heller tvert i mot. Helsevesenet skal hele tiden være opptatt av forbedring. Jeg er tilfreds med at Helse Sør-Øst RHF har tatt initiativ til å gjennomføre revisjoner av det pasientadministrative arbeidet ved samtlige av helseforetakene i regionen. På denne måten får de frem feil og mangler, som er et helt nødvendig grunnlag for å sette i verk korrigeringer og tiltak. Det som disse revisjonene har avdekket er dessverre ikke en ny situasjon. De viser blant annet feil bruk av IKT-systemer i det pasientadministrative arbeidet. Dette arbeidet foregikk tidligere manuelt, og det er ikke grunn til å tro at antall feil da var færre. Ved at sykehusene nå bruker IKT-systemer, er det lettere å avdekke feil og mangler.

Rapportene som representanten viser til, gjelder Sykehuset Østfold HF, Sykehuset Innlandet HF, Sykehuset Vestfold HF og Sørlandet sykehus HF. Jeg er kjent med at forbedringsarbeidet er i gang i Helse Sør-Øst, men at det kommer til å ta tid. Jeg vil forsikre meg om at også de andre regionene tar lærdom og henter kunnskap fra de funnene som er gjort og de tiltakene som Helse Sør-Øst RHF nå iverksetter.

Jeg har tatt flere grep for å sikre at svikt i det pasientadministrative arbeidet følges opp, og at slik svikt forebygges. Jeg har organisert arbeidet som et eget prosjekt i departementet. De regionale helseforetakene er i brev av 23. juni 2011 bedt om å redegjøre for hvilke tiltak som er iverksatt og planlagt iverksatt, både på helseforetaksnivå og regionalt helseforetaksnivå, for å avdekke og forebygge svikt i det pasientadministrative arbeidet. Videre har jeg bedt om deres innspill på hvilke tiltak de mener bør iverksettes på nasjonalt nivå. Deres tilbakemeldinger gjennomgås nå i departementet. Jeg har også bedt om et møte med tilsynet for å få en nærmere redegjørelse for tilsynets vurdering av påpekt svikt ved de pasientadministrative systemene, og da særlig der tilsynet ser at det bør iversettes tiltak på nasjonalt nivå.

Statens helsetilsyn og de interne revisjonene har blant annet avdekket at svikten flere steder skyldes mangelfull opplæring av helsepersonell i interne rutiner og pasientadministrative systemer. Et viktig tiltak for å sikre at helsepersonell får nødvendig opplæring og informasjon om IKT-systemene som brukes i det pasientadministrative arbeidet, er at departementet nylig (24.06. 2011) har fastsatt en forskrift (helseinformasjonssikkerhetsforskriften) hvor det stilles krav om at alle som gis tilgang til helseopplysninger får opplæring og informasjon om bruken av systemet. Jeg har også tatt initiativ til et møte med de ulike leverandørene av pasientadministrative systemer der også helseforetakene og brukere av systemene er invitert. Formålet med møtet er at de i fellesskap skal diskutere videreutvikling av systemene.

Representanten viser avslutningsvis til ”kutt i pasienttilbudet” til Oslos befolkning. Jeg antar at representanten med dette sikter til at Oslo universitetssykehus HF (OUS) har fått reduserte budsjetttrammer. Lokalsykehusansvaret for 160 000 innbyggere (Alna bydel og Follo-kommunene) ble overført fra OUS til Akershus Universitetssykehus HF(Ahus) fra 2011. Når pasientgrunnet flyttes fra et sykehus til et annet må også ressursene for å dekke behovet for flere ansatte og økte kostnader følge med. Dette er årsaken til at OUS har fått reduserte budsjetttrammer og må redusere antallet ansatte, mens Ahus har fått økte budsjetttrammer og må øke antallet ansatte. Pasientene skal samlet sett ha det samme tilbudet som før, bare med en annen fordeling mellom sykehusene.

OUS har foreløpig ikke lyktes i å gjøre de nødvendige tilpasninger i driften. Hittil i år (pr juli) har OUS et merforbruk på om lag 630 mill. kroner, dvs. 420 mill. kroner mer enn budsjettet. En viktig årsak er at de foreløpig ikke har lyktes i å redusere bemanningen som forutsatt og planlagt. Dette er bekymringsfullt, ikke bare i forhold til budsjettet, men også fordi Oslo-området på denne måten får et for høyt antall helsepersonell i forhold til de oppgavene som skal løses. Dette går på bekostning av resten av regionen og landet, og er i strid med det som var forutsetningen da Helse Sør RHF og Helse Øst RHF ble slått sammen. OUS arbeider nå for å gjennomføre tilpasninger i bemanningen. Dette skal skje gjennom de neste to årene i dialog med de ansattes organisasjoner.

Befolkningen i Oslo og resten av landet skal føle seg trygge på at de får et trygt behandlingstilbud i sykehusene. Hovedstadsområdet har den største tettheten av sykehus og helsepersonell i landet, og noe av landets beste fagkompetanse. Sykehusene her og i resten av landet gjør et viktig arbeid for å styrke pasientsikkerhet og kvalitet i behandlingen, at feil avdekkes betyr at vi kan forbedre oss og bli enda bedre og at vi får en tryggere helsetjeneste.

SPØRSMÅL NR. 1900**Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 19. september 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I etterkant av hendelsen den 22. juli i år skal en kommisjon gjennomgå det som skjedde og vurdere dette. En av Forsvarets oppgaver er å bistå politiet etter forespørsel.

Hvor stor styrke har Forsvaret dedikert til dette formålet, hvor ofte trener de sammen med politiet, og er Forsvaret gjennomgående kjent med hva som kan komme til å kreves av dem i en slik situasjon?»

Svar:

Det er politiet som har ansvar for å forebygge og bekjempe terror i Norge. Forsvarets primære oppgaver er å drive suverenitetshevdelse og forsvare landet mot ytre angrep.

Forsvaret er også pålagt å bidra til ivaretagelse av samfunnsikkerheten. Forsvarets bistand til politiet er en viktig del av denne oppgaven, og reguleres gjennom Instruks for Forsvarets bistand til politiet, fastsatt ved kgl. res. av 28. februar 2003. Det er politiet som vurderer om støtte fra Forsvaret trengs i den enkelte situasjon, og som deretter ber om slik støtte. Forsvaret kan altså bistå politiet blant annet ved terroranslag og andre krisesituasjoner på norsk jord etter anmodning.

I utgangspunktet kan alle Forsvarets ressurser stilles til disposisjon for bistand til politiet. Noen styrkeelementer og avdelinger er mer relevante enn andre, og er derfor også mer trent, øvet og forberedt på å utøve slik bistand.

Forsvarets spesialkommando har som en av sine hovedoppgaver å bistå politiet ved maritim kontraterror, men kan også bistå ved hendelser på land. Avdelingen har etablert et nært samarbeid med politiets beredskapstropp. Bestemmelser for samvirket er fastsatt i eget direktiv. Heimevernet er imidlertid po-

litidistriktenes viktigste samarbeidspartner i Forsvaret, og Heimevernet og politiet har inngått lokale samarbeidsavtaler. Hans Majestet Kongens Garde utfører vakthold ved de kongelige residenser. Samarbeidet med politiet på dette området er regulert i en egen avtale. Videre har Forsvaret spesialkompetanse innenfor eksplosivrydding, hvorav en enhet kontinuerlig står på nasjonal beredskap. Forsvaret bistår også, om mulig og på anmodning, politiet med lufttransport.

Forsvarets operative hovedkvarter planlegger og leder Forsvarets bistandsoperasjoner. Hovedkvarteret og Politidirektoratet har derfor inngått en overordnet samarbeidsavtale. Videre har Forsvaret en offiser som tjenestegjør fast i Politidirektoratet, og tilsvarende har Politidirektoratet en polititjenesteperson i Forsvarets operative hovedkvarter. Forsvaret er derfor godt kjent med hvilke kapasiteter som mest sannsynlig blir etterspurt av politiet.

De mest relevante avdelingene og styrkeelementene i forhold til Forsvarets bistand, øver jevnlig med politiet. Blant annet øver Forsvarets spesialkommando sammen med politiets beredskapstropp. Heimevernets øving på bistand til politiet varierer, og foregår over hele landet. Under Øvelse Oslofjord 2011 i mai, øvde flere av Heimevernets avdelinger på Østlandet bistandsoperasjoner sammen med politiet.

Forsvaret bistod fredag 22. juli 2011 og de etterfølgende dagene politiet med relevante og etterspurte styrkeelementer og kapasiteter. Forsvarets bistandsoperasjoner ble ledet fra Forsvarets operative hovedkvarter, og omfattet blant annet enheter fra Forsvarets spesialkommando, Heimevernet og Hans Majestet Kongens Garde. Forsvaret bistod videre politiet med ekspertise på eksplosivrydding og med helikopterstøtte.

SPØRSMÅL NR. 1901**Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 28. september 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Som følge av de mange flommene på Østlandet de siste månedene, har de lokale lensmennene måttet bruke mye tid på arbeidet med lensmannsskjønn ved fastsettelse av erstatningsbeløp til de berørte. Dette er tid som ellers kunne blitt brukt til kriminalitetsbekjempelse.

Vil statsråden vurdere å overføre lensmannsskjønnet ved naturskader til andre deler av det statlige embetsverket, som f.eks. fylkesmennene?»

BEGRUNNELSE:

Svært store nedbørmengder har ført til store flomskader på Østlandet våren og sommeren 2011. Det har ført til en rekke krav fra berørte grunneiere om erstatning for skader på veier, broer, jorder, etc. fra Naturskadefondet. I dag er det, i tråd med gammel praksis, lensmennene som har ansvaret for å utarbeide et skjønn på hva det vil koste å reparerer skadene, og dermed størrelsen på erstatningen fra Naturskadefondet. Lensmennene har imidlertid ikke noen faglige forutsetninger for slike vurderinger. De har derfor ved utarbeidelse av skjønnet assistanse fra to takstmenn som står for de faglige vurderingene av skadens omfang og kostnadene med å reparere dem. Lensmennes arbeid er derfor rent administrativt, og det er ingen faglig begrunnelse for at de skal ha denne oppgaven. Arbeidet med lensmannsskjønnet krever mye ressurser for de lokale lensmennene i et år med mye flomskader som 2011. De må bruke mye

tid på å ta seg til åstedet for skaden, ofte til fots, sammen med takstmennene. Deretter går det tid til utfylling av skjemaer. Når skaden er reparert og erstatningen skal utbetales, må lensmennene på nytt oppsøke åstedet for å bekrefte at skaden er utbedret.

Lensmenn ved flere lensmannskontor i Hedmark har anslått at de i 2011 vil bruke 1 - 2 månedesverk på utøvelsen av lensmannsskjønnet. Dette er tid som i stedet kunne blitt brukt på forebygging og etterforskning av kriminalitet for å skape tryggere lokalsamfunn. Med klimaendringer er det grunn til å frykte at vi i årene fremover vil oppleve en økning i flomskader, slik at arbeidet med utøvelsen av dette skjønnet kan bli økende. Lensmannsskjønnet krever ingen politifaglig utdanning. Arbeidet er av ren administrativ art, og kan like gjerne utøves av andre deler av statsforvaltningen, som for eksempel fylkesmannskontorene.

Svar:

Ordningen med lensmannsskjønn ved naturskader er til vurdering i Landbruks- og matdepartementet etter forslag fra Statens landbruksforvaltning (SLF) om ny lov om erstatning for naturskader (naturskadeerstatningsloven). SLF har blant annet lagt stor vekt på å foreslå en erstatningsordning som innebærer langt kortere saksbehandlingstid og mindre komplisert saksbehandling enn ordningen etter dagens system. Lovforslaget har vært til høring og er nå til behandling i Landbruks- og matdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 1902**Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 15. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vestby har de siste årene hatt en kraftig vekst når det gjelder industri og næring. Dette innebærer at det er mange som skal til og fra jobb i området. For en del år tilbake sluttet ICE togene som bl.a. går til og fra Oslo-Fredrikstad å stoppe på Vestby stasjon be-

grunnelsen var lavt passasjertall. Men med den kraftige veksten har dette endret seg.

Vil statsråden se på muligheten til å sørge for at disse togene igjen stopper på Vestby stasjon, for å gjøre det enklere for pendlere som ønsker å bruke tog til og fra jobb?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen og statsråden uttaler til stadighet at man ønsker å flytte mer av passasjer trafikken over på kollektivtilbud som buss og tog. Dersom man skal få til dette handler det om å sørge for at det er enkelt og effektivt å bruke kollektivtilbudet. Jeg håper derfor at statsråden vil svare positivt på mitt spørsmål vedrørende Vestby stasjon.

Svar:

Vestby og Ås er begge viktige lokaltogstasjoner med stor trafikk. Vestby har alltid vært en lokaltogstasjon, og har aldri blitt systematisk betjent av IC-, Region- eller utenlandstog.

Driftsopplegget på Østfoldbanen forutsetter at IC-togene mellom Østfold og Oslo ikke stopper mellom Moss og Ski. En ekstra stopp mellom Moss og Ski vil forlenge reise- tiden mellom Oslo og Østfoldbyene som er det primære markedet for IC-togene. Skal vi oppnå raskere reisetid for togreisende mellom de største byene i Oslo-regionen, bør derfor ikke IC-toget stoppe ved flere stasjoner. Et annet forhold som tilsier at IC-toget ikke bør stoppe flere steder er at setekapasiteten som kan tilbys i stor grad fylles opp av reisende til og fra stasjoner sør for Moss.

Reisende fra stasjonene mellom Ski og Moss som skal videre sørover mot Østfold-byene må bytte tog på Moss stasjon. Ruteopplegget er lagt opp slik at det er relativt kort overgangstid mellom disse togene.

Med fire spor Oslo - Ski, som vil være en realitet når Follobanen står ferdig, ligger det til rette for å separere lokaltog med stopp på mange stasjoner og tog med færre stopp. IC-togene og ekspressavganger mellom Østfold og Oslo S vil da trafikker Follobanen. Lokaltogene Moss - Lysaker kan også trafik-

kere Follobanen og vil stoppe for passasjerer på Kambo, Sonsveien, Vestby, Ås, Ski, Oslo S, Nationaltheatret og Skøyen. Tog mellom Moss og Oslo som legges om til å bruke Follobanen vil spare omlag 10 minutter reisetid i forhold til dagens situasjon.

Lokaltogstasjonene mellom Ski og Moss, herunder Vestby, har i dag et tilbud med faste timesavganger. I tillegg kjøres det innsatstog morgen og ettermiddag, slik at disse stasjonene betjenes hver halvtime i rushperioden. Det kan etter hvert være aktuelt å utvide dette tilbudet til halvtimesavganger gjennom hele dagen. Follobanen er en nødvendig forutsetning for å få til dette. Hvorvidt det må gjøres andre tiltak på strekningen Ski - Moss for å få halvtimesavganger til Vestby og andre destinasjoner på strekningen, må vurderes nærmere. Kjent med hvilke kapasiteter som mest sannsynlig blir etterspurt av politiet.

De mest relevante avdelingene og styrkeelementene i forhold til Forsvarets bistand, øver jevnlig med politiet. Blant annet øver Forsvarets spesialkommando sammen med politiets beredskapstropp. Heimevernets øving på bistand til politiet varierer, og foregår over hele landet. Under Øvelse Oslofjord 2011 i mai, øvde flere av Heimevernets avdelinger på Østlandet bistandsoperasjoner sammen med politiet.

Forsvaret bistod fredag 22. juli 2011 og de etterfølgende dagene politiet med relevante og etterspurte styrkeelementer og kapasiteter. Forsvarets bistandsoperasjoner ble ledet fra Forsvarets operative hovedkvarter, og omfattet blant annet enheter fra Forsvarets spesialkommando, Heimevernet og Hans Majestet Kongens Garde. Forsvaret bistod videre politiet med ekspertise på eksplosivrydding og med helikopterstøtte.

SPØRSMÅL NR. 1903

Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 19. september 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hva er årsaken til at KV "Nornen" ligger til kai i Oslo, og dersom årsaken er økonomi; hvor mye spares det på at skipet ligger til kai?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært et samlet ønske i Stortinget om styrking av beredskapen langs Norskekysten. Store ulykker og oljeutslipp har aktualisert temaet, og har blant annet bidratt til at det ble etablert en ordning med en slepebåt langs Sørlandskysten. Men til tross for intensjonen om økt beredskap, og det faktum at faste utgifter påløper, må kystvaktskipet KV Nornen ligge til kai i Oslo store deler av året.

Svar:

Som en del av arbeidet med å balansere forsvarsbudsjettet for 2011, og sikre at nordområdene prioriteres, la regjeringen i Prop. 1 S (2010–2011) opp til at ett fartøy i den indre kystvakten i Sør-Norge, KV Nornen, midlertidig ikke skulle patruljere i 2011. Sparte driftskostnader ved tiltaket er beregnet til ca. 12,3 millioner kroner.

Etter at budsjettet ble lagt frem, anmodet jeg forsvarsjefen om å foreta en fornyet vurdering av beredskapsmessige forhold som følger av tiltaket. Med bakgrunn i at han konkluderte med at beredskapen ville bli bedre ivarettatt om den forutsatte innsparing ble spredd på flere fartøyer i den indre kystvakten i Sør-Norge, informerte jeg Stortingets president i skriv av 24. november 2010 om at samtlige fartøyer i den indre kystvakten i Sør-Norge ville patruljere i 2011. Reduksjonen i antall patruljedøgn i indre kystvakt i Sør-Norge ville imidlertid være den samme som ved den tidligere planlagte løsningen med ett

fartøy uten patruljering. Denne endringen lå til grunn ved Stortingets behandling av budsjettet for 2011.

Jeg har stor tiltro til de kystvaktfaglige og operative vurderinger som gjøres i etaten rundt hvilke fartøyer som til enhver tid seiler og hvilke som ligger til kai. Da KV Nornen patruljerer i Sone VII, Svenskegrensen – Egersund, er det naturlig at fartøyet ligger til kai i Oslo når det ikke er ute på patrulje.

At ett fartøy i den indre kystvakten tidvis ikke seiler, rokker ikke ved totalbildet av en kystvakt som i dag er betydelig modernisert, seiler alle sine 14 fartøyer og er i stand til å utøve sine oppgaver langs hele Norges kyst. Sett i sammenheng med Forsvarets øvrige kapasiteter, er patruljenivået i Sør-Norge godt og beredskapen er høy.

Kystvakten i Norge er blant de mest moderne i verden. Slik bør det også være, men det forutsetter god styring og prioritering av budsjettmidler. Kystvakten har gjennom flere år vært blant budsjettvinnerne i forsvarssektoren.

SPØRSMÅL NR. 1904

Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 23. september 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Skolen er viktig for å lære om demokrati og den enkeltes mulighet til å engasjere seg. Samtidig er mange skoleledere usikre på hvordan man på en god måte skal invitere ulike organisasjoner inn i skolen. Et eksempel på dette er en skole som nylig har nektet at politiske og religiøse lag kan presentere seg for skoleelevene.

Kan skolen forskjellsbehandle organisasjoner på denne måten, og hva vil statsråden gjøre for å få til et bedre samarbeid mellom frivillige organisasjoner og skolen?»

Svar:

Skolen er en viktig arena for å lære om demokrati, og formålsbestemmelsen i opplæringsloven som ligger til grunn for hele opplæringen slår blant annet fast at opplæringen "skal fremje demokrati". Demokrati og medvirkning er forankret flere steder i læreplanverket, både i Prinsipper for opplæringen og i læreplanene for de enkelte fag. Ved å gi innpass til organisasjoner utenfor skolen som har bred erfaring med arbeid innen ulike områder, vil opplæringen i mange tilfeller kunne gjøres både mer engasjerende og dagsaktuell.

Det er imidlertid ingen organisasjoner som kan kreve å få komme inn i skolen for å orientere om sin virksomhet. Det er skolen selv ved skolens ledelse som bestemmer om noen eventuelt skal få komme utenfra for å orientere om sin virksomhet som del av opplæringen. Ønsker skolen å benytte undervisningstidene til slik virksomhet, må dette forankres i læreplanverket og kompetansemål i aktuelle fag.

I en del tilfelle kan det være fornuftig å ta spørsmålet opp i skolens samarbeidsutvalg, der også foreldrene og elevene er representert, før avgjørelse fattes. Spørsmålet om hvem som eventuelt skal få komme inn og informere om sin virksomhet, er i utgangspunktet et spørsmål om hensiktsmessighet og avgjøres lokalt. Kommunen/fylkeskommunen har som skoleeier myndighet til å ta den endelige avgjørelsen av om organisasjoner skal få orientere om sin virksomhet i skolen.

Jeg ser det som positivt at organisasjoner får presentere seg i skolen og at de kan bidra til å belyse faglige emner. Organisasjonene kan også bidra til å motivere elevene til å engasjere seg. Men bruken av organisasjoner inn i skolen, må vurderes ut fra de forbeholdene jeg har skissert ovenfor.

SPØRSMÅL NR. 1905**Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 15. september 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Dagbladet.no skriver 4. september at norske bistandspenger til de palestinske selvstyremyndighetene går til å lønne terrorister som sitter i israelske fengsler og deres familier. UD sier i artikkelen at dette er sosialstønad.

Men hvordan vil utenriksministeren forklare at beløpene terroristene får ifølge Palestinian Watch er vesentlig høyere enn gjennomsnittslønnen til palestinske lærere, soldater o.l., og hvilke konsekvenser mener utenriksministeren dette bør få dersom det stemmer?»

Svar:

Palestinske selvstyremyndigheter har som andre lands myndigheter ulike ordninger for overføringer til egne innbyggere. Sosialstønad til innsatte palestinere i palestinske og israelske fengsler og deres familier, er del av det palestinske sosial- og trygdesystemet. Formålet er å kompensere for bortfall av inntekt. Stønad utbetales etter søknad. Kriterier for innvilgelse er at den innsatte er familiens hovedforsørger og at familien ikke har annen inntekt av betydning. Det kreves også bekreftelse fra Røde Kors om at personen faktisk befinner seg i fengsel. Ordningen har eksistert siden etableringen av de palestinske selvstyremyndighetene.

En tilsvarende ordning finnes for palestinere som er medlem av det israelske sosial- og trygdesystemet. Ved bortfall av inntekt fra hovedforsørger vil familien kunne søke om og motta stønad fra det israelske

sosial- og trygdesystemet.

I følge informasjon mottatt fra de palestinske selvstyremyndighetene, er gjennomsnittlig månedlig støtte til innsatte 250 israelske shekel, det vil si omlag 375 norske kroner. Dette går til dekning av kantineutgifter, og beløpet fastsettes av fengselsmyndighetene. Gjennomsnittlig månedlig støtte til den innsattes familie er i tillegg 1500 shekel, omlag 2050 kroner. Til sammenlikning oppgis gjennomsnittlig månedsinntekt for lærere å være 2600 shekel, omlag 3900 kroner. Gjennomsnittlig månedsinntekt for polititjenestemenn varierer med utdanning. Polititjenestemenn med to års utdanning tjener mellom 1600 og 2550 shekel, avhengig av utdanningsnivå (mellom 2500 og 4160 kroner).

Budsjettstøtte til de palestinske selvstyremyndighetene fra Norge kanaliseres gjennom Verdensbanken. Hovedformålet for støtten er oppbygging og drift av palestinske statsinstitusjoner med sikte på bærekraftig palestinsk statsdannelse. Budsjettstøtten bidrar også til drift av offentlige velferdsordninger. De palestinske selvstyremyndighetene er selv ansvarlig for å prioritere bruken av budsjettstøtten.

I følge Det internasjonale pengefondet holder finansforvaltningen til de palestinske selvstyremyndighetene generelt høy standard. Norge har kontinuerlig kontakt med de palestinske selvstyremyndighetene og andre givere for å sikre at norsk bistand brukes i tråd med forutsetningene og i henhold til palestinsk lovgivning.

SPØRSMÅL NR. 1906**Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 22. september 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Jeg har blitt kontaktet av en kvinnelig ansatt i Nav som føler seg utstøtt fra arbeidslivet. 23.08.2011 ble det avholdt møte mellom partene, uten at noe konkret kom ut av møtet, bortsett fra at hennes stilling er utlyst, og at ansettelse ventes å skje i nær fremtid.

Synes statsråden det er god arbeidsgiverpolitikk fra Nav å skyve folk ut fra arbeidslivet og over på trygdeordninger som i denne saken, og mener statsråden det er riktig å utlyse en annens stilling uten at vedkommende er oppsagt?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt kontaktet av en ansatt i Nav. Hun har hatt en kronisk lidelse siden 1984. Vedkommende har arbeidet i kommunen i 27 år og har vært ansatt i Nav siden opprettelsen.

Hun fikk permisjon fra jobben, fra 30.11 2009 - 30.11 2010. I juni 2010 ble hun innkalt til møte på arbeidsplassen. Der ble det bestemt nytt møte i august, samme år. Den ansatte hørte ikke noe mer, november kom, og permisjonstiden nærmet seg slutten. Da hun ikke hadde hørt noe fra arbeidsgiver, tok hun selv initiativ til å få til et møte. Dette ble fastsatt til 30. november 2010, og møtet ble avholdt hos vedkommendes fastlege. Hun har hele tiden holdt fast ved at hun ønsker å komme tilbake til arbeid. Det ble anbefalt av lege å foreta en operasjon, slik at hun kunne øke muligheten for å komme tilbake til jobb. I den forbindelse ønsket vedkommende å få forlenget permisjonen. Dette ble avvist fra arbeidsgiver. I følge den ansatte ble dette begrunnet med at de trengte å lyse ut stillingen som fast stilling for å få noen til å søke. På møtet foreslo fastlegen om det var mulig at den ansatte kunne få beholde 30 pst. av sin stilling, men at det ble gitt permisjon i 6 måneder til, slik at vedkommende fikk prøve ut sin siste mulighet. Dette ble blankt avslått fra arbeidsgiver. Dette oppfattet den ansatte som en muntlig oppsigelse mens hun ennå var syk og det fortsatt var mulighet for forbedring.

Hennes tidligere stilling ble utlyst, og i følge opplysninger jeg har mottatt per 9. august 2011 ville stillingen bli utlyst i løpet av 2 - 3 uker fra da av. Det kan videre nevnes at hun har sendt brev om saken til Arbeidsdepartementet og til Arbeids- og velferdsdirektoratet, samt at hun har mottatt kopi brev fra Arbeidsdepartementet til direktoratet med frist for besvarelse

den 18. august. Direktoratet har igjen bedt fylkeskontoret i Nav om å uttale seg innen samme tidsfrist. 23.08.2011 ble siste møte mellom partene avholdt. Undertegnede finner det svært spesielt at hennes stilling har blitt utlyst, og at ansettelse er i gang, mens hun selv ennå ikke har mottatt noen form for oppsigelse av arbeidsforholdet.

Svar:

Et inkluderende arbeidsliv står sentralt i Regjeringens arbeid for å nå målsettingen om økt yrkesdeltakelse. I denne sammenheng bør statlige etater, herunder Arbeids- og velferdsetaten, gå foran som et godt eksempel og følge opp sitt arbeidsgiveransvar på en god måte. Dette er også understreket i departementets tildelingsbrev til Arbeids- og velferdsetaten hvor etaten bes om å følge opp IA- avtalen for egne ansatte gjennom blant annet å forebygge og redusere sykefravær, styrke jobbnærværet og hindre utstøting og frafall fra arbeidslivet.

I forbindelse med den konkrete saken som du omtaler i brevet, har Arbeids- og velferdsdirektoratet orientert meg om at det er kommunen og ikke Arbeids- og velferdsetaten som har arbeidsgiveransvaret for vedkommende. Direktoratet opplyser at saken er under behandling av personalavdelingen i gjeldende kommune i tråd med kommunens personalreglement. Jeg ønsker derfor ikke å kommentere den ytterligere.

Vedkommende har også henvendt seg direkte til departementet og vil om kort tid få svar.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har for øvrig forsikret meg om at etaten vil bidra med tilgjengelige virkemidler dersom det skulle bli aktuelt.

SPØRSMÅL NR. 1907**Innlevert 9. september 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 15. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«God kommunikasjon er det viktigste kjennetegnet på en god taxisjåfør. Derfor er det like viktig at en taxisjåfør behersker norsk språk og kjenner norsk kultur, som de tekniske kjøreferdighetene. Dette gjelder ikke minst i forhold til eldre kunder med spesielle behov og andre grupper som er helt avhengig av taxi til daglige gjøremål.

Vil statsråden åpne for lovpålagte minstekrav til språk- og kulturforståelse for taxisjåfører?»

Svar:

For å kunne bli fører av drosje er det etter gjeldende yrkestransportlov et krav at man har kjøreseddel, som blir utstedt av politiet. I tillegg til krav om helse er det i yrkestransportloven § 37 c fastsatt følgende krav for å kunne få kjøreseddel:

Den som skal få kjøresedel, må være fylt 20 år og ha slik vandel at politiet ikke finner vedkommande uskikket til å virke som fører av slik motorvogn som nemnt i § 37 a.

Politimeisteren eller den han gir myndighet kan bestemme at det for å få kjøresedel for drosje skal krevjast avlagt prøve som viser tilstrekkelig kjennskap til løyvedistriktet. Er slik vedtak sett i verk, gjeld ikke kjøresedel fra anna politidistrikt utan påteikning frå politiet om at vedkommande har stått til kjentmannsprøven."

Krav om kjøreseddel gjelder for all løyvepliktig persontransport, og har som det fremgår ovenfor, som formål å sikre at brukerne av offentlig tilgjengelig transport kan ha tillit til at fører av transportmidlet ikke har en slik vandelsmessig forhistorie at kundene skal føle seg utrygge. For drosjer er det, i alle fall i

bystrøk, regelen at man i tillegg må gjennomføre en kjentmannsprøve i løyvedistriktet de skal betjene.

Selv om gjeldende regulering av drosjer medfører at offentlig myndighet bestemmer tilbudet av drosjer gjennom behovsprøving av nye løyver, er løyvehaverne selvstendige næringsdrivende. Som næringsdrivende i et serviceyrke finner jeg det naturlig at løyvehaverne, som arbeidsgiver, selv må sette slike krav ved ansettelse av nye sjåfører som de finner nødvendig for å kunne drive virksomheten på tilfredsstillende måte.

En vesentlig del av drosjenes oppdrag kommer fra offentlige etater, kommuner, fylkeskommuner og helseforetak. Ved offentlig kjøp av tjenester, også innen transport, står det relativt fritt for oppdragsgiver å kunne sette krav til den som skal utføre oppdrag som helt eller delvis betales av det offentlige. Der som kravene ikke overholdes, vil kontraktene kunne sies opp. Det må således være i næringens egen interesse at oppdragene kan utføres på tilfredsstillende måte.

Gjeldende lovgivning har som formål å bidra til at brukerne av drosje kommer trygt fram til bestemmelsesstedet. Jeg er enig i at evnen til å kunne kommunisere med kundene sine er av betydning, uavhengig av om man har hatt norsk eller annet språk som naturlig morsmål. Det gjelder i alle servicenæringer. Jeg finner det likevel unaturlig at service og imøtekommenhet er noe som skal lovreguleres.

I den grad dette oppleves som problematisk, må det som i andre næringer være arbeidsgivers ansvar å sikre at virksomheten drives på en måte som kundene finner akseptabelt, enten det gjelder privatpersoner eller kontraktskunder.

SPØRSMÅL NR. 1908**Innlevert 12. september 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 22. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Ved bomstasjonen Tjølling på E18 i Vestfold går 58 % av bompengene til administrasjons- og finanskostnader. Dette er urettferdig, og mange bilister føler seg lurt av Ap, SV, Sp, H, KrF og V. En årsak til de høye kostnadene skal være at man har valgt en dyr løsning med mange betalingspunkter, slik at det blir høye kostnader per betalingspunkt.

Kan statsråden legge frem en oversikt som viser administrasjons- og finanskostnader for samtlige betalingspunkter ved bompengefinansierte veier i Norge.»

BEGRUNNELSE:

Bompenger er veldig dyr måte å finansiere veier på. Derfor velger land som Sverige å isteden finansiere nye veier over offentlige budsjetter. Det siste eksempelet fra betalingspunktet Tjølling på E18 i Vestfold er dessverre ikke unikt. Politikerne har vedtatt å

utbedre E134 på strekningen Seljord - Åmot i Telemark for 258 millioner kroner. Det vil koste 190 millioner kroner å kreve inn dette fordi man skal betale renter av et lån på 258 millioner kroner over 15 år. Oljefondet er forventet å øke fra rundt 3000 milliarder kroner i dag, til 6000 milliarder kroner i 2020, og regjeringen har store problemer med å forsvare hvorfor norske bilister må betale bompenger samtidig som myndighetene i andre europeiske land ruller ut den ene nye bompengefrie motorveistrekningen etter den andre. Vi har tidligere fått oversikt over innkreivingskostnader på en rekke bompengeprojekter, men den siste saken fra E18 viser at det også er behov for å se på de enkelte betalingspunktene.

Svar:

Lenke til svar og tabeller:

<http://www.stortinget.no/dok15-201011-1908-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 1909**Innlevert 12. september 2011 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 22. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I svar på skriftlig spørsmål nr. 1868 (2010-11) stadfester samferdselsministeren at Regjeringen har satt i gang arbeidet med å revidere gjeldende Nasjonal transportplan. Videre påpeker ministeren at transportetatene legger planer for ulike budsjettammer, og at det på bakgrunn av dette blir mulig å inkludere flere prosjekter fra ulike landsdeler.

Hvorfor mener samferdselsministeren at prioriteringslister blir overflødige dersom rammene endres?»

BEGRUNNELSE:

Til Bergens Tidende 01.09.11 uttalte samferdselsministeren at veiene på Vestlandet har en så blanded kvalitet at de må opp på "prioriteringslisten". I

ministerens svar gjør hun det klart at transportetatene og Avinor lager planverk tilpasset ulike rammer. Denne typen planlegging vil i følge ministeren kunne gi "grunnlag for å inkludere flere prosjekter enn med dagens rammer, og fra ulike landsdeler".

Det finnes alltid mange flere gode formål enn det finnes skattekroner, men det er politikernes oppgave å prioritere. Den bakenforliggende prioriteringslisten til samferdselsministeren bør i prinsippet være uavhengig av budsjettstørrelse. Ferdig planlagte vei- og jernbaneprojekter som venter på midler blir jo verken mer eller mindre samfunnsøkonomisk lønnsomme av at bevilgningene over samferdselsbudsjettet endrer seg. Prosjekter bør beholde sin plass på prioriteringslisten selv om det blir mer penger til samferdsel.

Svar:

Som jeg sa i mitt svar til spørsmål 1868 har Regjeringen satt i gang arbeidet med å revidere gjeldende Nasjonal transportplan. Transportetatene og Avinor skal presentere sitt forslag i februar 2012 og sam-

ferdselsdepartementet tar sikte på å legge fram en stortingsmelding om Nasjonal transportplan 2014–2023 våren 2013. Da vil jeg presentere mine prioriteringer av samferdselsprosjekter for neste tiårsperiode.

SPØRSMÅL NR. 1910

Innlevert 13. september 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 22. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ved utbyggingen av Sola internasjonale lufthavn gikk man med på å etablere utganger uten gangbroer som tilfredsstillende lovgivers krav til universell utforming. Problemet ble "løst" ved anskaffelse av heis som ikke alltid er tilgjengelig ved den aktuelle utgang. Resultatet er at funksjonshemmede må bæres om bord i flyet.

Mener samferdselsministeren at dette er en verdig og tilfredsstillende ivaretagelse av kravet til universell utforming ved en flyplass av Solas størrelse?»

Svar:

Diskriminerings- og tilgjengelighetslovens krav om universell utforming av virksomheter som er rettet mot allmennheten gjelder for norske lufthavner som Stavanger lufthavn, Sola. Samtidig viser erfaringene med utbyggingen av den nye terminalen på Sola at innholdet i lovens bestemmelser om universell utforming ikke er tilstrekkelig presist til å gi et klart svar på hvilke krav som skal stilles til ombordstigningsløsningene i konkrete saker.

I samarbeid med blant annet Barne-, likestillings-

og inkluderingsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Likestillings- og diskrimineringsombudet, representanter for de funksjons- og bevegelseshemmede og Avinor AS er Samferdselsdepartementet derfor godt i gang med å utforme en forskrift som skal konkretisere lovens krav.

På mange små lufthavner, med lave terminalbygninger, vil det uansett ikke være fysisk mulig å bygge nesebroer uten også å bygge heis. På større lufthavner, som Sola, vil spørsmålet i praksis være om en skal stille krav om nesebro ved bygging av nye flyoppstillingsplasser, og hvilke krav man skal stille til bruken av de nesebroene som allerede finnes.

Samferdselsdepartementet har som utgangspunkt for forskriftsarbeidet at det ikke skal forekomme at bevegelseshemmede passasjerer ikke kan benytte seg av nesebro på lufthavner som har slike ombordstigningsløsninger. Det bør være mulig å oppnå ved hjelp av gode systemer for meddelelse av passasjerenes behov. For flytyper som gjør det fysisk umulig å benytte nesebro, bør det være tilgjengelig teknisk utstyr som sikrer en verdig ombordstigning.

SPØRSMÅL NR. 1911**Innlevert 14. september 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 22. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I 2009 la PricewaterhouseCoopers frem en revisjonsrapport om anskaffelses- og utviklingsprosessen for Merkur sikringsanlegg. Undertegnede stilte i mars i år spørsmål til statsråden hva dette har kostet skattebetalerne. Statsråden svarte da at det pågikk forhandlinger og at man da ikke kunne svare på hva kostnadene ville bli.

Nå skal forhandlingene være ferdige, og jeg tillater meg derfor å be om en oversikt over hva dette har kostet, og vil statsråden ta initiativ til å redegjøre om dette på egnet måte for Stortinget?»

Svar:

I mitt brev av 15.03.2011 til Stortingets Presidensskap som svar på skriftlig spørsmål fra representanten Hoksrud om denne saken, er det opplyst at den samlede kontraktsverdien på Merkur til bruk på Ganddal godsterminal og nytt fjernstyringsanlegg på Nordlandsbanen var på 180 mill. kr og at Jernbaneverket (JBV) ved hevingen av kontraktene den 15. desember 2010 hadde utbetalt 102 mill. kr til ABB. Etter hevingen av kontraktene pågikk det i lengre tid forhandlinger mellom JBV og ABB om det økonomiske oppgjøret for hevingen av kontraktene. Den 18. juli d.å. ble det signert en endelig avtale mellom partene som innebærer at ABB skal tilbakebetale 4,0 mill. kr til JBV slik at nettokostnaden for JBV utgjør 98 mill. kr. JBV beholder alt utstyr som ABB har levert. Gjenbruksverdien av dette utstyret vil bli avklart ved utførelsen av nye anlegg, men JBV vurderer den som relativt liten. Nye anlegg til erstatning for Merkur planlegges kontrahert som avrop på en ny rammeavtale for signalanlegg som JBV planlegger å utlyse for konkurranse senere i år.

For prosjektet Sandnes-Stavanger ble det sommeren 2010 inngått en forlikavtale mellom JBV og ABB om avvikling av et Merkur anlegg som etter planen skulle brukes på dobbeltsporet. Totalt har JBV betalt 88 mill. kr, hvorav 39 mill. kr utgjør erstatning til ABB for avvikling av kontrakten. JBV vurderer at gjenbruksverdien av levert utstyr er relativt liten. I tillegg har JBV betalt 53 mill. kr til ABB for bygging av føringsveier og andre ytre anlegg på dobbeltsporet Sandnes-Stavanger. Dette er betaling for utstyr som JBV har tatt i bruk og nyttiggjort seg i forbindelse med etableringen av det eksisterende anlegget (NSI 63) som brukes midlertidig inntil JBV har fått kjøpt et permanent signal- og sikringsanlegg på denne togstrekningen. JBV arbeider nå med anskaffelsen av et permanent anlegg som vil gi denne togstrekningen full funksjonalitet som dobbeltspor. Hva et nytt permanent anlegg vil koste, er ikke avklart, men JBV regner med at anskaffelsen kan gjennomføres innenfor den totale kostnadsrammen for dobbeltsporutbyggingen som senest er oppgitt i Prop. 1 S (2010-2011), jf. omtalen på side 134, hvor også hevingen av kontrakten om levering av Merkur er omtalt.

Når det gjelder spørsmålet om jeg vil ta initiativ til å redegjøre om saken på en egnet måte for Stortinget, viser jeg til at etter orienteringen i St.prp. nr. 72 (2008-2009), ble saken fulgt opp med en statusorientering i Prop. 1 S (2009-2010), jf. side 135-136). Jeg legger opp til å orientere om resultatet av JBV's avvikling av kontraktene med ABB om levering av Merkur til Ganddal godsterminal og fjernstyring på Nordlandsbanen i Prop. 1 S (2011-2012).

SPØRSMÅL NR. 1912**Innlevert 14. september 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 21. september 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Er det tilsiktet at en arbeidstaker som mister 50 % av arbeidsinntekten sin i to omganger over en kort periode ikke skal kunne motta dagpenger?»

BEGRUNNELSE:

Vi har blitt gjort kjent med en person som inntil nylig har innehatt to deltidsstillinger, hver på 50 %. 1. mars i år mistet han 10 % av den ene stillingen, og deretter de resterende 40 % av samme stilling 1. juli. Han har fått avslag på søknad om dagpenger fordi han ikke fikk redusert arbeidstiden sin med 50 % på ett tidspunkt.

Svar:

Dagpenger under arbeidsløshet skal midlertidig sikre inntekt til personer som har mistet sitt arbeid. Samtidig er ordningen innrettet slik at den skal motivere til aktiv arbeidssøking. På den måten er dagpengene ikke bare en av folketrygdens inntektssikringsordninger, men også et arbeidsmarkedspolitisk virkemiddel.

Regelverket inneholder flere minstekrav og terskler for å få rett til dagpenger. Retten er i første rekke betinget av en relativ sterk tilknytning til arbeidslivet. Dette er bakgrunnen for at regelverket opererer med flere terskler, både når det gjelder inngangsvilkår (om man overhodet har rett til dagpenger) og når det gjelder selve utmålingen av dagpengene. For å kunne motta dagpenger er det ikke bare et krav at man har hatt en forutgående tilknytning til arbeidslivet, men også at man ønsker å opprettholde en slik tilknytning. Dette kravet gjenspeiles i kravet om å være reell arbeidssøker og stille seg til disposisjon for arbeidslivet, og i kravet om tap av minst 50 prosent arbeidstid, som fremgår av folketrygdloven § 4-3.

Dette konkrete tilfellet kan altså dreie seg om kravet om tap av minst 50 prosent arbeidstid, ikke nødvendigvis 50 prosent arbeidsinntekt. Bakgrunnen for at det kreves tap i form av 50 prosent arbeidstid, er at det er vanskelig å kombinere dagpenger med arbeid hvis stillings/tidsreduksjonen er mindre.

Dersom en arbeidstaker er bare delvis arbeidsledig kan det ytes graderte (avkortede) dagpenger. Arbeidstiden må da være redusert med minst 50 prosent i forhold til den vanlige arbeidstiden, dvs. arbeidstiden man hadde før ledigheten. Dagpengene utbetales etterskuddsvis hver 14. dag (= en meldeperiode), og blir beregnet på bakgrunn av de opplysningene den enkelte innberetter til Arbeids- og velferdsetaten hver meldeperiode. I meldeperioder hvor arbeidssøker har arbeidet så mange timer at kravet om minst 50 prosent tap av arbeidstid ikke er oppfylt, vil det ikke bli utbetalt dagpenger. Bakgrunnen er at vanlig arbeidstid skal gjenspeile den reelle arbeidslivstilknytningen. Dette er også bakgrunnen for at et tap av arbeidstid bare kan legges til grunn for én dagpengeperiode.

Antall arbeidstimer, og dermed også tapet av arbeidstid, kan imidlertid variere fra en meldeperiode til en annen, uten at det innebærer at dagpengene faller bort. Men en person som har fått innvilget og motatt dagpenger i en full dagpengeperiode, må ha opparbeidet nye rettigheter til dagpenger gjennom arbeid før dagpenger kan innvilges for en ny periode. Arbeidstidstap eller -inntekt som vedkommende har fått dagpenger på grunnlag av tidligere, kan da ikke legges til grunn for en ny dagpengeperioden.

Fakta i dette konkrete tilfellet er ikke tilstrekkelig beskrevet til å kunne gi mer utfyllende svar. Jeg minner om de muligheter enkeltpersoner har til å påklage vedtak i dagpengesaker.

SPØRSMÅL NR. 1913**Innlevert 15. september 2011 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 22. september 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«På vegne av Tekna har Synovate gjennomført en grundig Lærerundersøkelse. Formålet var bl.a. å kartlegge grunnskolenes kompetanse innen ulike fag. På spørsmål om skolen har kartlagt den enkelte lærers behov for faglig oppdatering i forbindelse med kunnskapsløftet, svarer så mange som 45 % nei. Med bakgrunn i at læreren er den viktigste ressurs for eleven så er det viktig at disse kartlegges og får faglig påfyll der de har behov for det.

Hva og hvordan vil ministeren sørge for at dette blir ivare tatt?»

Svar:

I april i år fikk Tekna gjennomført en spørreundersøkelse (Synovate) rettet mot lærere i matematikk og naturfag i grunnskolen. Undersøkelsen var en telefonisk spørreundersøkelse. Noen spørsmål er om lærerkompetanse og skolens planer for, og kartlegging av, lærerkompetanse. Undersøkelsen viser hva lærerne vet om dette, ikke hva skolene faktisk har av planer for å heve lærernes kompetanse i realfag. På spørsmålet om skolen har en plan for å øke kompetansen i realfag, svarer 52 % ja, 44 % nei. På spørsmålet om det er foretatt kartlegging av hver enkelt lærers behov for faglig oppdatering innen matematikk/naturfag, svarer 47 % ja, 45 % nei.

Disse tallene bekreftes av Deltakerundersøkelsen 2011 (Oxford research) om deltakernes utbytte av videreutdanning i strategien Kompetanse for kvalitet 2009-2012. Rapporten sier at 42 % av lærerne i grunnskolen er uenige i at lærernes videreutdanning på skolen planlegges på lang sikt, mens 20 % er enige. Dette bekrefter funnene i Teknas spørreundersøkelse.

Opplæringsloven krever at skoleeier skal ha et system for kompetanseutvikling, jf. § 10-8, der det

står at ”Skoleeigaren skal ha eit system som gir undervisningspersonale, skoleleiarar og personale med sær oppgåver i skoleverket høve til nødvendig kompetanseutvikling”

Fra før innføringen av Kunnskapsløftet i 2006 har sentrale utdanningsmyndigheter samarbeidet med kommunene og fylkeskommunene om kompetanseutvikling for lærere. Dette samarbeidet har basert seg på skoleeiers ansvar, samtidig som det er bevilget svært mye ressurser særskilt til dette formålet. I strategien Kompetanse for utvikling 2005-2008 ble det forutsatt at skoleeier skulle utvikle, vedta og gjennomføre planer for kompetanseutvikling i samarbeid med berørte parter. Dette ble videreført i strategien Kompetanse for kvalitet 2009-2012, der det står at kommuner og fylkeskommuner, i samarbeid med organisasjonene, skal lage en helhetlig og rullerende plan for etter- og videreutdanning og forankre planen politisk.

Evalueringen av Kompetanse for utvikling (Fafø 2009) viser at de aller fleste skoleeierne gjennomførte kompetansekartlegginger med sikte på å målrette tiltakene for kompetanseutvikling. Imidlertid peker rapporten på at på de fleste steder var prosessen toppstyrt, og at den enkelte lærer var lite involvert. Dette kan være tilfelle også i dag. Tallene fra Teknas lærerundersøkelse 2011 kan derfor både forklares ved at lærerne ikke er gjort kjent med skoleeiers planer om kompetanseutvikling, som at det ikke foreligger planer. Begge disse forklaringene er nok relevante.

I samarbeid med partene arbeider departementet nå med å utvikle en ny strategi for kompetanseutvikling for lærere for perioden fra 2012. Jeg vil i den sammenhengen ta opp lærernes manglende kjennskap til lokale kompetanseplaner med partene for å sikre at det fortsatt er kompetanseplaner, og at det gis bedre informasjon til lærerne om slike planer.

SPØRSMÅL NR. 1914**Innlevert 15. september 2011 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 27. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til spørsmål og svar på dokument nr.15:1783 (2010-2011). Med bakgrunn i at jeg ikke oppfatter at spørsmålet er besvart så har jeg behov for å stille spørsmålet på nytt.

Vil ministeren sørge for at alle søknader adressert til Statens autorisasjonskontor for helsepersonell blir åpnet umiddelbart og returnert søker snarest dersom dokumentene inneholder feil og mangler?»

Svar:

Statens autorisasjonskontor for helsepersonell (SAFH) opplyser i sine retningslinjer til søknad om autorisasjon og lisens (tilgjengelig på www.safh.no) hvilke dokumenter som må vedlegges søknader. I tillegg gjør retningslinjene det klart at alle søknadsdo-

kumenter må leveres på enten norsk, dansk, svensk eller engelsk. Jeg vurderer derfor at søker har tilgang til tilstrekkelig med informasjon om de formelle kravene som må oppfylles ved søknader om autorisasjon og lisens.

Som nevnt i mitt svar til spørsmål 1783, har SAFH tidligere opplevd vanskeligheter i forhold til å overholde saksbehandlingsfristene. Behandlingen av enkelte søknader har derfor tatt for lang tid. Imidlertid har SAFH i det siste forbedret sine saksbehandlingsprosedyrer og kuttet saksbehandlingstiden. Videre foretar SAFH nå en grovvurdering av søknadene før selve saksbehandlingen starter, slik at man kan avdekke eventuelle mangler så tidlig som mulig. Dette er en positiv utvikling som vil komme søkerne til gode.

SPØRSMÅL NR. 1915**Innlevert 15. september 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 27. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Bybanen i Bergen som i hovedsak er finansiert med bompenger fra regionens bilister har nå vært i drift i over 1 år.

Hvordan er utviklingen og hvordan er dagens situasjon for kollektivtrafikk i Bergen totalt og i Bybanens transportkorridor i forhold til de forutsetningene som ligger til grunn for Bergensprogrammet og for Bybanen?»

Svar:

Siden det er fylkeskommunen som har driftsansvar for kollektivtrafikken i Bergen, er opplysninger om kollektivtrafikken innhentet derfra (jf. driftselskapet SKYSS).

Daglige passasjertall med Bybanen er på ca. 22 000 påstigninger på hverdager. Prognosen er 26 000 daglige påstigninger, men først i 2015. Registrerte tall for 1. og 2. kvartal 2011 gir indikasjoner på at det vil bli en passasjerøkning i 2011.

Bybanen er en av stamlinjene i rutestrukturen i Bergen, og den er integrert i det øvrige kollektivnettet i byen. Bybanen utgjør ryggraden i kollektivtilbudet i sørdelen av Bergen. Banen har forutsigbar fremkommelighet, stor kapasitet og hyppig frekvens. Kundeintervjuer, som jevnlig utføres om bord, viser høy total tilfredshet med Bybanen.

Bybanens punktlighet har siden åpningen vært god. Banen kommer hvert 6. minutt. Driftssikkerheten har etter hvert også blitt god. Det var enkelte større stans den første vinteren. Så langt i 2011 ligger vognenes driftssikkerhet mellom 98,9 og 99,7 pst.

3. oktober 2011 får Bybanen etter planen avganger hvert 5. minutt i rushtiden. Samtidig skal det skje en stor omlegging av rutenettet for busstrafikken. Det vil bli satset sterkt på stamrutene, og det kommer 200 nye busser med universell utforming. Dermed vil det totale kollektivtilbudet bedres i Bergen.

Trafikken inn mot sentrumskjernen har hatt en nedgang over mange år. I 2010 var reduksjonen på 3,8 pst., mens prognosen i år er på ca. 3,1 pst. Trafik-

ken gjennom bomringen i Bergen, de gamle bomstasjonene, har de siste årene bare hatt en liten økning. I 2009 økte trafikken med 3,4 pst. mens veksten i 2010 var bare 0,3 pst. Prognosen for 2011 er en økning på

ca. 0,2 pst. Prognosen for gjennomgangstrafikken utenom sentrum er i 2011 en vekst på ca. 3,0 pst., og i utkanten av byområdet øker trafikken mer enn dette.

SPØRSMÅL NR. 1916

Innlevert 15. september 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 23. september 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Toftestallen var Norges første faststående bølgekraftverk, bygget ved Toftstallen i Øygarden, Hordaland, på 1980-tallet, av industriselskapet Kværner. Bølgekraftverket var i drift i tre år før det ble ødelagt i en storm i 1988. I dag står bare ruinene igjen av betongkonstruksjonen.

Hva gjøres for å fjerne restene av det havarerte prosjektet og hvordan tar Miljøverndept ansvar for å rydde opp der forsøk på etablering av ny produksjon av nye fornybar energi ikke fører frem men etterlater forsøpling av miljøet?»

Svar:

Det er tiltakshaver, i dette tilfellet Kværner eller det selskap som har overtatt aksjene i Kværner (Aker Solutions), som er ansvarlig for å rydde opp i restene etter Toftestallen bølgekraftanlegg. Kværner er også ansvarlig for eventuell forurensning som restene etter anlegget kan forårsake.

Øygarden kommune er tillagt oppgaven som forurensningsmyndighet. Det vil si at kommunen kan pålegge den opprinnelige forurenseren eller grunneier å rydde opp dersom den vurderer at restene av an-

legget medfører fare for forurensning, eller at restene er å anse som avfall som er skjæmmende. Kommunen har vurdert det slik at restene etter bølgekraftverket ikke representerer noen forurensningsfare som nødvendigvis gjør tiltak for å hindre spredning. Kommunen har så langt heller ikke vurdert de gjenværende delene av Toftestallen bølgekraftverk som avfall som er skjæmmende.

Jeg er tilhenger av gode prosjekter for produksjon av fornybar energi som gir miljøgevinst. Toftestallen representerer noe av den tidligste teknologien i Norge knyttet til bølgekraft. Det vi vet og kan i dag bygge på erfaringer vi har gjort oss blant annet gjennom prosjekter som Toftestallen. Regjeringen er opptatt av de muligheter havenergien gir, og jeg vil i den forbindelse vise til odelstingsproposisjon nummer 107 (2008-2009) for regjeringens strategi for fornybar energiproduksjon til havs.

I dag blir utbyggere av energianlegg som Toftestallen pålagt i konsesjonen å fjerne anlegget og så langt som mulig føre landskapet tilbake til sin naturlige tilstand etter endt drift. Myndighetene sikrer seg dermed kontroll med at tiltakshaver blir pålagt ansvaret for eventuelle kostnader knyttet til opprydding.

SPØRSMÅL NR. 1917**Innlevert 15. september 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 21. september 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til begrunnelsen under og ber om finansministerens svar på hva som nå blir gjort for å bruke bestemmelsen i CRD artikkel 113 (4) bokstav e for å kunne gi et nasjonalt unntak for den type engasjementer Eksportfinans har mot låntakernes garantister, og hvis ikke noe gjøres hva statsråden mener står i veien for ev. å sikre at Eksportfinans ikke forsvinner som finansiell aktør, med de konsekvenser det vil ha for deler av eksportnæringene.»

BEGRUNNELSE:

Finansministeren skriver i svar på skr. spørsmål 15:1797 (2010-2011) at Eksportfinans er en kredittinstitusjon og tar som andre kredittinstitusjoner risiko. Forretningsmodellen til Eksportfinans er basert på at selskapet på grunn av sitt eierskap og sin spesielle garantiform hvor alle utlån skjer mot garanti fra GIEK/banker, har en svært lav/ingen risiko, noe som bidrar til å sikre langsiktig gunstig funding. Det er derfor tvilsomt om utsagnet i ovennevnte svar fra finansministeren om at Eksportfinans tar risiko som andre kredittinstitusjoner er riktig, og det er derfor grunn til å stille spørsmål ved om en slik vurdering bidrar til at alternative løsninger for å beholde unntaksbestemmelser for Eksportfinans ikke blir tilstrekkelig vurdert.

CRD artikkel 113 (4) bokstav e, åpner eksempelvis for at nasjonale myndigheter helt eller delvis kan gjøre unntak for engasjementer som særskilte kredittinstitusjoner har mot andre kredittinstitusjoner. I den sammenheng er det et sentralt poeng at Eksportfinans ikke har noen konkurranseflate men tvert imot eies av sentrale utlånsinstitusjoner i Norge, samtidig som andre land har funnet nasjonale tilpassinger for sine eksportfinansieringsforetak i et regelverk som tydelig gir rom for å gjøre det.

Spørsmålet i dok. 15:1797(2010-2011) var en bekymring for norske eksportbedrifters muligheter til å finansiere seg i en hard internasjonal konkurranse hvor mange av aktørene i de landene vi skal konkurrere i krever at vi har gode fleksible finansieringsløsninger som inngår i helhetlige kontrakter over lang tid. Dette er særlig viktig i olje- og gassindustrien, og det skulle være tilstrekkelig å peke på konkurransesituasjonen i Brasil og i Barentshavet for å finne konkrete utfordringer på dette området. Bekymringen for

norsk eksportindustri i dok. 15:1797 (2010-2011) ble etter min oppfatning ikke tilstrekkelig og bredt nok belyst i svaret, snarere ble svaret avgrenset og innsnævret og debatten lukket. Det er svært uheldig for norske eksportkontrakter at situasjonen er så uavklart og lite forutsigbar snaue 3 mnd. før den eksisterende dispensasjon går ut.

Svar:

Som jeg var inne på i mitt forrige svar av 29. august 2011, er et viktig prinsipp for norsk finansmarkedsregulering at lik risiko skal reguleres likt. Formålet med de nye EU-reglene om store engasjementer er å styrke finansinstitusjonenes soliditet, bl.a. ved at institusjonene må holde mer kapital for engasjementer med hverandre enn under tidligere regelverk. Eksportfinans er en kredittinstitusjon og må – på lik linje med andre norske kredittinstitusjoner – ha tilstrekkelig med kapital til å bære den risikoen institusjonen selv tar på seg, herunder risiko forbundet med engasjementer med andre kredittinstitusjoner.

Et av EUs kapitalkravsdirektiv, direktiv 2006/48/EF, bygger på tidligere bankdirektiver i EU. Artikkel 2 i direktiv 2006/48/EF, som gir et generelt unntak fra direktivets virkeområde for sentralbanker, postgirokontorer og enkelte navngitte kredittinstitusjoner i EUs medlemsstater, er i hovedsak en videreføring av artikkel 2 i direktiv 77/780/EØF, vedtatt 12. desember 1977, også omtalt som det første bankdirektivet. Ved inngåelsen av EØS-avtalen i 1994 ble det ikke tatt inn unntak for Eksportfinans.

Etter min vurdering er det vanskelig å se at EU-retten åpner for varige unntak fra direktiv 2006/48/EF eller for unntak fra reglene om store engasjementer, slik Eksportfinans' virksomhet er innrettet i dag. Herunder kan jeg ikke se at Eksportfinans, slik virksomheten er innrettet i dag, oppfyller vilkårene i direktiv 2006/48/EF artikkel 113 nr. 4 bokstav e.

Jeg gjentar, slik jeg skrev i mitt brev 29. august 2011, at det arbeides for å finne en løsning som best mulig ivaretar at de særlige formålene med virksomheten til Eksportfinans kan føres videre. Dette skjer i samarbeid mellom Finansdepartementet og Nærings- og handelsdepartementet.

For øvrig viser jeg til mitt svar 29. august 2011 til skriftlig spørsmål nr. 1797.

SPØRSMÅL NR. 1918**Innlevert 16. september 2011 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 23. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil statsråden medvirke til at gjeldende praksis mykes opp, slik at de som eier denne typen kjøretøy kan få godkjent nedregulering av vekt?»

BEGRUNNELSE:

Utløst av et uheldig avgiftssystem som ble opphevet i 2006, ble en god del biler frem til dette tidspunkt definert som "lastebil" med totalvekt over 3500 kg. For mange bilister medfører dette i dag praktiske ulemper, og det kan også være uheldig trafikksikkerhetsmessig at biler blir lastet med for mye vekt.

Mange har behov for å foreta en nedregulering av høyeste totalvekt, slik at den kan settes ned til fabrikkens opprinnelige spesifisering. For mange bileiere er dette først og fremst et praktisk og økonomisk spørsmål. Gjeldende regler gjør at man må ha lastebilsertifikat, bilene må utstyres med fartssperre, og blir belastet med høyere bomavgifter. Vegmyndighetene har i et notat erkjent at mulighetene for nedvektning i slike situasjoner vil kunne avhjelpe bilistenes situasjon "på en smidig måte". I et annet notat har Statens vegvesen påpekt at det også er "uheldig rent trafikksikkerhetsmessig at disse bilene er registrert med en høyere tillatt totalvekt enn de opprinnelig er bygd for". Til tross for dette vil fortsatt ikke vegmyndighetene åpne adgang for å nedregulere høyeste totalvekt på slike kjøretøyer, uten at det foretas teknisk endring av kjøretøyet. Men et slikt krav gjør i praksis vondt verre, fordi det forutsetter konstruksjonsmessige inngrep i det originale kjøretøyet. Det kan neppe være særlig ønskelig samfunnsøkonomisk eller trafikksikkerhetsmessig.

Svar:

Etter kjøretøyforskriftens bestemmelser skal det ved godkjenning og registrering av et kjøretøy fremlegges vektgaranti fra fabrikant for største tillatte totalvekt. Bakgrunnen for kravet er at det er fabrikannten som er nærmest til å uttale seg om kjøretøyets yteevne, og som best kjenner konstruksjonen på de enkelte kjøretøymodeller. Dersom det senere gjøres tekniske endringer på kjøretøyet som påvirker dets yteevne vil godkjenningsmyndigheten kunne avkrefte ny vektgaranti, og eventuelt på den bakgrunn øke eller sette ned totalvekten.

Jeg har fått opplyst fra Statens vegvesen at norske importører har fremlagt gyldig fabrikantgaranti for en høyere totalvekt enn det fabrikannten i utgangspunktet har tiltenkt kjøretøyet i forbindelse med de vektgrenser som er satt, blant annet i forhold til beregning av engangsavgift på kjøretøy. Slik fabrikantgaranti har vært utstedt på bakgrunn av nye tester for gitte kjøretøymodeller. Godkjenning av kjøretøyet med en høyere vekt påvirker krav til førerkort, gebyrer ved bompassering, krav til kjøre- og hviletid, montering av fartssperre og krav til hyppigheten for gjennomføring av periodisk kjøretøykontroll. Etter endringene i avgiftsregelverket i 2006 er behovet for og ønsket om å fremlegge høyere totalvektsgarantier fra fabrikannten ikke like relevant. Behovet for oppmyking av gjeldende praksis vil derfor i hovedsak knytte seg opp mot eldre, allerede godkjente og registrerte kjøretøyer.

Jeg har nylig bedt Statens vegvesen om å utrede konsekvensene av en eventuell endring av forvaltningspraksis knyttet til nedvektning av den aktuelle typen kjøretøy. Det skal i vurderingen blant annet ses hen til hvilke erfaringer svenske myndigheter har gjort seg med sin praksis, hvor både opp- og nedvektning godtas uten fysisk endring av kjøretøyet. En eventuell endring av gjeldende praksis må også vurderes i samråd med avgiftsmyndigheten.

SPØRSMÅL NR. 1919**Innlevert 16. september 2011 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 26. september 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Statsråden har satt i gang en utredning om bruk av surrogati i utlandet og har varslet en høring høsten 2011, med påfølgende lovforslag om tema i løpet av våren 2012.

Vil det i den forbindelse også komme en avklaring for de surrogatbarna som allerede i dag bor i Norge i forhold til det juridiske foreldreskapet, og hvis ikke, når ser statsråden for seg at en avklaring for disse barna vil komme?»

BEGRUNNELSE:

I det offentlige ordsiftet har vi fått belyst ulike sider omkring surrogati den senere tiden som har gjort det klart at vi trenger en gjennomgang av regelverket og praktiseringen av dette. Jeg er derfor glad for at statsråden skal fremme egen sak for Stortinget om bruk av surrogati våren 2012 slik at vi får belyst alle sider av saken på en tilfredsstillende måte. Situasjonen for de barna som allerede bor i Norge må imidlertid også avklares. Om ikke denne avklaringen tas i denne saken, må statsråden komme med en egen sak som avklarer situasjonen for disse barna.

SPØRSMÅL NR. 1920**Innlevert 16. september 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 23. september 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Er det tilsiktet at gravide på arbeidsavklaringspenger skal kunne risikere å få redusert foreldrepenge med svært store beløp kun fordi de blir sykemeldte rett før svangerskapspermisjonen starter?»

BEGRUNNELSE:

Vi er blitt gjort kjent med en person som etter ett års sykefravær nå jobber 60 prosent og mottar 40 prosent i arbeidsavklaringspenger. Hun er gravid, og har fått beskjed fra NAV at dersom hun bli sykemeldt en måned før svangerskapspermisjonen, vil foreldrepengene bli beregnet ikke på grunnlag av lønnsinn-

Svar:

Jeg uttalte fredag 16. september at Regjeringen nå ser på løsninger for å sikre barn født av surrogatmor i utlandet juridisk, noe som skjer parallelt med utredning av eventuell ny lovgiving på dette området. Dette gjelder barn som allerede er i Norge, og der morskap eller farskap ikke er registrert i tråd med norsk lov, og at barna dermed ikke har et juridisk avklart forhold til en eller begge av de som er registrert som foreldre. Målet er å skape trygghet og klarhet for barna og deres omsorgspersoner. Sakene til de rundt 10 familiene som har fått varsel om retting stilles i mellomtiden i bero. Så langt det er mulig skal det arbeides for å finne gode løsninger innenfor dagens regelverk. Det vil bli lagt til rette for en rask saksbehandling i etatene, og for mange familier vil derfor dette være den raskeste måten å få etablert foreldreskap på. For de barna hvor dette ikke er mulig vil jeg utrede behovet og muligheter for en overgangsordning. En slik overgangsordning krever hjemmel i lov, og jeg tar sikte på å fremme lovforslag så raskt som mulig.

tekten, men på grunnlag av det hun får utbetalt i sykepenger – i hennes tilfelle 66 % av lønnen. Hun står derfor i fare for å tape over 80 000 kroner i løpet av foreldrepermisjonen.

Svar:

Spørsmålet er oversendt fra statsråd Bjurstrøm til meg for besvarelse.

Personer som kombinerer arbeidsavklaringspenger med arbeid vil normalt ikke ha rett til sykepenger fra folketrygden etter arbeidsgiverperioden fordi sykepengeretten er brukt opp. En person som kombinerer arbeidsavklaringspenger og arbeid og som er ute av arbeidet på grunn av sykdom i mer enn 16 kalen-

derdager, vil således vanligvis få arbeidsavklaringspenger som inntektssikring. Arbeidsavklaringspenger gir 66 prosent dekning etter grunnlaget for arbeidsavklaringspenger.

Foreldrepenger er kompensasjon for inntektsbortfall, dvs. at inntekten ved permisjonsstart videreføres. Det er i regelverket en åpning for å se bort fra inntektsendringer rett før permisjon, men dette forutsetter at forskjellen i inntekt, omregnet til årsinntekt, overstiger 25 prosent.

Arbeidsavklaringspenger ble innført 1. mars 2010 og erstattet ytelsene attføringspenger, rehabiliteringspenger og tidsbegrenset uførestønad. I motset-

ning til de sistnevnte ytelsene ble arbeidsavklaringspenger gitt opptjening til foreldrepenger. Den situasjonen som det stilles spørsmål om, med kombinasjon av arbeid og arbeidsavklaringspenger og sykdom ut over arbeidsgiverperioden forut for foreldrepermisjonen, ble imidlertid ikke vurdert særskilt. Jeg ser at det kan være grunn til å vurdere om denne gruppa er i en så spesiell situasjon at det begrunner en regelendring som gir unntak fra de vanlige prinsippene for beregning av foreldrepenger.

Departementet vurderer ulike forenklinger og forbedringer i foreldrepengeordningen. Jeg vil ta med problemstillingen inn i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1921

Innlevert 16. september 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 22. september 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Norske selskap med nordmenn på langtidsopdrag i utlandet opplever en konkurransevridning i favør av utenlandske selskap med virksomhet i samme marked, ved at norske selskap må betale arbeidsgiveravgift iht. folketryktdloven selv om den ansatte er utmeldt av Folketrygden og ikke opparbeider seg rettigheter i Norge.

Er finansministeren enig i at dette er en problemstilling, og vil han ta initiativ til å rette opp i misforholdet?»

BEGRUNNELSE:

Norge er en liten, åpen økonomi, som er tjent med at nordmenn tar arbeid i utlandet i kortere og lengre perioder. Nordmenn i utlandet opparbeider seg en bredere kulturforståelse, språkferdigheter og fagkompetanse. Norge er også tjent med at norske bedrifter etablerer virksomhet i utlandet, hvor både norske og utenlandske ansatte kan bidra til verdiskaping.

Nordmenn som er utmeldt av Folketrygden og oppholder seg i utlandet over lengre tid betaler ikke trygdeavgift, og opparbeider seg på den annen side heller ingen rettigheter i Folketrygden. Tilsvarende vil de ofte heller ikke være skattepliktige til Norge.

Arbeidsgiveravgiften, som er hjemlet i folketryktdloven, må imidlertid betales dersom nordmannen i utlandet er ansatt i et norsk selskap. Dette oppleves som en konkurranseulemppe for norske virksomheter i utlandet.

Svar:

Det generelle utgangspunkt for arbeidsgiveravgiftsplikten er at avgiften skal betales av lønn mv. som arbeidsgiver plikter å innberette. Innberetningsplikten gjelder uavhengig av om den som mottar lønn mv. er medlem i folketrygden eller skattemessig bosatt i Norge, og uavhengig av om lønnen er skattepliktig til Norge eller ikke. De alternative hovedvilkår for innberetningsplikt i Norge for lønnsutbetalinger er enten at arbeidsgiveren er norsk, eller at arbeidet utføres i Norge. Følgelig vil lønn mv. fra norske virksomheter kunne være grunnlag for arbeidsgiveravgift i videre utstrekning enn omfanget av trygderettigheter og skatteplikt her for den ansatte. For naturlytelser og utgiftsgodtgjørelser gjelder særlige regler, som i hovedsak knytter avgiftsplikten til trekkplikten etter skattebetalingsloven, men jeg kommer ikke nærmere inn på disse reglene her.

Dette generelle, brede utgangspunkt for arbeidsgiveravgiftsplikten begrenses imidlertid sterkt av omfattende unntaksregler.

Det er et praktisk viktig unntak fra innberetningsplikten for norske arbeidstakere i utlandet. Etter den såkalte utenlandsforskriften § 1 nr. 3 bokstav a, er det ikke innberetningsplikt for lønn mv. til nordmenn som ikke er skattepliktige til Norge, og som arbeider ved et norsk foretaks faste driftssted i et land Norge har skatteavtale med. Følgelig kreves det heller ikke arbeidsgiveravgift til Norge i slike tilfeller. De aller fleste norske bedriftsetableringer utenlands skjer i land som vi har skatteavtale med. Dersom etablerin-

gen ikke skjer som fast driftssted (filial), men i form av utenlandsk datterselskap (aksjeinvestering), vil en nordmanns arbeid i utlandet for et slikt utenlandsk datterselskap falle innenfor vedkommende utlands innberetningsregler, ikke de norske. I hovedtyngden av aktuelle utenlandsetableringer vil norsk arbeidsgiveravgift derfor ikke påløpe for norsk arbeidskraft, som pga. sitt utenlandsopphold faller utenfor norsk trygding og skatteplikt.

Videre vil plikten til å betale arbeidsgiveravgift til Norge kunne være begrenset etter trygdeavtaler som Norge er part i, herunder trygdeforordningen under EØS-avtalen. Disse avtalene har lovvalgsregler som bestemmer hvilket av medlemslandenes trygdelovgivning en person skal være omfattet av, og forutsetter at det bare skal betales avgifter etter dette landets trygdelovgivning. Det vil følgelig ikke kreves norsk arbeidsgiveravgift for lønn mv. til personer som er omfattet av et annet avtalelands trygdelovgivning etter en trygdeavtale. Arbeidsgiverens status og organisasjonsform er da som regel uten betydning. Til gjengjeld kan disse lovvalgsreglene føre til at arbeidsgiverne i en del tilfelle må betale arbeidsgiveravgift etter et annet lands regler enn sitt eget.

I sum blir det en temmelig beskjedne andel av den angjeldende sysselsetting av nordmenn i utlandet hvor norsk arbeidsgiveravgift påløper uten at de syselsatte har norske trygderettigheter mv. Den generelle, konkurransemessige ulempe ved slik avgiftsplikt blir dermed tilsvarende beskjedne. Denne be-

skjedne ulempe bør man kunne leve med. Det er ikke ønskelig å løsrive arbeidsgiveravgiftsplikten fra dens generelle tilknytning til lønnsinnberetningsplikten. Full harmoni mellom avgiftsplikt og trygderettigheter blir det da ikke, men harmonihensynet må her tilpasses andre hensyn. Det ville bli et vesentlig mer komplisert avgiftsregime dersom avgiftsplikten for arbeidsgiver i det enkelte tilfelle skulle gjøres individuelt betinget av den ansattes medlemskap i folketrygden. Etter min oppfatning bør vi inntil videre holde fast ved den nåværende ramme for arbeidsgivernes avgiftsplikt. Det bør være de nærmere reguleringer som følge av skatteavtale eller trygdeavtale som begrenser avgiftsplikten i slike grenseoverskridende tilfeller som denne saken gjelder.

Hvor sterkt norsk arbeidsgiveravgift for arbeid i utland vi ikke har skatte- eller trygdeavtale med, virker konkurransevridende til skade for norske arbeidsgivere, vil dessuten avhenge av skatte- og avgiftsreglene i arbeidslandet. Dette gjør det enda mindre ønskelig å gå inn for ensidige norske avgiftsfritak på dette området.

Jeg nevner for øvrig at Skatteetaten og Arbeids- og velferdsetaten i fellesskap vurderer tiltak for å forbedre regelverket for og organiseringen av fastsettningen og innkrevingen av avgifter til folketrygden på utenlandsområdet. Om dette arbeidet fører til forslag om endringer i reglene om avgiftsplikt i ovennevnte tilfeller, vil jeg naturligvis vurdere disse forslagene.

SPØRSMÅL NR. 1922

Innlevert 19. september 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 27. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ferjefri E39 i Hordaland er under utredning. Fra petroleumsrettet leverandørindustri og konsulentmiljø som arbeider for denne industrien blir det sagt at flytebru over Bjørnefjorden kan bygges med teknologi fra leverandørindustrien og til betydelig lavere pris enn det som er oppgitt i SVVs KVVU for prosjektet.

Vil statsråden sørge for at det i videre arbeid med prosjekt ferjefri E39 Hordaland samarbeides med leverandørindustrien for å få et teknologisk og kostnadmessig avklart konsept for flytebru?»

Svar:

Som jeg har svart tidligere fokuseres det i det pågående prosjektet om ferjefri E39 på teknologiske muligheter og samfunnmessige virkninger. Dette gjelder blant annet kryssing av Bjørnefjorden.

Jeg kan bekrefte at det i det videre arbeidet med teknologiutvikling for fjordkryssinger vil bli lagt opp til et nært samarbeid med alle relevante teknologimiljøer, herunder konsulenter, entreprenører, leverandører og forsknings- og utdanningsinstitusjoner.

SPØRSMÅL NR. 1923**Innlevert 19. september 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 4. oktober 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Ifølge TU 23.8.2011 bygges det i Sverige 75 km jernbane og motorvei (E45) mellom Göteborg og Trollhättan. Foruten at prosjektet omfatter bygging av jernbane og vei samtidig og full statlig finansiering er det også interessant at entreprenøren får lov til å jobbe hele døgnet.

Vil statsråden tillate døgnjobbing på store infrastrukturprosjekter som et av flere tiltak for å redusere samlet plan- og byggetid?»

Svar:

Arbeidstiden reguleres av LOV 2005-06-17 nr 62: Lov om arbeidsmiljø, arbeidstid og stillingsvern mv. (arbeidsmiljøloven) og bestemmelser tilknyttet arealplanbehandlingen av tiltaket. I tilknytning til arealplanbehandlingen støtter kommunene seg på Miljøverndepartementets retningslinje for behandling av støy i arealplanlegging (støyretningslinjen). Denne inneholder anbefalte krav til maksimale støyverdier. Disse verdiene medfører at kontinuerlig døgnjobbing i en del tilfeller er vanskelig å gjennomføre.

Ved bygging av større samferdselsprosjekter i Norge i dag pågår likevel ofte arbeid utenfor vanlig arbeidstid, men da med mindre støyende arbeid, slik at støykravene ivaretas. Omfanget vil variere i forhold til hvor nært man er til ulike typer bebyggelse (boliger, sykehus, kontor m.v.) og tidspunktet på kveld og natt.

I arbeidsmiljøloven heter det at "Nattarbeid er ikke tillatt med mindre arbeidets art gjør det nødvendig". I tillegg til dette kravet om nødvendigheten av å utføre arbeidet om natten, inneholder også arbeidsmiljøloven bestemmelser om at arbeidsgiver og arbeidstakers tillitsvalgte i fellesskap kan inngå avtale om utvidet arbeidstidsordning for innebærer nattarbeid.

Som det framgår ovenfor, er det etter dages regelverk begrensede muligheter til å redusere et samferdselsprosjekts samlede planleggings- og byggetid gjennom døgnjobbing. Jeg merker meg imidlertid at representanten Sortevik deler mitt sterke fokus på å finne effektive tiltak som kan bidra positivt til raske å få etablert gode samferdselsprosjekter.

SPØRSMÅL NR. 1924**Innlevert 19. september 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 26. september 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En person som har hatt rett til sykepenger fra NAV i Oslo siden 1. juni i år har ennå ikke mottatt ytelsen. 1. juni, 1. juli og 1. august ble den nødvendige dokumentasjon innlevert på reglementert måte. Det ble opplyst at det var 8 ukers behandlingstid. På spørsmål om hva personen skulle gjøre når hun ikke hadde mere penger til mat fikk hun beskjed om å henvende seg på sosialkontoret. Ingen ønsker å gå på sosialkontoret så lenge mann har rett til annen inntekt.

Hva kan statsråden gjøre for å bedre situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidstakere som blir syke og mister inntekten kan vanligvis ikke vente i 8 uker, eller enda lengre, som i dette tilfellet. De trenger inntekten til å dekke de daglige behovene slik de er blitt lovet gjennom folketrygden. Å skulle henvende seg på sosialkontoret er ikke noe alternativ som kan kompensere for å motta ytelsen fra NAV som man har krav på. I tillegg til at ytelsen ikke blir utbetalt fikk personen, en måned etter at hun hadde fått bekreftelse på at alle nødvendige papirer og dokumentasjon var korrekt innlevert og tilstrekkelig, beskjed om at det manglet et skjema om "inntektsopplysninger selvstendig næringsdrivende". Da sykemelding ble levert 2. august fikk

kvinnen beskjed om at NAV ikke kunne svare på når pengene ville komme til utbetaling. De kunne heller ikke si noe om hvor langt i prosessen behandlingen av saken var kommet. Dette gjaldt alle sykemeldinger, var beskjeden som ble gitt. Personer som blir sykemeldt trenger penger for å dekke de løpende utgifter som arbeidsinntekten ellers er forventet å skulle dekke. Det er helt uakseptabelt med ventetider av den lengde som her er beskrevet.

Svar:

Jeg har ikke opplysninger som gir grunnlag for å kommentere eller redegjøre for denne saken spesielt. Arbeids- og velferdsdirektoratet har imidlertid informert meg om at saksbehandlingstidene på sykepengeområdet var 12 uker for refusjon til bruker og 16 uker for refusjon til arbeidsgiver i juni 2011.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har videre informert meg om at det har vært utfordringer med lange saksbehandlingstider for sykepenger i Oslo. NAV Oslo har derfor igangsatt tiltak for å forbedre situasjon på sykepengeområdet. For å øke saksbehandlingsskapasiteten på området har bemanningen i en periode vært styrket for å bygge ned restanser (restanseteam). Restanseteamet som var i funksjon fra slutten av juli til slutten av august, bestod av 15 personer. Effekten av dette tiltaket var at saksbehandlingstidene for krav om sykepenger der det forelå nødvendig informasjon, ble redusert til seks uker. NAV Oslo jobber fortsatt aktivt for å ytterligere korte ned saksbehandlingstidene.

Per dags dato er de eldste sakene NAV Oslo har til behandling rundt seks uker gamle. For krav om sykepenger som ikke inneholder nødvendig informa-

sjon, kan saksbehandlingstiden bli lengre som følge av behov for å innhente opplysninger fra arbeidsgiver, bruker, regnskapsfører eller andre. Jeg er informert om at en relativt stor andel av kravene som NAV Oslo behandler ikke inneholder nødvendig informasjon. Dette medfører at saksbehandling og utbetalingen av sykepenger ofte blir forsinket.

Årsaken til at det innkommer krav om sykepenger uten nødvendig informasjon er sammensatt. De fleste kravene mottas pr. post av et sentralt postmottak. Deretter scannes sakene før de videreformidles til forvaltningsenheten. I disse tilfellene er det ikke mulig å gi veiledning til brukerne i forbindelse med mottak av krav om sykepenger for å forhindre at kravene er ufullstendige. Det er derimot mulig å veilede bruker når krav om sykepenger leveres personlig ved oppmøte på NAV-kontor. En forutsetning for at dette skal ha effekt, er at bruker leverer eller ettersender manglende dokumentasjon.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har informert meg om at de følger opp utviklingen på sykepengeområdet i Oslo på månedlig basis. Jeg legger derfor til grunn at direktoratet og NAV Oslo fortløpende vil vurdere tiltak og ressurser på sykepengeområdet for på sikt å sikre mest mulig akseptable saksbehandlingstider på sykepengeområdet.

De lokale NAV-kontorene har plikt til å bistå personer med forbigående eller varige økonomiske problemer. Dette gjelder også i de tilfellene der problemene er et resultat av forsinkede utbetalinger av berettigede ytelser. Dersom en person står uten mulighet for å forsørge seg selv, har vedkommende rett på økonomisk stønad (sosialhjelp).

SPØRSMÅL NR. 1925

Innlevert 19. september 2011 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 30. september 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Sommeren 2011 har gitt mange nordmenn gode skjærgårdsminner. Likevel har ferdseilen på sjøen krevd unormalt mange liv. At vi klarer å høste viktige erfaringer fra disse dramatiske ulykkene er helt nødvendig for at vi skal kunne drive forebyggende arbeid.

Vil ministeren pålegge Havarikommisjonen å etterforske alvorlige ulykker i fritidsbåt?»

BEGRUNNELSE:

Sommeren 2011 omkom 9 mennesker i to serier av alvorlige båtulykker. I svært mange større havari-er med fritidsbåter er det aspekter ved hendelsesforløpet som gir svært god grunner til at disse ulykkene burde vært etterforsket/gransket av Havarikommisjonen. Hvis vi finner årsaken til ulykkene, vil vi mer effektivt kunne drive forebyggende arbeid. Politiets etterforskning prøver å avdekke om det foreligger

straffbare forhold, og vil ikke nødvendigvis gi et like fullstendig bilde som en undersøkelse av Havarikommisjonen.

Omkommer en yrkesfisker i et fritidsbåtliknende fartøy kommer Havarikommisjonen på banen. Omkommer en familie i en fritidsbåt, skal lensmann eller lokal politimyndighet etterforske. Ofte finner man inntet straffbart forhold og henlegger saken.

Vi bør vurdere om bestemmelsen i Sjølovens § 476, 3. ledd bør endres, slik at Havarikommisjonen blir pålagt å etterforske alvorlige ulykker i fritidsbåt – og ikke bare for yrkesfartøy slik situasjonen er i dag. Etter samme paragraf i Sjøloven har Havarikommisjonen i prinsippet anledning til å granske fritidsbåtulykker, men dette skjer sjeldent eller aldri.

Kongelig Norsk Båt Forening (KNBF) og mange andre båtorganisasjoner har kjempet for å rette opp denne skjevheten i mer enn 15 år.

For Høyre er det viktig at alle kan ferdes trygt langs norskekysten. Når ferdsel på sjøen tar liv, blir det viktig både for samfunnet og etterlatte å få vite årsakene bak ulykkene.

Svar:

Det er i de senere år satt i verk flere tiltak for å bidra til økt sikkerhet til sjøs ved bruk av fritidsfartøy, bl.a. med innføring av obligatorisk båtførerbevis, ny promillegrense, fastsettelse av sanksjonsordninger og initiativ/økonomisk støtte til den holdningskappende kampanjen om bruk av vest for voksne menn i fjor og i år.

På tross av dette har vi lagt bak oss nok en som-

mer hvor det har skjedd alvorlige dødsulykker med fritidsbåter. Det er lenge siden sikkerheten til fritidsbåter har vært vurdert og evaluert i en bred sammenheng, og tiden er nå inne for en bred gjennomgang av sikkerheten til fritidsbåter.

Jeg ba derfor sjøfartsdirektøren tidligere i høst om å nedsette en arbeidsgruppe med en bred sammensetning som skal vurdere sikkerheten til fritidsbåter i et bredt perspektiv. En viktig del av arbeidet vil være å identifisere årsaker til at ulykker skjer og hvilke tiltak som kan iverksettes for å redusere sannsynligheten for at ulykker oppstår i fremtiden. I arbeidet skal det sikres at relevante organisasjoner og brukergrupper får komme med innspill. Arbeidsgruppen hadde sitt første møte mandag 26. september og skal legge frem en rapport innen 1. april neste år.

Statens havarikommisjon for transport er en uavhengig fagetat. Etter dagens regler har havarikommisjon adgang til, men ikke plikt til å undersøke ulykker med fritidsbåter. Dersom ulykker med fritidsbåter skal undergis en undersøkelsesplikt, krever det derfor en lovendring av sjølovens kapittel 18. I Prop. 143 L (2010–2011) Endringer i sjølova (gjennomføring av direktiv 2009/18/EF om gransking av sjøulykker mv.) punkt 3.3.5 har departementet drøftet dette temaet på bakgrunn av at Kongelig Norsk Båtforbund tok opp spørsmålet i høringen. Departementet fremmet ikke forslag om slik undersøkelsesplikt bl.a. ut fra ressurs hensyn og at det ikke er et slikt krav i internasjonalt regelverk. Proposisjonen er for tiden til behandling i næringskomiteen.

SPØRSMÅL NR. 1926

Innlevert 19. september 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 4. oktober 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«En ny analyse viser at intercitytog på Vestlandet vil ha et stort trafikkpotensial. En viktig forutsetning for analysen er imidlertid de kostnadsbesparelser som oppnås gjennom å bygge vei- og jernbane parallelt.

Vil ministeren samordne konseptvalgutredning (KVU) for Ferjefri E-39 (Hordfast) og analysene som er i gang i forbindelse med Høyhastighetsutredningen, der en intercitystrekning mellom Bergen, Stord, Haugesund og Stavanger inngår?»

BEGRUNNELSE:

I ministerens svar på skriftlig spørsmål nr. 1828 (2010-11) bekreftes det at store effektivitetsgevinster kan hentes ved felles planlegging og utbygging av vei- og jernbanestrekninger.

En ny rapport fra Multiconsult-selskapet Analyse & Strategi pekes det på at "befolkningsgrunnlaget i millionregionen mellom Bergen og Stavanger er større enn for togstrekningene som nå planlegges utbygget på Østlandet". For å gjøre prosjektet mer realiserbart, forutsettes det at man bygger og planlegger

intercityjernbane parallelt med en ny, modernisert og fergefri E39.

I arbeidet med infrastrukturen på Vestlandet er det spesielt viktig å få vurdert og beskrevet mulige synergieffekter ved helhetlig planlegging fordi felles krysningspunkter for vei og bane vil kunne være avgjørende for kostnadsbildet. Høyre har tatt initiativ til Høyhastighetsutredningen og parallelt pågår det E39 utredning om fergefri kyststamveg. Vi bør ha mot til å være visjonære og se samlet på disse to betydningsfulle prosjektene.

Svar:

Som tidligere opplyst har Statens vegvesen utarbeidet en konseptvalgutredning (KVU) for E39 på strekningen Aksdal – Bergen. Denne KVU-en er nå ute på høring, og ekstern kvalitetssikring (KS1) pågår. Som kjent er Statens vegvesen også i gang med

et prosjekt om ferjefri E39 der det fokuseres på teknologiske muligheter og samfunnsmessige virkninger. Jernbaneverkets høyhastighetsutredning, som også omfatter korridoren mellom Stavanger og Bergen, skal være ferdig til 1. februar 2012.

Som omtalt i mitt svar på spørsmål nr. 1828, kan det være effektiviseringsgevinster å hente ved felles planlegging og utbygging av veg- og jernbaneprosjekter der forholdene ligger til rette for dette. Det er for tidlig å si om det vil være aktuelt å samordne utbyggingen av eventuell ferjefri E39 og en eventuell høyhastighetsbane på strekningen Stavanger – Bergen. Samferdselsdepartementet vil avvente høyhastighetsutredningen, resultater fra prosjektet ferjefri E39 samt høringen og KS1-prosessen for KVU-en for E39 Aksdal - Bergen før det tas stilling til ev. behov for å samordne videre analyser/utredninger på denne strekningen.

SPØRSMÅL NR. 1927

Innlevert 20. september 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 5. oktober 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I februar i fjor så vi hvor enkelt det var å komme seg inn med våpen i Skien fengsel. At det skulle være så enkelt å komme seg bevæpnet inn i et av Norges sikreste fengsler, er ubegripelig. Det har kommet forslag til hva som må gjøres for å bedre sikkerheten, uten at noe foreløpig er gjort.

Mener statsråden at sikkerheten til de ansatte ikke er viktig nok til at sikringstiltak må skje, eller vil statsråden nå sørge for at slusen og eventuelt andre tiltak umiddelbart kommer på plass?»

Svar:

Kriminalomsorgens skal plassere varetektsinnsatte og domfelte i enheter som gir tilstrekkelig beskyttelse for samfunnet, innsatte, domfelte og tilsatte. Trusselbilder er dynamiske og sikkerhetsmessige vurderinger, tilpasninger og utbedringer skal gjennomføres fortløpende.

Representanten benytter benevnelsen «...et av Norges sikreste fengsler» om Telemark fengsel, Skien avdeling som premiss for sitt spørsmål. En slik generalisering av sikkerhetsbegrepet nødvendigvis ingen presiseringer. God sikkerhet i kriminalomsorgen innebærer tilstrekkelig trygghet for samfunn, inn-

satte, domfelte og tilsatte. I tillegg til at det er multiple objekter som skal beskyttes, er også mange og ulike fare- og trusselkilder. Det er ikke kriminalpolitisk ønskelig å optimalisere de risikoreducerende tiltakene mot alle typer trusler ved samtlige fengsler med høyt sikkerhetsnivå. Det vektlegges at den enkelte innsatte skal gjennomføre straff i enheter som er tilpasset den trussel den enkelte er vurdert å utgjøre, jf. St.m.37 «Straff som virker» (2007-2008). For eksempel har enkelte enheter særlige kunnskaper om håndtering av mennesker som grunnsetning for å forhindre rømninger ved anslag utført av personer utenfra. Slik sett inngår Skien fengsel i et hele som medfører at en benevnelse som «et av Norges sikreste fengsler» blir noe forenklet.

Det er i de senere år bevilget store summer til kriminalomsorgen og til tiltak for å øke sikkerheten. I Telemark fengsel, Skien avdeling er det siden 2006 benyttet om lag 8 millioner kroner til sikkerhetsmessige oppgraderinger. Midlene er blant annet benyttet til å oppgradere kameraovervåkningsutstyr ved fengslet. Kriminalomsorgen region sør har informert departementet om at det har vært enighet mellom ledelsen lokalt og regionalt og tillitsvalgte om hvilke

sikkerhetstiltak som skulle prioriteres først innenfor tilgjengelige rammer. Jeg er kjent med at kriminalomsorgen region sør i sitt budsjett for 2011 har satt av 500.000 kroner til at Statsbygg Sør kan gjennomføre en mulighetsstudie for utnyttelse av fengelseien-dommene. Et av de konkrete oppdragene er å se på en

sluseløsning i Skien avdeling. Første møte med Statsbygg om dette prosjektet gjennomføres om få dager.

Jeg vil uansett be Kriminalomsorgens sentrale forvaltning om å påse at det gjennomføres en sikkerhetsinspeksjon i Telemark fengsel Skien avdeling, for å se om det kan være ytterligere tiltak å følge opp.

SPØRSMÅL NR. 1928

Innlevert 20. september 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 10. oktober 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Fra sentralt hold i SV er det nå tatt til ordet for at Norge må stanse kullproduksjonen på Svalbard.

Er dette et standpunkt som deles av regjeringen, og vil en eventuell norsk stans i kullproduksjonen kunne hindre andre land i å drive kullproduksjon på Svalbard?»

BEGRUNNELSE:

Kullproduksjon på Svalbard og Store Norske Spitsbergen Kullkompanis virksomhet utgjør hovedtyngden av aktivitet og sysselsetting på Svalbard. Det er bred politisk enighet i Norge om at det er svært viktig for nasjonen å opprettholde norsk bosetting på Svalbard omtrent på dagens nivå. Svekket norsk bosetting vil kunne bidra til å svekke våre interesser og status i nordområdene. En særnorsk stans i kullproduksjon med alle sine tilleggsaktiviteter kan svært vanskelig erstattes med andre aktiviteter og dermed gi et signal om at Norge reduserer sin aktivitet og interesser i et område som får økt interesse fra andre land.

Svar:

Kulldriftens betydning for samfunnet i Longyearbyen, og spørsmålet om videreføring av denne, er blant annet omtalt i Svalbardmeldingen fra 2009 (St.meld. nr. 22 (2008-2009) Svalbard) hvor det fremgår: "Regjeringen legger vekt på at Longyearbyen skal videreføres som et familiesamfunn av høy kvalitet. Kulldriften er fremdeles den viktigste bærebjelken i dette samfunnet. Det er regjeringens vurdering at kulldriften bør videreføres innenfor de rammer som miljøvernlovgivningen, kravene til bedriftsøkonomisk lønnsomhet og sikkerhetsforskriftene setter, og på en måte som understøtter Store Norske Spitsbergen Kullkompanis formål om å bidra til en ro-

bust bosetting i Longyearbyen. Eksisterende infrastruktur for kullgruvevirksomheten bør benyttes i den grad det er mulig." Meldingen fikk Stortingets tilslutning 10. juni 2009.

I dag er det selskapet Store Norske Spitsbergen Kullkompani AS, hvor staten har en eierandel på 99,94 prosent, som i hovedsak produserer kull på Svalbard. Forvaltningen av eierskapet ligger til Nærings- og handelsdepartementet. Målet med statens eierskap i Store Norske Spitsbergen Kullkompani AS er formulert slik i Meld. St. 13 (2010-2011) Aktivt eierskap: "Formålet med statens eierskap i Store Norske Spitsbergen Kullkompani er å bidra til at samfunnet i Longyearbyen opprettholdes og videreutvikles på en måte som understøtter de overordnede målene i norsk Svalbard-politikk. Selskapet skal drives etter bedriftsøkonomiske prinsipper og med sikte på en markedsmessig avkastning på investert kapital. Ut fra nasjonale hensyn mener regjeringen at det er viktig at staten fortsatt er den dominerende aksjonæren i Store Norske Spitsbergen Kullkompani AS. Arbeidsplassene knyttet til kullgravedriften har i mange år bidratt vesentlig til stabil, helårlig norsk aktivitet og bosetting på Svalbard. Regjeringen har et langsiktig perspektiv på statens eierskap og vil ikke redusere statens eierskap." Meldingen fikk Stortingets tilslutning 9. juni 2011.

Store Norske Spitsbergen Kullkompani er nå i gang med å vurdere mulig fremtidig kullproduksjon i Lunckefjell, etter at dagens ressurs i Svea Nord er tatt ut. Lunckefjellprosjektet skal forelegges Nærings- og handelsdepartementet som eier. Endelig behandling forutsetter at det gis tillatelse fra Miljøverndepartementet. Som det fremgår av formålet med statens eierskap i Store Norske Spitsbergen Kullkompani AS skal selskapets virksomhet skje etter bedriftsøkonomiske prinsipper og uavhengig av statlig støtte, og NHD vil i behandlingen legge vekt på økonomien i prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 1929**Innlevert 20. september 2011 av stortingsrepresentant Sylvi Graham****Besvart 30. september 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Når vil Folkehelseinstituttet fremlegge sin vurdering av hvorvidt en vaksine mot rotavirus bør inkluderes i barnevaksinasjonsprogrammet?»

BEGRUNNELSE:

Årlig rammes om lag 30 000 barn under 5 år av rotavirus. Dette fører til diaré og oppkast. Om lag 7 000 av dem oppsøker lege, og årlig blir om lag 1 000 barn innlagt på sykehus. Kunnskapssentret for helsetjenesten mener at vaksiner mot rotavirus vil være kostnadseffektivt fra et samfunnsperspektiv. Spørsmålet om å inkludere vaksinen i barnevaksinasjonsprogrammet har vært til faglig vurdering i Folkehelseinstituttet i om lag 5 år. Det vil være hensiktsmessig at FHI fremlegger sin anbefaling, som vil være et viktig grunnlag for en politisk vurdering av dette spørsmålet.

Svar:

Folkehelseinstituttet satte sommeren 2007 ned en ekspertgruppe som skulle vurdere nytten av å innføre vaksine mot rotavirusinfeksjon i det norske barne-

vaksinasjonsprogrammet. Gruppen har hatt deltakere fra arbeidsområdene pediatri, samfunnsmedisin, helsetasjonsarbeid, mikrobiologi, infeksjonsepidemiologi og vaksinefaget og har vært bredt geografisk sammensatt. Folkehelseinstituttet har hatt ledelse og sekretariat for ekspertgruppa.

Som grunnlag for gruppens arbeid ble det initialt gjort flere studier for å få bedre kunnskap om forekomsten av rotavirusinfeksjoner i Norge. Sykehusinnleggelses med diagnosen rotavirusinfeksjon og viruspåvisninger ble studert. Gruppen har i tillegg vurdert sikkerhet og effekt av tilgjengelige vaksiner og de rapporter som foreligger om effekt av vaksinasjonsprogram i andre land. I tillegg har Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten gjennomført en nytte-kostnad vurdering av et vaksinasjonsprogram ut fra norske forhold.

Alle disse forholdene trekkes inn i gruppens diskusjoner og anbefalinger og vil bli utformet som en rapport.

Ifølge Folkehelseinstituttet vil rapporten bli oversendt Helse- og omsorgsdepartementet innen 1. desember 2011.

SPØRSMÅL NR. 1930**Innlevert 20. september 2011 av stortingsrepresentant Sylvi Graham****Besvart 7. oktober 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvor mange personer har de siste årene fått tvangstrekk i lønn eller annen inntekt (utleggstrekk) slik det gis adgang til i tvangsfullbyrdsloven § 7-21?»

BEGRUNNELSE:

Det bes om en oversikt over hvor mange personer dette gjelder, og gjennomsnittlig trukket beløp, hvert år fra 2005 og fremover.

Svar:

Spørsmålet var sendt til Barne-, likestillings- og inkluderingsministeren. På bakgrunn av at Barne-, likestillings- og inkluderingsministeren kun har ansvar for gjeldsordningsloven og ikke alminnelig tvangsinnkreving, er spørsmålet oversendt til Finansministeren for besvarelse.

Følgende offentlige organer har kompetanse til å treffe beslutning om utleggstrekk; Alminnelig namsmann, kommunale skatteoppkrevere, Statens innkrevingsentral, Skatteetaten og NAV Innkreving. Finansdepartementet har innehentert tallmateriale fra

Skattedirektoratet (Skatteoppkreverne og Skatteetaten), Statens innkrevingsssentral, Arbeidsdepartementet (NAV Innkreving) og Justisdepartementet (alminnelig namsmann) som grunnlag for svar på spørsmålet.

Tallmaterialet er innarbeidet i to tabeller som presenteres nedenfor. Det bemerkes at tallmaterialet bygger på noe ulike forutsetninger. Skatteetaten og skatteoppkrevernes tall viser antall personer det er

nedlagt utleggstrekk mot i løpet av et år, slik at en person kan ha fått nedlagt flere trekk i løpet av et år, men telles kun en gang. Statens innkrevingsssentral og alminnelig namsmanns tall viser antall utleggsforetninger hvor det er truffet beslutning om utleggstrekk i løpet av året, mens tallene for NAV Innkreving viser antall løpende trekk per 1. januar det aktuelle år.

Tabell 1: Antall nedlagte utleggstrekk hos ulike offentlige organer

Organ/år	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Skatteoppkreverne	29 050	10 545	33 103	54 261	65 412	65 456
Statens innkrevingsssentral ¹	149 000	184 000	178 000	191 000	183 000	181 000
Skatteetaten	2 324	2 368	2 490	2 217	2 580	2 587
NAV Innkreving – bidrag ²		34 278	35 662	33 893	32 552	31 563
NAV Innkreving – feilutbetalinger ³ ..						4 794
Alminnelig namsmann ^{1,4}		32 097	56 418	65 110	85 462	96 500

¹ Viser antall utleggsforetninger hvor det er truffet beslutning om utleggstrekk i løpet av året. En person kan i løpet av året ha flere utleggstrekkforetninger.

² Viser antall løpende trekk per 1. januar det aktuelle år (antall nedlagte utleggstrekk i løpet av året vil kunne være høyere). Tall for 2005 ikke tilgjengelig.

³ Ikke mulig å få tall fra systemet (PREDATOR) for tidligere år enn 2010.

⁴ Tall for 2005 og eldre år er vanskelig tilgjengelig. Nytt saksbehandlingssystem for politiet for sivile gjøremål for alminnelig namsmann (SIAN) ble innført i 2006.

Tabell 2: Gjennomsnittlig trekkrate

Organ/år	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Skatteoppkreverne	2 268	3 297	2 542	2 540	2 669	2 684
Statens innkrevingsssentral	1 009	1 333	1 456	1 509	1 528	1 450
Skatteetaten	1 848	1 863	2 065	2 037	1 914	2 092
NAV Innkreving - bidrag		2 130	2 671	2 854	2 907	3 014
NAV Innkreving – feilutbetalinger ¹ ..						1 223
Alminnelig namsmann ²		1 915	2 278	2 409	2 809	2 855

¹ Ikke mulig å få tall fra systemet (PREDATOR) for tidligere år enn 2010

² Tall for 2005 og eldre år er vanskelig tilgjengelig. Nytt saksbehandlingssystem for politiet for sivile gjøremål for alminnelig namsmann (SIAN) ble innført i 2006.

SPØRSMÅL NR. 1931**Innlevert 21. september 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 26. september 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Undertegnede har blitt kontaktet av en alenemor på 21 år som ikke har fått behandlet sine søknader hos Nav, på stønader hun mener å ha krav på. Selv om hun har fremlagt all relevant dokumentasjon betviler Nav at hun er alenemor, og at hun går på skole. Vedkommende føler seg maktesløs og kriminalisert av Nav.

Mener statsråden at Nav lokalt har foretatt riktig saksbehandling, og kan Nav lokalt behandle og mistenkeliggjøre brukere ved at de ikke vil forholde seg til relevant dokumentasjon?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede ble kontaktet den 1. september av ei jente på 21 år som har ansvaret for sin 8 måneder gamle sønn. Det ble slutt med barnefaren for 4 måneder siden. Hun flyttet da tilbake til hjemkommunen, men valgte å starte opp på sine studier i Gjøvik. Dette medfører at hun pendler mellom hjemkommunen og Gjøvik kommune. Et bevisst valg hun har tatt, fordi hun har et sterkt og bevist ønske om å kunne fullføre sin utdanning som sykepleierstudent.

Hennes store problem er at Nav ikke tror henne. De betviler hun går på skole, fordi de mener at ingen kan pendle 1,5 time for å bare gå på skole/jobb. De betviler videre at hun er alenemor til tross for at hun har sendt inn alle papirer de har bedt om, og det er: samværsavtale, samlivsbrudderklæring, og meklingsattest. Hun får til svar fra Nav, at dette er papirer som alle kan få tak i. Det samme gjelder papirer som beviser at hun går på skolen.

Vedkommende føler seg svært fortvilet og hjelpeløs over ikke å bli trodd. Det har nå gått snart 2 måneder, uten noen form for resultat, bortsett fra at Nav ikke ønsker å innvilge de stønader hun mener å ha rettmessig krav på.

Hun føler situasjonen er såpass fastlåst, og hvis ikke det skjer en snarlig endring i forhold til hennes søknader, ser hun seg nødt til å avslutte studiene og finne seg en annen jobb for å kunne betale for helt grunnleggende behov for mat og hjem. Dette er en situasjon hun ønsker å unngå i det lengste, da hun har et sterkt ønske om å få gjort ferdig sine studier.

Vedkommende har begrunnet hvorfor hun går på skole i Gjøvik med at hun først og fremst ikke fikk skoleplass i Oslo, og at de bosatte seg i regionen da hun bodde med barnefaren. For over ett år siden da hun søkte skole visste hun ikke at de kom til å gå fra hverandre. Siden barnet ikke har rett på barnehage-

plass valgte hun å flytte tilbake til hjemkommunen hvor hun har sin familie der som hjelper henne så godt de kan med barnepass når hun trenger det. På Gjøvik har hun ingen som kan hjelpe, og ville ha vært helt alene. Derfor har hun valgt å kjøre den lange strekningen slik at hun kan ha familienettverket rundt seg og barnet. Hun mener det også er til det beste for barnet. Hun er heller ikke lengre borte enn en normalarbeidsdag, dette fordi det ikke er 8 timer undervisning. Det er heller ikke hver dag hun er borte fra barnet.

Disse faktiske forholdene og den relevante dokumentasjonen har Nav vist liten forståelse for.

Svar:

Jeg har ikke opplysninger som gir grunnlag for å kommentere eller redegjøre for denne saken spesielt og spørsmålet er derfor besvart på generelt grunnlag.

Det hevdes at alenemoren ikke får behandlet sine søknader i Arbeids- og velferdsetaten om stønader hun mener å ha krav på. Alle søknader som mottas av etaten skal behandles. Søknader kan ikke avvises med mindre det er formelle mangler, for eksempel at søknaden ikke er underskrevet.

NAV-kontorets rolle i forbindelse med søknad om denne type stønad er å veilede/informere og motta søknaden, samt oversende søknaden til den aktuelle forvaltningsenheten som skal behandle og fatte vedtak i saken.

Alle søknader om stønader skal resultere i et vedtak. Dette gjelder også i tilfeller der forvaltningsenheten legger til grunn at krav ikke kan behandles. Dette gjelder saker der søker etter forvaltningsenhetens vurdering ikke har gitt tilstrekkelig opplysninger slik at det kan avgjøres om søker fyller vilkårene. Vedtak fattet av forvaltningsenheten, kan påklages til NAV Klageinstans og eventuelt til Trygderetten.

Det er opplyst at søker mener å ha fremlagt all relevant dokumentasjon. Dersom det er mistanke eller holdepunkter for at opplysninger/dokumentasjon ikke er korrekte eller i samsvar med de faktiske forhold, blir det et spørsmål om søker i tilstrekkelig grad har sannsynliggjort at vilkåret er oppfylt. Dersom Arbeids- og velferdsetaten mener at søker ikke har sannsynliggjort at hun/han er enslig mor eller far, skal etaten fatte vedtak om avslag med denne begrunnelsen.

Det er uheldig at vedkommende føler seg maktesløs og kriminalisert. Med utgangspunkt i de opplysninger som foreligger, har jeg imidlertid ikke grunnlag for å ta stilling til om søker er blitt utsatt for feilaktig behandling fra etatens side eller ikke.

SPØRSMÅL NR. 1932**Innlevert 21. september 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 30. september 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for om det foreligger nye momenter til statlig eierskap etter at Eierskapsmeldingen ble behandlet før sommeren, og vil staten i så tilfelle gjennomføre lignende tiltak som i tilfellet dørfabrikken Dooria i Årdal?»

BEGRUNNELSE:

I Klassekampen onsdag 21. september 2011 kommer det politiske føringer fra stortingsrepresentanter fra Ap og SV vedrørende Orkla ASA sine varslede salg av Borregaard og Rec. Disse stortingspolitikkerne mener at dette aktualiserer et statlig kjøp for å sikre at Borregaard og rec forblir i Norge.

Stortinget behandlet våren 2011 Meld St 13 (2010-2011) Aktivt eierskap - norsk statlig eierskap i en global økonomi. I denne meldingen ble det kun vurdert det statlige eierskapet i selskap staten allerede har eierinteresser i. Det kom heller ingen signaler fra regjeringen Stoltenberg II hvor de vurderte oppkjøp av eierposter i andre selskaper enn de som allerede omfattes av statens eierportefølje.

I etterkant av stortingsvalget 2005 etter at Stoltenberg II regjeringen tiltrådte, ble det satt mye fokus på regjeringens "verktøykasse" - virkemidler - for å sikre at norske bedrifter og arbeidsplasser ble sikret gode rammevilkår. Deriblant ble det investert statlige midler i dørfabrikken Dooria i Årdal i Sogn og Fjordane for å sikre arbeidsplasser etter at hjørnesteinsbe-

driften Hydro Aluminium la ned store deler av produksjonen sin i kommunen. Ifølge media var Innovasjon Norge negativ til å gi slik økonomisk støtte til prosjektet, men ble åpenbart overprøvd sentralt. Nå er denne dørfabrikken begjært konkurs og arbeidsplassene tapt.

Svar:

Regjeringens gjeldende eierskapspolitikk ble kommunisert til Stortinget våren 2011 gjennom fremleggelsen av Meld. St. 13 (2010-2011) Aktivt eierskap - norsk statlig eierskap i en global økonomi.

Den nye eierskapsmeldingen omhandler hvilke prinsipper og mål som ligger til grunn for den statlige eierskapspolitikken fremover og den gjennomgår også statens eierskap i de enkelte selskapene staten i dag har eierposisjoner i.

Det foreligger ikke nye momenter til statlig eierskap ut over det som fremgår av den nye eierskapsmeldingen, og regjeringens arbeid med å følge opp de prinsippene og målene som det er redegjort for i meldingen. I de tilfeller der oppfølgingen krever Stortingets samtykke, vil saken forelegges Stortinget på vanlig måte.

Blant annet gjelder dette styrkingen av Investinor AS, hvor regjeringen har varslet at den vil foreslå for Stortinget å styrke egenkapitalen i selskapet i forbindelse med regjeringens forslag til statsbudsjett for 2012.

SPØRSMÅL NR. 1933**Innlevert 21. september 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 7. oktober 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til at norske kommuner kan få muligheten til å tilby trykghetsalarmer med GPS til brukere dersom de eller eventuelt pårørende/verge gir sitt samtykke til dette?»

BEGRUNNELSE:

I et oppslag 20. september 2011 forteller TV2 historien om en 84 år gammel kvinnelig beboer på et omsorgssenter i Danmark. Hun liker å gå tur, og har Alzheimer, men takket være en GPS hun har i lommen kan de ansatte på omsorgssenteret finne henne hvis hun går seg vil. Hun kan derfor bevege seg relativt fritt og være trygg på at hun blir tatt vare på.

Den danske ordningen på dette området er frivillig. Hvis en dement bruker motsetter seg det, har man etter dansk lov ikke lov til å tvinge GPS på noen.

Hadde den samme kvinnen vært beboer på en tilsvarende institusjon i Norge, hadde hun ikke fått det samme tilbudet, ifølge TV2. Den norske personvernlovgivningen setter sterke begrensninger på bruk av GPS-utrustning, fordi det regnes som overvåkning. Prisen for denne begrensningen er at institusjonsbeboere med Alzheimer kan tilbringe mye tid bak låste dører og ikke får bevege seg fritt.

Selv om det legges strenge begrensninger på bruk av GPS-teknologi for brukere av pleie og omsorgstjenester, får i dag beboere med vedtak om heldøgns pleie og omsorg og brukere med vedtak om praktisk bistand og/eller hjemmesykepleie, tilbud om trygghetsalarm. Dette er et tilbud til brukere med spesielle behov og som de kan bære på seg for å tilkalle hjelp i akutte situasjoner når som helst på døgnet. Dersom brukeren trykker på trygghetsalarman, vil en vakt-sentral varsle hjemmesykepleie eller annet personell for å assistere brukeren.

Men effekten av dette tilbudet er at den binder bruker til bopel og ikke hvis vedkommende befinner seg utenfor hjemmet. Ettersom det ikke er tillatt å benytte GPS-teknologi i forbindelse med trygghetsalarmer, kan man risikere at trygghetsalarmbrukere enten skader seg eller dør, fordi de som sendes ut for å assistere brukeren ikke kan finne vedkommende når denne trykker på alarman.

Med GPS-utrustning i trygghetsalarmer eller tilsvarende løsninger, kan dette gi eldre brukere av

pleie- og omsorgsapparatet en større grad av bevegelsesfrihet, noe som kan medvirke til både bedre helse og en større følelse av trygghet.

Svar:

Bruk av GPS i helse- og omsorgstjenesten vil i dag kreve samtykke fra brukeren. Så lenge brukeren eller pasienten samtykker til bruk av GPS, foreligger det ingen rettslige hindre for å ta i bruk dette. Samtykke kan imidlertid være vanskelig i forhold til mange av de personene det er aktuelt å benytte velferdsteknologi overfor, ettersom de kan ha redusert eller manglende samtykkekompetanse. Videre kan brukers evel til å samtykke variere over tid og ut i fra dagsform. Vurderingen av vedkommendes samtykkekompetanse må vurderes konkret.

Spørsmålet er for øvrig nærmere drøftet i det såkalte Hagen-utvalget (NOU 2011:11 – Innovasjon i omsorg) oppnevnt av regjeringen 26. juni 2009. Utvalget foreslår at bruken av sporings- og varslingshjelpemidler reguleres mer direkte i helse- og omsorgslovgivningen slik det er gjort i Danmark. Utvalget var også i kontakt med Datatilsynet, som i brev av 9. mai 2011 sluttet seg til dette forslaget.

Utvalgets utredning er sendt på høring med frist 15. november 2011. Jeg er i utgangspunktet positiv til bruk av ny teknologi i helse- og omsorgstjenesten. Jeg vil ta endelig standpunkt til spørsmålet når høringsfristen er ute og høringsinstansenes synspunkter foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1934

Innlevert 21. september 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 29. september 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«I forbindelse med norlandsfiskernes årsmøte i Bodø ble det nok en gang stilt spørsmål ved hva som er og skal være regjeringens politikk når det gjelder en fremtidig strukturering innen kystflåten og de mindre fartøyene. Mange båter er blitt så gamle at de har behov for en fornying, men lønnsomheten i flåten tilsier at mange ikke har råd til å foreta denne fornyingen så lenge man ikke har tilgang til mer enn en kvote.

Vil statsråden ta initiativ til å få plass ytterligere strukturering innen kystflåten og de minste båtene?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at vi også i fremtiden har en fiskeflåte som er sikret gode rammevilkår og mulighet for nyinvesteringer. Dersom en skal kunne få dette til i et langsiktig perspektiv, noe man er helt avhengig dersom en fornyelse skal kunne finne sted, så må man også ha god lønnsomhet i flåten. Dette innebærer at vi må ha en flåte som er tilpasset den biomasse som vi kan ta ut av havet på en bærekraftig måte. Strukturering kan være et viktig virkemiddel for å kunne klare å få dette til. Dagens system innebærer at mange båter som har behov for en fornyelse ikke blir reali-

sert fordi at dagens kvoteregime ikke gjør det mulig å samle flere kvoter på et fartøy. Det bør derfor allerede nå startes en ny utredning og diskusjon om hvorvidt en bør åpne for ytterligere strukturering innen kystflåten, samt at man også bør vurdere det samme i den aller minste delen fiskeflåten.

Svar:

Regjeringens strukturpolitikk er beskrevet i St. Meld. Nr. 21 (2006–2007) Strukturpolitikk for fiskeflåten. Denne politikken ligger fast. Dette innebærer blant annet at det ikke gjelder noen strukturkvoteordning for fartøy med hjemmelslengde under 11 meter.

Jeg har god kontakt med næringen, og særlig er

Norges Fiskarlag tydelig på krav om strukturering også for fartøy under 11 meter. Samtidig hører jeg andre som går i mot. Jeg er opptatt av at vi kontinuerlig søker å legge til rette for en best mulig lønnsomhet i denne gruppen. Dette er noe av bakgrunnen for at jeg både for 2010 og 2011 har innført en midlertidig samfiskeordning i den minste flåten. Ved å tillate samfiske legger man til rette for et driftsgrunnlag som gir økonomi til å være to fiskere om bord på de minste båtene, noe som også er viktig av sikkerhetsmessige grunner. Jeg vil fortsatt ha oppmerksomhet på spørsmålet om hva som er nødvendig for å legge til rette for en utvikling som sikrer fornying og rekruttering i den minste kystflåten.

SPØRSMÅL NR. 1935

Innlevert 22. september 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 29. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hva er bakgrunnen for at aktører som er etablert i Longyearbyen og på Svalbard ikke får delta på fiberløsningen som skal på plass mellom Longyearbyen og Ny-Ålesund?»

Svar:

Jeg antar at representanten Grimstad sikter til arbeidet som UNINETT AS nå gjør for å forberede et

anbud på etablering av en fiberkabel mellom Longyearbyen og Ny-Ålesund. Kjøpet vil bli lyst ut internasjonalt, og alle aktører vil kunne by på oppdraget. Etter at fiberen er etablert legger UNINETT AS opp til at fiberkabelen skal være åpent tilgjengelig for andre aktører på kommersielle vilkår. Det er derfor ikke riktig at enkelte aktører ikke får delta på fiberkabelen.

SPØRSMÅL NR. 1936

Innlevert 22. september 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 5. oktober 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Aftenposten melder den 19. september at det er forsvunnet 1265 AG3-geværer. Heimevernet består av 45 000 soldater, som alle får utdelt et AG3-gevær som oppbevares i hjemmet uten krav om våpenskap. Samtidig varsler Justisministeren nå at han ønsker å

forby halvautomatiske våpen.

Hva gjøres for å finne AG3-gevær som har forsvunnet og mener statsråden at det også må vurderes å stille krav om våpenskap til AG3-gevær eller at disse oppbevares av Forsvaret og ikke i hjemmene?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 23. september 2011 med spørsmål fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad vedrørende Forsvarets mobiliseringsvåpen. Representanten stiller spørsmål om hva som gjøres for å finne AG-3-gevær som har forsvunnet, og hvorvidt det må vurderes å stille krav om våpenskap til AG-3-gevær eller at disse oppbevares av Forsvaret og ikke i hjemmene. Det vises videre til brev fra departementsråden datert 1. oktober 2011 med midlertidig svar til stortingspresidenten. Nedenfor følger svar på spørsmålene.

Oppsporing av tapte AG-3

Når et våpen forsvinner i Forsvaret, skal det i hvert enkelt tilfelle nedsettes en granskingskommisjon. Er det mistanke om tyveri, anmeldes dette straks til politiet eller militærpolitiet.

Når det gjelder Ropstads henvisning til at «det er forsvunnet 1265 AG-3-geværer», er det nødvendig å understreke at de aller fleste av disse registrerte tapene skriver seg fra mobiliseringsforsvarets tid tilbake til 1960-1970-tallet. Forsvarsstaben opplyser at hvert enkelt våpentap er gransket i sin tid, siden AG-3 ble innført i Forsvaret i 1968. Antall tapte våpen omfatter våpen som er destruert, mistet (på øvelse, i strid, i vannet, etc.), er gått tapt i brann eller stjålet. Antallet inkluderer også våpen som er gjenfunnet.

Forsvarsdepartementet stiller krav om 100 pst. håndvåpenkontroll i Forsvaret. Avvik rapporteres til departementet og følges opp fortløpende i etatsstyringen. I tillegg til kravene om rutinemessig telling og rekvitivering av håndvåpen i Forsvaret, ble det i 2010 gitt oppdrag om full telling av alle hånd- og avdelingsvåpen. Dette er den største fysiske våpentel-

lingen man er kjent med i Forsvaret. Det ble også nedsatt en sentral granskingskommisjon for våpen, med oppdrag om å undersøke evt. nye tap som er avdekket. Dette arbeidet er nå nært slutført.

Oppbevaring av mobiliseringsvåpen

Stortinget besluttet ved behandlingen av Budsjett-innst. S nr. 7 (2006–2007) at ordningen med inndragning av tennstempel for å sikre Heimevernets våpen skulle være en permanent løsning.

Det fremgår av St.prp. nr. 1 (2006–2007) at generalinspektøren for Heimevernet har evaluert ordningen med inndragning av tennstempler, og at den gjennomførte prøveordningen har vist seg å ha god effekt. Etter at prøveordningen ble innført, var det registrert en markant nedgang i tyveri av HV-våpen fra private hjem. Det var heller ikke registrert misbruk av personlig våpen.

Bakgrunnen for at sentral lagring av mobiliseringsvåpen ikke ble anbefalt var bl.a. at konsekvensene for reaksjonstid og beredskap samt ved evt. innbrudd eller sabotasje ble vurdert til å være kritiske. Ordningen med oppbevaring av personlig våpen hjemme ble anbefalt også med tanke på den ressursbruk og den risiko som planlegging og gjennomføring av et stort antall våpentransporter langs veiene ifm. Heimevernets øvelser, vil medføre.

Ordningen med inndratt tennstempel og ammunisjon, og separat oppbevaring av våpen og sluttstykke i hjemmet, er fremdeles vurdert av Forsvaret til å være en tilfredsstillende løsning. Det er i følge Forsvaret ikke planer om å endre eksisterende ordning, inkludert innføring av våpenskap. Jeg har tillit til at forsvarssjefen gjør gode vurderinger når det gjelder denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1937

Innlevert 22. september 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 29. september 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren bidra til at det blir etablert et slikt fond ved Oslo Lufthavn Gardermoen, og eventuelt også ved andre norske flyplasser?»

BEGRUNNELSE:

Det er et akseptert prinsipp at den som forurensker skal betale i norsk miljøpolitikk.

Flyselkapene betaler i dag høyere avgifter for

avganger og landinger nattetid. Dette er inntekter som går direkte inn i Avinors regnskaper.

Det oppfattes urimelig at Avinor skal tjene ekstra på økt støybelastning nattetid, mens det er flyplassens naboer som bærer belastningene.

Samtidig strammer Avinor inn regelverket slik at terskelen for å få støyisolering av nabohusene til bl.a. Gardermoen nå blir høyere enn den gang flyplassnaboen rundt Gardermoen fikk erstatning og støyisolering.

Ettersom det nå etableres et flystøy- og miljøvalg ved Oslo Lufthavn Gardermoen anser vi det betimelig at det også etableres et fond som kan finansiere både avbøtende tiltak som å støyisolere hus, og forbedrende tiltak som reduksjon av støyutslipp eller miljøutslipp. Et slikt fond bør få inntektene fra nattavgiftene på flyenes starter og landinger. Ikke minst imøteser vi at nye løsninger kan utvikles og utprøves i Norge for oppnå reduserte utslipp, og et fond bør derfor også kunne finansiere tiltakshavers/flyplassseierens andel av slike utviklingstiltak.

Svar:

Flytrafikken skaper uheldigvis plagsom støy for personer som bor nær flyplassene. De viktigste virkemidlene for å redusere støyen er bruk av mer støysvake fly og regulering av flytrafikken. Videre kan det være aktuelt med støyisolerende tiltak i tilfeller hvor innendørs støynivåer i boliger og institusjoner overstiger gitte nivåer.

Ny støyforskrift for Oslo lufthavn, Gardermoen, som ble innført i april 2011, har som formål å styre trafikken slik at støyplagen blir minst mulig, samtidig som trafikken kan avvikles på en effektiv måte. Samtidig har dessverre omlegging av trafikken ført til at personer som tidligere opplevde lite støy fra flytrafikk, nå opplever mer trafikk over sine boliger. I sum gir imidlertid ny forskrift en bedre støysituasjon enn tidligere. Det vil si at mange opplever mindre støy enn tidligere.

Flytrafikk er en av mange støykilder. Innenfor

transportsektoren er støy fra vegtrafikk den klart største kilden. Forurensningsloven har en egen forskrift som skal beskytte personer som er sterkt plaget av støy uavhengig av kilde. Den gir rett til kompensende tiltak dersom støynivået er over et gitt nivå. Det vil si at personer som er sterkt plaget av støy fra flytrafikk, har samme rett på kompensende tiltak som personer sterkt plaget av støy fra andre kilder.

For meg er det viktig at alle som er plaget av støy behandles likt uavhengig av hva som er støykilden. Oslo lufthavn, Gardermoen, er nå en etablert lufthavn og personer som er plaget av støy fra hovedflyplassen i Oslo må behandles på samme måte som personer som er plaget av støy ved andre flyplasser. Samtidig skal det arbeides aktivt for å minimalisere støyen den voksende flytrafikken skaper.

Den nye støyforskriften må ses som et viktig steg på veien for å styre trafikken mest mulig vekk fra befolkningstette områder. Etter hvert som teknologien blir bedre, vil det være mulig å forbedre dette ytterligere. Samtidig arbeides det internasjonalt for å skjerpe støykravene til nye flytyper.

Oppsummert er derfor mitt svar på spørsmålet at jeg vil gjøre det jeg kan for at støykonsekvensene av den voksende flytrafikken skal bli så lav som mulig. Når det gjelder kompensende tiltak, viser jeg til forurensningsloven. Den forplikter Oslo lufthavn, Gardermoen, til å gjennomføre avbøtende tiltak. Jeg ser derfor ikke behov for å opprette et eget fond for å redusere støyplage som følge av flytrafikk.

SPØRSMÅL NR. 1938

Innlevert 22. september 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 29. september 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I forbindelse med statsråd Ola Borten Moes besøk i Kina, er Aftenpostens journalist nektet visum og kan dermed ikke dekke statsrådets besøk. Ifølge kommunikasjonssjefen i OED er man der glad for at UD vil se på saken.

Hva har norske myndigheter gjort for at norske journalister faktisk kan dekke en norsk statsråds besøk i Kina, og hvilken reaksjon har man gitt fra norsk side overfor kinesiske myndigheter i den konkrete visumneksaken?»

Svar:

Forberedelsene til statsråd Ola Borten Moes deltagelse på den internasjonale konferansen i Kina om karbonfangst omfattet bistand til de journalistene som ville dekke besøket. Fra norske myndigheters side var det viktig å legge til rette for at media kunne få visum. Olje- og energidepartementet ga praktisk bistand, som informasjon om konferansen og akkreditering. I tillegg ble det skrevet et personlig anbefalingsbrev til hver journalist til bruk i søknadsprosessen.

Visum ble innvilget til to journalister, men dess-

verre ikke til Aftenpostens medarbeider. Da dette ble kjent, tok Utenriksdepartementet kontakt med Kinas ambassade. Fra vår side ble det sagt at det er et prinsipielt syn fra norsk side at journalister bør få reise fritt og utføre sitt arbeid, også i Kina. Betydningen av ytrings- og pressefrihet ble understreket, og det ble anmodet om en begrunnelse for at visum ikke ble gitt fra kinesisk side. Det ble fra kinesisk side ikke gitt noen begrunnelse, noe de heller ikke er forpliktet til. Det ble videre også uttrykt håp fra vår side om at vedkommende journalist kunne få en mer positiv behandling av sin visumsøknad ved eventuelle senere anledninger.

Etter min vurdering har norske medier fått oppfølging innenfor de rammer vi har både i planleggings- og gjennomføringsfasen av Olje- og energiministerens besøk til Kina. Det beklagelige ved at en av journalistene ikke fikk anledning til å dekke konferansen, ble behørig fulgt opp overfor kinesiske myndigheter.

På samme måte vil vi også i fremtiden fortsette å gi bistand til norske medier ved planleggingen av reiser fra Regjeringens side. Betydningen av å sikre tilgang og frie arbeidsvilkår for media vil være en viktig del av dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1939

Innlevert 22. september 2011 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 3. oktober 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sikre at relevante aktører - politidistriktene, serverings- og skjenkenæringen og kommunene - får tilstrekkelig informasjon om virkningen av endringene i forskriften til vaktvirksomhetsloven, herunder vilkårene for å få utsettelse/unntak fra bestemmelsene?»

BEGRUNNELSE:

Endringene i vaktvirksomhetsloven, med forskrifter, får store konsekvenser for serverings- og skjenkesteder. For å sikre at reglene etterleves må de være klare og tydelige, tilgjengelig for relevante aktører, utformet og distribuert i god tid før ikrafttredelse, samt være klart avgrenset.

En rekke aktører i serverings- og skjenkenæringen opplever at politiet lokalt ikke har tilstrekkelig kunnskap om virkningene av de siste endringene i forskriften. Dette reduserer bransjens mulighet til å forutse hvilke endringer i vakthold som må gjøres ved de enkelte serveringsstedene.

Svar:

Jeg er enig i at relevante aktører skal ha tilstrekkelig informasjon om virkningen av endringene i regelverket for vaktvirksomhet. Det er i utgangspunktet slik at endringene i vaktvirksomhetsloven gjennomføres i flere faser for å gjøre det lettere for aktørene å tilpasse seg, samtidig som jeg ser at en slik

trinnsvis gjennomføring krever at relevante aktører får med seg alle stadiene av informasjon.

Alle har adgang til å fortsette egenerhold ut mars 2012. Fristen for å søke tillatelse til å fortsette med egenerhold etter 1. april 2012 løper ut 1. oktober 2011. Det er naturlig at aktørene nå kan ha et ønske om mer konkret informasjon om søknadsbehandlingen enn den generelle informasjonen om reglene som ble publisert av Justisdepartementet og Politidirektoratet ved ikrafttredelsen 1. april 2011. Aktører som er usikre på hvordan de skal gå frem etablerer kontakt med lokalt politi.

Det er gjennom direkte kontakt med søkerne at politiet kan få oversikt over hvor det er behov for mer kunnskap og informasjon. Erfaring og kunnskap som grunnlag for behandling av saker etter endringene i regelverket må nødvendigvis bygges opp over tid, det gjelder også for politiet. Jeg legger derfor også til grunn at det vil være behov for en viss fleksibilitet i søknadsbehandlingen.

Systemet med at både politiet og kommunen kan kreve at et skjenkested holder ordensvakt, og politiets rolle i behandlingen av søknader om bevilling etter alkoholloven, innebærer for øvrig at det allerede er tett samarbeid i mange kommuner om forhold som berører serverings- og skjenkenæringen. Det nye er at politiet etter hvert vil administrere tillatelser etter vaktvirksomhetsloven til å utøve egenerhold, og at det stilles skjerpede krav til ordensvaktens utdanning.

På politiets nettsider ligger det informasjon om de nye reglene for vaktvirksomhet, herunder om egenvakthold og ordensvakter. Her står det også at Politidirektoratet vil gi mer informasjon om den nye vakterutdanningen etter årsskiftet. Arbeidsgruppen som har fått i oppdrag å utarbeide de mer praktiske detaljene rundt de nye utdanningskravene skal etter

planen legge frem sine forslag innen 1. desember 2011. Både NHO Reiseliv, Norges Ordensvakt Forbund og utvalgte politidistrikt deltar i arbeidet med læreplan for tilleggsopplæring i ordensvaktteneste, og vil derfor være godt orientert. Justisdepartementet vil vurdere behovet for ytterligere informasjon i samarbeid med Politidirektoratet når forslagene foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1940

Innlevert 23. september 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 3. oktober 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvor mange politibetjenter, som ble uteksaminert fra politihøgskolen i 2011, er i fast jobb i Politiet per dags dato?»

BEGRUNNELSE:

I juni 2011 ble det ytret bekymring fra blant annet Politiets Fellesforbund, Studentrådet på Politihøgskolen, og fra flere politiske hold, om at jobbmulighetene for nyutdannede politibetjenter ikke var tilstrekkelig. Det ble pekt på at det er behov for flere politibetjenter, for å nå målet om to politi per 1 000 innbyggere, slik det er nedfelt i rapporten "Politi mot 2020", for å øke trygghetsfølelsen til befolkningen, bedre oppklaringsprosenten, og sørge for uniformert tilstedeværelse i bybildet. Justisministeren viste til at store deler av 2010-kullet var i jobb, og mente at bekymringen var ubegrunnet og overdrevet.

Svar:

Selv om spørsmålet er begrenset til å gjelde hvor mange av de uteksaminerte fra Politihøgskolen i 2011 som er i fast jobb i politiet, finner jeg grunn til å gi en samlet presentasjon av det siste tallmaterialet som er innhentet.

Det var totalt 424 av årets tredjeårsstudenter som tok avsluttende eksamen på grunnutdanningen ved Politihøgskolen. 346 har bestått eksamen pr. 15.9.2011; dvs. at 78 ikke har bestått. Disse vil få mulighet til å kontinuere.

I følge opplysninger fra Politidirektoratet er 250 av de nyutdannede i 2011 med bestått eksamen registrert som lønsmottakere i politiet pr. 20.9.2011; dvs. at det er 96 av de med bestått eksamen som ikke har fått stilling. Av de 250 som er lønsmottakere har 40 fast stilling.

Det nevnes ellers at innrapporteringer fra politidistriktene og politiets særorganer viser at det pr. 15.9.2011 var 183 ledige polititjenestemannsstillinger; dvs. stillinger som er under ansettelse, er kunngjort eller besluttet kunngjort. Av disse er det 22 ledige politibetjent 1 stillinger som er den stillingskategorien nyutdannede normalt blir ansatt i. Ved ansettelse i de høyere stillingene vil det igjen kunne bli ledig politibetjent 1 stillinger.

Det vil alltid være slik at tilsetting av nyutdannede tar noe tid. Slik er det også i tilsvarende andre høgskoleyrker. De nyutdannede må også være villige til å søke ledige stillinger i hele landet.

Avslutningsvis nevnes at tallmaterialet over uteksaminerte fra Politihøgskolen i perioden 2006 til 2010, viser at gjennomsnittlig har 94 % hatt stilling i politiet året etter bestått eksamen. Når det tas hensyn til at noen tar videre utdanning eller søker jobber utenfor politiet, legges til grunn at tilnærmet alle de uteksaminerte med bestått eksamen som ønsker det, får jobb i politiet. Det er ikke noen som tilsier at situasjonen for de nyutdannede i 2011 vil være en annen.

SPØRSMÅL NR. 1941**Innlevert 23. september 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 4. oktober 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt spørsmål datert 30.08.11 der jeg ønsket at NAV endrer praksis for fedre som mister fedrekvoten fordi de søker for sent. NAV har i ettertid bare delvis endret praksis. Fedre som ikke har fått brev tilsendt direkte til seg får nå mulighet til å søke på ny, mens de som har fått brev og glemt søknadsfristen fortsatt ser ut til å miste fedrekvoten.

Vil statsråden straks sørge for at alle fedre kan få fedrekvoten sin så lenge de søker innen fristen på tre år, slik NAV skriver til statsråden den 07.09.11?»

BEGRUNNELSE:

Jeg vil først benytte anledningen til å rose NAV fordi etaten raskt endret praksis etter at jeg den 30.08.11 sendte et skriftlig spørsmål til barne- og familieministeren hvor jeg påpekte svært uheldige sider ved tolkningen av konsekvenser for fedre som søker om fedrekvote for sent.

Den familien som kontaktet meg og som var bakgrunn for spørsmålet mitt, samt stilte opp i Dagsrevyen den 31.08.11, har denne uken fått klagen sin godkjent. Det er veldig hyggelig.

Samtidig har svært mange andre familier i samme situasjon kontaktet meg og fortalt at de fortsatt får avslått søknader hos sine NAV-kontorer selv om også disse fedrene ikke har fått egne brev. Jeg mener derfor statsråden og NAV må ta initiativ til at alle disse fedrene får sakene sine omgjort, også de som ikke har flere klagemuligheter, samt de som ikke er oppmerksomme på nytt regelverk.

Men det er dessverre slik at NAV sine nye retningslinjer skiller mellom fedre som ikke har fått eget tildelingsbrev og de som har fått det. Hovedproblemet gjenstår dermed fortsatt etter mitt syn; nemlig at fedre kan miste en lovfestet rettighet kun fordi de glemmer en tidsfrist, selv om det kan være to år igjen av fristen på tre år for å fullføre den. Jeg kan ikke se at dette er lovgivers intensjon, og jeg forstår det også slik at mange i NAV er av samme oppfatning.

At fedre som glemmer en kunstig satt tidsfrist skal miste en lovfestet rettighet i stedet for at konsekvensen blir utsatt saksbehandling, er nesten ikke til å tro.

Etter mitt syn er det mer enn tilstrekkelig å ikke operere med en søknadsfrist utover de tre årene permisjonen må fullføres innenfor. Dermed kan familier og fedre selv velge når permisjonen skal tas ut innenfor hele perioden på tre år. Jeg kan ikke se at dette vil påvirke NAV sine systemer negativt, snarere tvert i

mot. Derfor er det gledelig å lese NAV-direktørens brev til departementet datert den 7. september 2011. I brevet som jeg siterer nedenfor fremkommer det at NAV godt kan leve med ingen søknadsfrist, men kun basere seg på tre-års-regelen.

Sitat:

"Direktoratet benytter anledningen til å minne om vårt forenklingbrev av 22. juni 2010. I punktene "B. Forslag på lang sikt — større regelverksendringer" og "C. Andre forslag — omlegging av ordningen og modernisering av IKT systemene", tar vi opp problemstillingen om utsettelse av stønadperioden generelt og fedrekvoten spesielt. Det er lite brukervennlig at faren må søke om utsettelse av fedrekvoten innen siste dag i fellesperioden for ikke å miste stønadsdager. Vi foreslår i brevet at det ikke skal stilles krav til hva vedkommende gjør i den perioden vedkommende ønsker å utsette perioden med foreldrepenger. Det vil effektivisere ordningen og gjøre den vesentlig mer brukervennlig"

Med andre ord så ligger denne ballen nå kun hos statsråden. Hvis statsråden ønsker det, kan alle fedre selv bestemme når kvoten skal tas ut innenfor tre år etter barnets fødsel. Svært mange familier er derfor avhengig av at statsråden gir klarsignal til at alle som har mistet fedrekvoten får den tilbake, at alle som har klager til behandling får dem innvilget og at alle fedre i fremtiden selv skal kunne velge med god hjelp og støtte fra NAV.

Svar:

NAV forvalter foreldrepengeordningen innenfor gjeldende regelverk. Foreldrepenger er en ordning som først og fremst skal gjøre det mulig for foreldrene å være hjemme med barnet det første året. Stønadperioden skal derfor i utgangspunktet tas ut sammenhengende, og det er bestemte vilkår for utsettelse; foreldrepengeperioden kan bare utsettes ved ferie, sykdom eller heltidsarbeid. Utsettelse, bortsett fra når det gjelder sykdom, krever at foreldrene planlegger hvordan foreldrepengene skal tas ut. Søknad om utsettelse skal foreligge i forkant, slik at NAV har mulighet til å kontrollere at vilkårene er oppfylt. Å åpne opp for at foreldrene kan ta ut foreldrepenger når som helst innen barnet fyller tre år, vil innebære en grunnleggende endring av dagens ordning, og vil kreve lovendring. Som ledd i arbeidet med å forenkle/forbedre foreldrepengeordningen, er vilkårene for utsettelse av foreldrepenger ett av temaene som jeg vil vurdere.

Jeg er svært opptatt av at flest mulig fedre får mulighet til å ta ut fedrekvoten og gjerne mer enn kvoten. Det forutsetter at fedrene kjenner sine rettigheter, og NAV arbeider kontinuerlig med å styrke informasjonen til fedre. NAV har blant annet lansert en egen facebookside for foreldrepenger. Dette arbeidet skal fortsette. Fedre må på sin side forventes å sette seg inn i informasjonen og forholde seg til vilkårene for ordningen, herunder søke i rett tid.

Hensynet til foreldrepengemottakerne tilsier at NAV utviser smidighet der det i kontakt med bruke-

ren kommer fram at mor eller far planlegger å utsette foreldrepengeperioden uten at nødvendige søknader er sendt inn. I brev til NAV 4. juli 2011 har departementet lagt til grunn at kravet om søknad skal anses oppfylt i alle tilfeller der det framgår av den informasjonen familien har gitt NAV, muntlig eller skriftlig, at det planlagte foreldrepengeutaket i realiteten innebærer en utsettelse av foreldrepenger.

Departementet har og vil fortsatt ha tett dialog med NAV med sikte på en smidig forvaltning av foreldrepengereordningen innenfor gjeldende regelverk.

SPØRSMÅL NR. 1942

Innlevert 23. september 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 3. oktober 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Skattedirektoratet har foreslått en ordning med snudd moms for byggebransjen for å forhindre momssvindler, gjøre konkurransen mellom bedrifter mer rettferdig og øke statens inntekter. Byggenæringens Landsforbund (BNL) har etterlyst fremdrift i denne saken som ble utredet i 2008 og som finansdepartementet har sittet på i over tre år uten å invitere Stortinget til drøftinger.

Hvorfor klarer ikke statsråden å legge frem sak om snudd moms for Stortinget og når har regjeringen ambisjoner om å legge frem en slik sak?»

BEGRUNNELSE:

Sverige og Finland har innført den samme ordningen som Skattedirektoratet anbefaler. Ulike anslag viser at staten har fått økte inntekter i en størrelsesorden på mellom kr. 500 og 800 millioner,-, siden momssvindler blir betydelig vanskeligere.

Skattedirektoratet leverte en rapport i mars 2008 som igjen ble sendt på høring til juni 2009. Deretter har det skjedd svært lite til tross for politiske målsettinger om enklere regler, rettferdig konkurranse, kamp mot økonomisk kriminalitet og at staten lager lover og regler som er enkle å håndheve for utøvere og kontrollører.

Svar:

Skattedirektoratets utredning om omvendt avgiftsplikt i bygge- og anleggsbransjen var på høring i 2009. Skattedirektoratets oppsummering og vurdering av høringsuttalelsene ble oversendt Finansde-

partementet 18. mars 2010. Ifølge denne oppsummeringen var 9 av 21 høringsinstanser positive til forslaget. Hovedinnvendingene mot forslaget er at omvendt avgiftsplikt ikke er et treffsikkert virkemiddel mot unndragelse og at en slik ordning vil komplisere avgiftssystemet og medføre økte administrative kostnader for næringslivet.

Det er et grunnleggende prinsipp i merverdiavgiftssystemet at avgift skal beregnes og innbetales for hvert ledd i omsetningskjeden. Det er selger som er ansvarlig for beregning og innbetaling av avgift. Et system med omvendt avgiftsplikt innebærer at plikten til å beregne utgående avgift flyttes fra selger til kjøper og at innbetaling av avgift kun skjer i siste ledd i omsetningskjeden. Omvendt avgiftsplikt innebærer dermed brudd med et grunnleggende prinsipp i merverdiavgiften.

Merverdiavgiften et selvdeklareringsystem, dvs. at det er de næringsdrivende som er ansvarlige for beregning og innbetaling av korrekt avgift. En særordning, slik som omvendt avgiftsplikt for en enkelt bransje, kan medføre økte administrative byrder og vil også innebære nye avgrensninger. Jeg vil i denne sammenheng påpeke at ordningen med omvendt avgiftsplikt som ble innført ved omsetning av klimagasskvoter gjelder et svært avgrenset område der det ble avdekket at konkret og akutt behov for tiltak. Omvendt avgiftsplikt i bygge- og anleggsbransjen vil innebære en omfattende endring for en hel bransje der de prinsipielle betenkelighetene gjør seg gjeldende i mye sterkere grad.

Dette tilsier at det ikke gjøres grunnleggende endringer i merverdiavgiftssystemet før konsekven-

sene av forslaget er nøye vurdert. I denne sammenheng må det vurderes om omvendt avgiftsplikt er et treffsikkert virkemiddel for å motvirke avgiftsunndragelser i bygge- og anleggsbransjen eller om tiltaket kun vil medføre at problemene forskyves til andre områder eller tar andre former. Det vil også være naturlig å vurdere om eventuelle gevinster ved en slik ordning vil oppveie ulempene den vil medføre, herunder økte administrative byrder. Erfaringene med

den svenske ordningen vil være et sentralt element i en slik vurdering.

Finansdepartementet vil gå nøye gjennom Skattedirektoratets utredning og også vurdere erfaringen med blant annet den svenske ordningen. Dersom vurderingen konkluderer med at det er behov for regelendringer mv. vil jeg legge fram forslag om dette for Stortinget på ordinær måte.

SPØRSMÅL NR. 1943

Innlevert 23. september 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 4. oktober 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I forbindelse med at rv 3 gjennom Østerdalen nå blir utvidet og standarden blir bedre, så er hastigheten på rv 3 fortsatt 80 km/t.

Vil samferdselsministeren vurdere å sette opp igjen fartsgrensen til 90 km/t på rv 3, der det nå blir foretatt bredde utvidelse av vegen?»

BEGRUNNELSE:

Tidligere var det 90 km/t fartsgrense på store deler av rv 3 igjennom Østerdalen. Det var 90 km/t på en vei som var vesentlig smalere og dårligere enn den nye standarden på rv 3 etter breddeutvidelsen. Men på grunn av noen ulykker så ble hastigheten ukritisk og konsekvent satt ned til 80 km/t. Det er ikke nødvendigvis feil å sette ned hastigheten fra 90 km/t til 80 km/t på strekninger hvor det er mye ulykker, men det må ikke være slik at all hastighet settes ned ukritisk på hele veistrekninger. I forbindelse med at standarden på rv 3 nå bedres, mener vi at det er naturlig å vurdere å gjeninnføre den tidligere hastigheten på 90 km/t. Store deler av rv 3 igjennom Østerdalen består av lange rette strekninger uten boligområder og farlige kryss, følgelig oppleves 80 km/t som en kunstig lav hastighet. Sett i lys av at vårt naboland Sverige har 90 km/t fartsgrense på veger av dårligere standard og tettere bebyggelse enn rv 3, så er det også naturlig at vi tilpasser oss den hastighet som Sverige bruker. Mange av norske bilister kjører jevnlig i Sverige og det er viktig at våre fartsgrenser tilpasses det som er vanlig i våre naboland. Det er også viktig at fartsgrenser oppleves som ”korrekte” og naturlige, ellers så mister bilistene respekten fartsgrensene.

Svar:

Vegdirektoratet har utarbeidet nye kriterier for fastsettelse av fartsgrenser utenfor tettbygd strøk. Disse kriteriene ble vedtatt i mars i år. Målet for endringen av fartsgrensekriteriene var å komme fram til prinsipper som ivaretar trafikksikkerheten på en god måte, og som samtidig medfører at fartsgrensene blir respektert, er lette å forklare og er greie å håndheve. Beregninger viser at de nye kriteriene på landsbasis kan forventes å gi i størrelsesorden 10 færre drepte og hardt skadde pr år.

I utgangspunktet skal alle veger som har fartsgrense 90 km/t ha midtrekkverk. Det kan gjøres unntak på veger med lav årsdøgntrafikk (ÅDT). I så tilfelle skal en rekke krav være tilfredsstillende, inkludert krav til tilstrekkelig vegbredde. Økt vegbredde alene vil imidlertid ikke være et tilstrekkelig tiltak for å sette opp fartsgrensen fra 80 km/t til 90 km/t.

Det er foretatt en vurdering av fartsgrensen på rv 3. Breddeutvidelsen har bedret standarden og dermed også trafikksikkerheten på strekningen. Dette gjelder ikke minst for tunge kjøretøy. Det er likevel faren for møteulykker som særlig har vært avgjørende når Statens vegvesen, på bakgrunn av de nye fartsgrensekriteriene, har kommet til at fartsgrensen på strekningen fortsatt skal være 80 km/t. Jeg støtter Statens vegvesen på dette punkt, samtidig som jeg for ordens skyld også nevner at all lokaltrafikk i området er henvist nettopp til rv 3.

SPØRSMÅL NR. 1944**Innlevert 23. september 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 30. september 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hvordan ser statsråden på fortsatt norsk utvinning av kull og dets industriutvikling?»

Svar:

Kulldriftens betydning for samfunnet i Longyearbyen og spørsmålet om videreføring av den er blant annet omtalt i Svalbardmeldingen fra 2009 (St.meld. nr. 22 (2008-2009) Svalbard), hvor det fremgår:

”Regjeringen legger vekt på at Longyearbyen skal videreføres som et familiesamfunn av høy kvalitet. Kulldriften er fremdeles den viktigste bærebjelken i dette samfunnet. Det er regjeringens vurdering at kulldriften bør videreføres innenfor de rammer som miljøvernlovgivningen, kravene til bedriftsøkonomisk lønnsomhet og sikkerhetsforskriftene setter, og på en måte som understøtter Store Norske Spitsbergen Kulkompans formål om å bidra til en robust bosetting i Longyearbyen. Eksisterende infrastruktur for kullgruvevirksomheten bør benyttes i den grad det er mulig.”

Meldingen fikk Stortingets tilslutning 10. juni 2009.

I dag er det selskapet Store Norske Spitsbergen Kulkompani AS, hvor staten har en eierandel på 99,94 prosent, som i hovedsak produserer kull på

Svalbard. Forvaltningen av eierskapet ligger til Nærings- og handelsdepartementet. Målet med statens eierskap i Store Norske Spitsbergen Kulkompani AS er formulert slik i Meld. St. 13 (2010-2011) Aktivt eierskap:

”Formålet med statens eierskap i Store Norske Spitsbergen Kulkompani er å bidra til at samfunnet i Longyearbyen opprettholdes og videreutvikles på en måte som understøtter de over-ordnede målene i norsk Svalbardpolitikk. Selskapet skal drives etter bedriftsøkonomiske prinsipper og med sikte på en markedsmessig avkastning på investert kapital. Ut fra nasjonale hensyn mener regjeringen at det er viktig at staten fortsatt er den dominerende aksjonæren i Store Norske Spitsbergen Kulkompani AS. Arbeidsplassene knyttet til kullgruvevirksomheten har i mange år bidratt vesentlig til stabil, helårlig norsk aktivitet og bosetting på Svalbard. Regjeringen har et langsiktig perspektiv på statens eierskap og vil ikke redusere statens eierskap.”

Meldingen fikk Stortingets tilslutning 9. juni 2011.

Om kull vil brukes industrielt i Norge i større eller mindre grad enn i dag, er noe industrien selv må ta stilling til ut fra vurderinger av lønnsomhet, teknologimuligheter og gjeldende rammevilkår på blant annet klimaområdet.

SPØRSMÅL NR. 1945**Innlevert 23. september 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 4. oktober 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Statsråden har ved flere anledninger understreket at norske myndigheter fraråder avtaler om bruk av surrogatmor. I sitt svar på skriftlig spørsmål i mars 2011 (Dokument nr. 15:1121 (2010-2011)) skriver statsråden: "På denne bakgrunn fraråder norske myndigheter at personer bosatt i Norge inngår og gjennomfører avtaler med surrogatmødre i utlandet."

Kan statsråden bekrefte at dette fortsatt står ved lag?»

BEGRUNNELSE:

Barne- Likestillings- og Inkluderingsdepartementet sendte 16.09.11 ut pressemelding om surrogati. Der kunngjøres det at man skal se på løsninger for å sikre barn født av surrogatmor i utlandet juridisk. Målet er å skape trygghet og klarhet for barna og deres omsorgspersoner. Det er fornuftig å se på dette. Statsrådets fraråding er imidlertid ikke nevnt i pressemeldingen.

Det vises også til statsrådets kronikk i VG 15. juni i år. Der skriver statsråden: "Norske borgere inn-

går i økende grad avtaler med surrogatklubber i andre land. Jeg mener dette er problematisk, ikke minst av hensyn til kvinner i land hvor surrogati er tillatt.".."Det er vanskelig fra norsk side alene å lovregulere handlinger og virksomhet som skjer i utlandet. Likevel mener jeg at problemene med kommersiell surrogati er så store at nordmenn ikke bør bidra til den framvoksende industrien."

Svar:

Pressemeldingen av 16. september 2011 som representanten refererer til i sin begrunnelse, gir infor-

masjon om regjeringens arbeid for å sikre de barna som er født av surrogatmor i utlandet, og som allerede er i Norge, rettslig. Parallelt med dette arbeidet, vil regjeringen utrede og vurdere ytterligere lovgivning på feltet for øvrig.

Som redegjort for i mitt svar på spørsmål nr. 1121, reiser nordmenns bruk av surrogatmor i utlandet komplekse juridiske problemstillinger og store etiske dilemmaer. Rådet til norske borgere om ikke å inngå og gjennomføre avtaler med surrogatimødre i utlandet står således ved lag.

SPØRSMÅL NR. 1946

Innlevert 23. september 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 4. oktober 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Flere foreldre opplever at de blir oversett i barnevernssaker som gjelder egne barn. Det gjelder blant annet samværsforeldre i tilfeller ved omsorgsovertakelse av barn som ikke har samlevende foreldre.

Mener statsråden det er tilstrekkelig lovgrunnlag når det gjelder involvering av foreldre, og i hvilken grad er dette hensynet ivaretatt i retningslinjene for behandling av barnevernssaker?»

BEGRUNNELSE:

Flere foreldre som har samværsordninger etter samlivsbrudd forteller at de ikke blir inkludert i prosessen, eller tatt med i betraktning, av barnevernet ved ny plassering. Det berettes også om manglende informasjon, kopi av korrespondanse, innkalling til møter osv. Dette gjelder også tilfeller hvor den aktuelle forelderen fortsatt har foreldreansvar.

Svar:

Barneverntjenesten har et oppfølgingsansvar for foreldre når barn eller ungdom er plassert i fosterhjem eller institusjon. Bedre oppfølging av foreldre vil særlig innebære at de blir lyttet til i egen sak. Det er barnets beste som er det overordnede prinsippet i barnevernet. En bedre oppfølging av foreldre bygger på en forståelse av at hjelp til foreldre også gagner barnet. Barnevernets innsats må derfor hele tiden ha både barnas og foreldrenes velferd for øye.

Oppfølgingsansvaret omfatter også en fortløpende vurdering av foreldrenes situasjon etter omsorgsovertakelse, blant annet for å vurdere om vilkårene for omsorgsovertakelse fortsatt er tilstede.

Jeg er klar over at ikke alle foreldre har fått en tilstrekkelig oppfølging av barneverntjenesten etter plassering av barnet utenfor hjemmet. Departementet ga derfor ut veilederen Oppfølging av foreldre/ungdom plassert i fosterhjem eller på institusjon i 2009. Veilederen gir ansatte i barneverntjenesten forslag til praktiske og konkrete råd for oppfølging av foreldre. Et mål er at alle foreldre skal oppleve verdighet i kontakt med barneverntjenesten, uavhengig av hvilke tiltak som settes inn for å skape de beste oppvekstsbetingelsene for barnet.

Jeg vil også nevne at jeg har satt ned et Barnevernpanel for å få innspill til hvordan barnevernet kan videreutvikles til det beste for barna. Panelet leverte sin rapport med anbefalinger 28. september. I panelet var blant annet en forelder med barn i barnevernet representert. Panelet har kommet med flere konkrete forslag til hvordan foreldre med barn i barnevernet kan følges opp bedre. Jeg vil vurdere disse forslagene nøye.

Når det gjelder samvær, har barn og foreldre som hovedregel rett til samvær med hverandre når barnet er plassert utenfor hjemmet etter vedtak i barnevernloven, jfr. § 4-19. Samværsretten bygger på at det har en egenverdi for barnet å få opprettholde kontakten med sine biologiske foreldre.

Når fylkesnemnda har fattet vedtak om omsorgs-

overtakelse skal nemnda ta standpunkt til omfanget av samværet mellom barnet og foreldrene. Det er imidlertid ingenting i veien for at barneverntjenesten kan praktisere mer samvær enn det fylkesnemnda har fastsatt, så lenge dette ikke strider mot premissene for nemndas vedtak. Barneverntjenesten har ikke mulighet til å redusere retten til samvær. Fylkesnemnda kan også bestemme at det av hensynet til barnet ikke skal være samvær.

Fylkesnemnda skal ved en omsorgsovertakelse også fastsette samvær for foreldre som barnet ikke bor sammen med på tidspunktet for omsorgsovertakelsen. Dette gjelder uavhengig av om vedkommende forelder har del i foreldreansvaret eller ikke. For foreldre som ikke bodde sammen med barnet på vedtakstidspunktet, vil samværsretten normalt ha som formål å sikre at kontakten med vedkommende opprettholdes. Hensynene ved fastsettelse av samvær etter barnevernloven er imidlertid andre enn ved fastsettelse av samvær etter barneloven. Det må derfor i de førstnevnte tilfellene foretas en konkret vurdering av i hvilket omfang en samværsrett etter barneloven skal videreføres. En avtale eller avgjørelse om samværsrett etter barneloven er således ikke bindende for fylkesnemnda når samvær etter en omsorgsovertakelse skal fastsettes.

Det er for øvrig viktig å være oppmerksom på at også foreldre som ikke har en avtalt eller fastsatt samværsrett etter barneloven på tidspunktet for omsorgsovertakelsen, har krav på å få spørsmålet om samværsrett regulert.

Ved en omsorgsovertakelse beholder foreldrene

et restansvar for barnet ved at de ikke fratras foreldreansvaret. Ifølge barneloven omfatter foreldreansvaret en rett for foreldre til å få innsyn i opplysninger det offentlige har om deres barn, jfr. barneloven § 50. Denne retten omfatter opplysninger om barnet hos skole, helse- og sosialvesen, herunder helsestasjon og barnevern. Der hvor foreldrene har foreldreansvaret, mens barnevernet har overtatt den daglige omsorgen, vil foreldrene således i utgangspunktet kunne kreve opplysninger fra skole og andre offentlige kontorer i kraft av fortsatt å ha foreldreansvaret. Opplysningene kan imidlertid nektes gitt dersom det kan være til skade for barnet å gi foreldrene opplysningene. Dette kan være særlig vanskelig å vurdere for andre offentlige myndigheter når barnevernet har overtatt omsorgen. Det er derfor mye som taler for at det er barnevernet som i disse tilfellene bør formidle slike opplysninger til foreldrene. Et avslag på krav om opplysninger kan påklages til fylkesmannen etter reglene i forvaltningsloven.

Alt i alt mener jeg at lovgrunnlaget for å involvere foreldrene etter en omsorgsovertakelse, er godt. Som på andre områder kan praksis bli bedre. Derfor vil jeg avslutningsvis nevne at regjeringen har satt ned et offentlig utvalg for å utrede det biologiske prinsippets betydning i barnevernet. Dette prinsippet har betydning for blant annet oppfølgingen og involvering av foreldre etter en omsorgsovertakelse. Utvalget skal levere sin innstilling i februar 2012. Innstillingen vil bli et viktig innspill til lovproposisjon om barnevernet som regjeringen vil legge frem for Stortinget i inneværende periode.

SPØRSMÅL NR. 1947

Innlevert 26. september 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 4. oktober 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ifølge oppslag i media i dag 26.9.2011 har vei-myndighetene åpnet for at flere nye veistrekninger til mrd. av kr. (bl.a. E16 i Bærum og E18 i Askim) er blitt bygget på en måte som gjør at de skades av telehiv. Grunnen er at man helt bevisst har latt være å grave så dypt som kunnskap og egen håndbok krever.

Har statsråden vært kjent med denne praksis, og hva vil statsråden gjøre for å sikre at norske veier bygges med bedre telesikring og bedre fundament for å sikre bedre og lenger holdbarhet?»

Svar:

Det er Statens vegvesen som har ansvaret for å utarbeide tekniske spesifikasjoner og vegnormaler knyttet til vegbygging. Det er også Statens vegvesen som har ansvar for den praktiske oppfølging slik at veiene blir dimensjonert frostsikre.

Som kjent satte Statens vegvesen ned en ekspertgruppe for å vurdere analyser av prøver fra de tre nybygde vegstrekningene der det oppstod telehiv sist vinter. Ekspertgruppen som la fram sin rapport 14. september 2011, har konkludert med at årsakene til

telehiv på disse vegstrekingene er sammensatte. Det er registrert både prosjekteringsfeil, mangler ved utførelsen og underdimensjonert drenering, noe som betyr at krav i gjeldende vegnormaler ikke er blitt fulgt. Det er ikke funnet noen sammenheng med at kravene til overbygningstykkelse i normalene ikke er strenge nok.

Ekspertgruppen foreslår en rekke tiltak, både på kort, mellomlang og lang sikt, for å få større sikkerhet for at de veger som blir bygd, har tilfredsstillende kvalitet. Forslagene blir nå vurdert av Statens vegvesen. Så snart Statens vegvesens vurderinger foreligger, vil jeg orientere Stortinget om hvilke konkrete tiltak som vil bli gjennomført.

SPØRSMÅL NR. 1948

Innlevert 26. september 2011 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 4. oktober 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at alle fedre med rett til uttak av foreldrepenger får benyttet seg av denne, og at informasjon om tidsfrister o.l. kommer tydelig frem overfor nybakte foreldre?»

BEGRUNNELSE:

Foreldrepenger må tas ut innen tre år etter fødselen. Uttak av foreldrepenger kan utsettes når mottakeren er i inntektsgivende arbeid på heltid. Det må foreligge skriftlig avtale med arbeidsgiver om foreldrepermisjon. Fars rett til utsettelse av ordinære foreldrepenger beror på at mor er i utdanning eller yrkesaktivitet.

Det er ikke presisert i loven at det gjelder en streng frist for å søke om utsettelse av fars permisjon, men det gjør det faktisk. Hovedregelen er nemlig at permisjonen skal tas ut sammenhengende, og at særlige vilkår må være oppfylt for å få utsettelse. Det er videre presisert i skjema for krav om foreldrepenger, som også far skal fylle ut og signere på;

"...Dersom du ikke skal ta ut fedrekvoten i umiddelbar tilknytning til fellesperioden, må du søke om utsettelse på eget skjema for dette. Det samme gjelder hvis du søker om gradering av fedrekvoten."

I brev fra NAV som bare sendes til mor presiseres det at man må søke om utsettelse før mors permisjonsperiode utløper. Men dette brevet mottar ikke far, og han må altså lese mors post for å få dette med seg.

Spørsmålsstiller vil også trekke frem at det er problematisk når personer mister retten til en lovfestet ytelse pga. at en lite kjent frist ikke overholdes. Det vil derfor også være interessant å få belyst om det

er mulig å vurdere andre reaksjonsformer i tilfeller hvor fristen ikke overholdes, som f.eks. en fastsatt minimumsutsettelse av uttak e.l.

Svar:

NAV forvalter foreldrepengeordningen innenfor gjeldende regelverk. Foreldrepenger er en ordning som først og fremst skal gjøre det mulig for foreldrene å være hjemme med barnet det første året. Stønadperioden skal derfor i utgangspunktet tas ut sammenhengende, og det er bestemte vilkår for utsettelse; foreldrepengeperioden kan bare utsettes ved ferie, sykdom eller heltidsarbeid. Utsettelse, bortsett fra når det gjelder sykdom, krever at foreldrene planlegger hvordan foreldrepengene skal tas ut. Søknad om utsettelse skal foreligge i forkant, slik at NAV har mulighet til å kontrollere at vilkårene er oppfylt. Å åpne opp for at foreldrene kan ta ut foreldrepenger når som helst innen barnet fyller tre år, vil innebære en grunnleggende endring av dagens ordning, og vil kreve lovendring. Som ledd i arbeidet med å forenkle/forbedre foreldrepengeordningen, er vilkårene for utsettelse av foreldrepenger ett av temaene som jeg vil vurdere.

Jeg er svært opptatt av at flest mulig fedre får mulighet til å ta ut fedrekvoten og gjerne mer enn kvoten. Det forutsetter at fedrene kjenner sine rettigheter, og NAV arbeider kontinuerlig med å styrke informasjonen til fedre. NAV har blant annet lansert en egen facebookside for foreldrepenger. Dette arbeidet skal fortsette. Fedre må på sin side forventes å sette seg inn i informasjonen og forholde seg til vilkårene for ordningen, herunder søke i rett tid.

Hensynet til foreldrepenge-mottakerne tilsier at NAV utviser smidighet der det i kontakt med bruke-

ren kommer fram at mor eller far planlegger å utsette foreldrepengeperioden uten at nødvendige søknader er sendt inn. I brev til NAV 4. juli 2011 har departementet lagt til grunn at kravet om søknad skal anses oppfylt i alle tilfeller der det framgår av den informasjonen familien har gitt NAV, muntlig eller skriftlig,

at det planlagte foreldrepengeuttaket i realiteten innebærer en utsettelse av foreldrepenger.

Departementet har og vil fortsatt ha tett dialog med NAV med sikte på en smidig forvaltning av foreldrepengeordningen innenfor gjeldende regelverk.

SPØRSMÅL NR. 1949

Innlevert 26. september 2011 av stortingsrepresentant Sylvi Graham

Besvart 6. oktober 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hva mener statsråden om at NAV ikke tar til følge en klar kjennelse fra Trygderetten?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstilleren er gjort kjent med et vedtak fra NAV der en søknad om uførepensjon etter reglene for unge ufør er avslått på tross av at en kjennelse fra Trygderetten i samme sak konkluderer med følgende:

”Anken har etter dette ført frem. Det påankede vedtaket omgjøres. Slik at NN sin uføreytelse beregnes etter garantibestemmelsene for unge uføre.”

Søknaden ble altså først avslått, deretter anket og avslått igjen for så å bli anket til Trygderetten. Etter kjennelsen fra Trygderetten fikk søkeren et tredje avslag på tross av å ha fått medhold i rettsapparatet, og på tross av at NAV ikke hadde anket kjennelsen. Spørsmålsstilleren mener det er svært bekymringsverdigg dersom NAV på denne måten kan tilside sette utvetydige vedtak fra Trygderetten.

Svar:

Innledningsvis vil jeg bemerke at jeg ikke vet hvilken konkret sak spørsmålet tar utgangspunkt i og at jeg derfor må gi et generelt svar. I begrunnelsen for spørsmålet vises det til at Arbeids- og velferdsetaten skal ha avslått en søknad om uførepensjon etter reglene for unge uføre til tross for at en kjennelse fra Trygderetten i samme sak konkluderte med at uføreytelsen skulle beregnes etter garantibestemmelsene for unge uføre.

Når en bruker har anket en sak inn for Trygderetten, er Trygderettens kjennelse (vedtak) bestemmen- de for den enkeltes rett og plikt i den aktuelle saken. Dersom Trygderetten omgjør, må Arbeids- og vel-

ferdsetaten legge Trygderettens kjennelse til grunn og utbetale ytelser til den angjeldende part iht. de rettigheter Trygderetten har fastslått, med mindre etaten tar saken videre til lagmannsretten. Jeg er ikke kjent med at kjennelsene ikke blir fulgt opp.

Også der Arbeids- og velferdsetaten har til behandling en annen sak fra brukeren enn den Trygderetten har tatt stilling til, vil det kunne være at Trygderettens kjennelse i den første saken er bestemmen- de for de vurderinger som etaten skal gjøre, dvs. at etaten må legge til grunn forutsetningene i kjennelsen som prejudisielt bindende. For eksempel vil Trygderettens avgjørelse om de særlige vilkårene for rett til såkalt ung uførgaranti i en sak om arbeidsavklarings- penger kunne tilsi at etaten må legge til grunn samme vurdering av ung uførspørsmålet i en senere sak om uførepensjon. Omvendt vil etaten, dersom Trygderet- ten omgjør et avslag på krav om ung uførgaranti i uførepensjonen, kunne plikte å endre sitt tidligere vedtak om arbeidsavklaringspenger og etterbetale iht. ung uførgaranti.

Det vil imidlertid ofte kunne være at Trygderet- ten har behandlet en enkeltsak fra brukeren som ikke har avgjørende betydning for spørsmålet som Ar- beids- og velferdsetaten har foran seg. Dersom Tryg- deretten for eksempel har omgjort etatens avslag på arbeidsavklaringspenger (eller den daværende uføre- ytelsen tidsbegrenset uførestønad), vil etaten kunne avslå et krav om uførepensjon uten at det strider med forutsetningene i Trygderettens kjennelse. For å få rett til uførepensjon er det, i motsetning til for ar- beidsavklaringspenger, et vilkår at inntektsevnen er varig nedsatt. Dersom kravet om varighet ikke er oppfylt, vil et krav om uførepensjon (eventuelt med ung uførgaranti) kunne avslås, selv om vedkommen- de har fått arbeidsavklarings- penger (eller tidligere tidsbegrenset uførestønad) med ung uførgaranti.

SPØRSMÅL NR. 1950**Innlevert 26. september 2011 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 6. oktober 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å gjennomgå voldgiftspraksisen i Norge, og sørge for at utenomrettslige avgjørelser fattet i henhold til religiøs lov kriminaliseres, og at et hvert forsøk på å opprette domstolslignende organer basert på religion bekjempes?»

BEGRUNNELSE:

I oppslaget "Shariadomstoler i Storbritannia dømmer britiske muslimer" på NRK 25. september 2011, fortelles det om et ukjent antall islamske tribunaler, i tillegg til shariaråd, som fatter avgjørelser i henhold til islamsk lov.

Avgjørelsene som fattes i shariatribunalene er bindende etter britisk lov, i henhold til den såkalte Arbitration Act av 1996. Selv om disse tribunalene i utgangspunktet kun har lov til å behandle tvister av mer forretningsmessig art, dokumenterer NRK at tribunalene behandler ulike familiejuridiske forhold som for eksempel ekteskap, skilsmisssaker, arveoppgjør mv.

Domstolslignende organer har lange tradisjoner i Storbritannia. Blant annet har det britiske jødiske samfunnet i over 100 år hatt sine Beth Din-domstoler, under beskyttelse av det britiske lovverket. En slik parallell ordning ser man da også for islamske domstolslignende organer.

Disse tribunalenes virksomhet er omstridte i Storbritannia, og menneskerettighetsorganisasjonen One Law for All påpeker at parallelle rettssystemer i et land, forringer rettssikkerheten for flere grupper i det britiske samfunnet. Blant annet tilstår ikke kvinner de samme arverettighetene i henhold til islamsk lov, og skilsmisseoppgjør foretas uten at kvinner gjøres kjent med sine rettigheter under britisk lov.

I Norge er det vid adgang til å avtale tvisteløsning ved voldgift. Hovedregelen er at det må dreie seg om et område med avtalefrihet. Videre stilles det krav til voldgiftsbehandlingen for å sørge for at den oppfyller visse minimumskrav. Voldgiftsavgjørelser kan ikke ankes, men de kan i noen tilfeller kjennes ugyldige av domstolene.

Selv om norsk lov ikke åpner for at krav om skilsmisse, separasjon, barnefordeling og arv kan avgjøres ved voldgift, synes skillet mellom dispositive og indispositive krav relativt.

Det er fremkommet informasjon om at islamske avgjørelser gjøres på områder der det ikke er adgang til dette i norsk lov, jfr. arveloven, barneloven og ekteskapsloven, og at dette er innarbeidet i private opp-

gjør mellom privatpersoner. Omfanget av dette er ukjent, men spøreren mener at et hvert brudd med norsk rettspraksis er et for mye.

Svar:

Jeg ser det som viktig at en ikke visker ut grensen mellom religion og jus, og av den grunn understreker jeg viktigheten av et mest mulig religionsnøytralt rettssystem. Det vil selvsagt ikke være aktuelt å etablere egne shariaråd eller shariadomstoler som skal operere med velsignelse fra norske myndigheter. Opprettelsen av et parallelt rettssystem innenfor rammene av norsk lov, ville være å gå på akkord med prinsippet om likhet for loven, en av grunnpilarene i vår rettstradisjon.

Jeg er kjent med at avgjørelser fra shariadomstoler angivelig anerkjennes som voldgiftsavgjørelser i Storbritannia. Dette er ikke tilfellet i Norge. Også i Norge er det adgang til å avtale tvisteløsning ved voldgift når partene har «fri rådighet» over sakens gjenstand, jf. lov 14. mai 2004 nr. 25 (voldgiftsloven) § 9 første ledd. Grovt sagt er dette tvister der bare partenes egne interesser står på spill. Voldgift brukes særlig i tvister om forretningsanliggender. Av saker som ikke kan avgjøres ved voldgift kan nevnes krav om skilsmisse, separasjon, barnefordeling mv. Både voldgiftsavtalen og alminnelige lovvalgsregler kan gi anvisning på bruk av fremmed rett, selv om voldgiftssaken går i Norge, jf. § 31. Det er imidlertid svært få stater har sharia som et dominerende element i rettssystemet, unntaket er stater som Saudi-Arabia og Iran. Ettersom det først og fremst er på familierettens område sharia benyttes, og slike saker ikke løses ved voldgift, er det vanskelig å se for seg at sharialover vil øve noen vesentlig innflytelse gjennom voldgiftsinstituttet.

Det er vanlig og ønskelig med tvisteløsning utenfor domstolene. De aller fleste tvister finner sin løsning ved avtale. Partene i en sivil tvist kan henvende seg til konfliktrådene, som er statlige og underlagt Justisdepartementet. Konfliktrådsmeglere skal hjelpe partene til å komme frem til en løsning på saken. Jeg går ikke inn for å etablere egne offentlige meglingsinstanser eller konfliktråd for muslimer, som gir råd ut fra sharia. Dette vil være betenkelig, særlig ut fra et likestillingsperspektiv, ettersom religiøse lover kan bidra til å begrense kvinners rettigheter.

Svært ofte vil imidlertid partene bistås av en privat mekler, eksempelvis en religiøs leder eller frivillig organisasjon. En slik ordning med utenrettslige

mekling innebærer ingen offentlig legitimering av den avtalen en måtte komme frem til gjennom mekling. Jeg synes det er av det gode at folk finner private, utenomrettslige løsninger på tvister som det ikke er noen grunn til å bringe inn for domstolene. Jeg vil imidlertid ikke vike fra prinsippet om at avtaler som inngås – med eller uten mekler – må ligge innenfor

rammene av norsk lov for å være gyldige og kunne fullbyrdes her i Norge.

Jeg er ikke kjent med at utenomrettslige avgjørelser fattet i henhold til religiøs lov utgjør et samfunnsmessig problem av betydning i Norge. Per i dag ser jeg derfor ikke behov for å oppstille straff for å bekjempe slik virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 1951

Innlevert 26. september 2011 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 3. oktober 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Etter at mange politiske fanger på Cuba er sendt i eksil, håpet mange at Cuba i større grad ville respektere grunnleggende menneskerettigheter. Det meldes nå om økt bruk av tilfeldige arrestasjoner og vold mot politiske opposisjonelle. Bare i august er det dokumentert 243 arrestasjoner. I tillegg er amerikaneren Alan Gross dømt til 15 års fengsel for å ha brakt inn satelittelefoner til jødiske lokalsamfunn.

Vil ministeren øke presset på Cuba for å bedre vilkårene for opposisjonen og for få frigitt Allan Gross?»

Svar:

Norge har et kontinuerlig fokus på vilkårene for menneskerettigheter og demokratiutvikling på Cuba og dette er et felt vi tar vi opp i den løpende dialogen vi har med kubanske myndigheter. Dialogen gir oss anledning til å gi uttrykk for norsk bekymring ved flere sider av menneskerettighetssituasjonen på Cuba, herunder begrensningene i ytrings-, presse- og forsamlingsfriheten.

Vi er tilfreds med at kubanske myndigheter, i tråd med bl.a. gjentatte oppfordringer fra bl.a. EU og Norge, i løpet av det siste året har løslatt 115 politiske fanger, herunder alle dem som sto oppført på Amnesty Internationals lister.

Til tross for denne positive utviklingen, er norske myndigheter også godt kjent med at det rapporteres om økt bruk av korttidsarrestasjoner av politiske meningsmotstandere og at det meldes om trakassering av fredelige demonstranter. Jeg deler din bekymring for denne utviklingen og jeg kan forsikre deg om at Norge vil ta opp dette i vår jevnlige kontakt med kubanske myndigheter, noe jeg også gjorde i mitt møte med den kubanske utenriksminister i New York under FNs generalforsamling i forrige uke. Jeg opplever at våre synspunkter tillegges vekt og vi vil fortsette å følge opp denne saken i våre kontakter.

Når det gjelder den fengslede amerikaneren Alan Gross følger norske myndigheter de humanitære sidene ved hans situasjon og vi håper at USA og Cuba vil finne en snarlig løsning på dette bilaterale spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 1952**Innlevert 26. september 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 30. september 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Vil finansministeren tydelig understreke at reglene om momskompensasjon skal praktiseres slik at man unngår konkurransevridning og slik at f.eks. Christiegården ikke må tilbakebetale mottatt momskompensasjon selv om noe av tjenestene de utfører ikke strengt tatt skulle være lovpålagt, men en ønsket merverdi for brukerne fra kommunens side?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende mandag 26. september omtales en skattetvist mellom dagsenteret Christiegården og Skatt vest. Saken dreier seg om momskompensasjon som Skatt Vest mener er urettmessig refundert Christiegården som driver dagsenter og avlastning for mennesker med psykisk utviklingshemming på oppdrag fra kommunen.

Skattemyndighetene mener kun lovpålagte tjenester som utføres kan være gjenstand for momskompensasjon, men at Christiegården også utfører tjenester som ikke er lovpålagte. De krever på denne bakgrunn tilbakebetalt 1,3 mill. kroner.

Får Skatt Vest det slik de vil blir tjenestene Christiegården utfører for Bergen kommune 25 pst. dyrere enn om Bergen kommune skulle utføre tjenestene selv. Bergen kommune bestrider forøvrig også skattemyndighetenes standpunkt.

Formålet med loven er å unngå konkurransevridning, men skattemyndighetenes standpunkt fører nettopp til ujevn konkurranse.

Det må videre være opp til kommunen å utforme spesifikasjonene for hva et velferdstjenestetilbud de ønsker å tilby brukere skal inneholde. Det må dessuten være positivt at kommunen ønsker å tilby velferd utover lovens minimumskrav, ikke et problem slik skattemyndighetene egger til.

Svar:

Formålet med kompensasjonsloven er å nøytralisere konkurransevridninger som kan oppstå som følge av merverdiavgiftssystemet gjennom at det ytes kompensasjon for merverdiavgift til kommuner, fylkeskommuner og visse private og ideelle virksomheter, se lovens § 1. Kompensasjonsordningen er altså ikke ment å være en støtteordning. Ordningen er finansiert av kommunene selv gjennom trekk i de statlige overføringene tilsvarende omfanget av ordningen og er dermed provenynøytral for staten.

Det er i første rekke kommunesektoren som om-

fattes av ordningen. For å motvirke konkurransevridninger som kompensasjonsordningen kan medføre, er imidlertid også visse private og ideelle virksomheter omfattet. Dette gjelder ”private eller ideelle virksomheter som produserer helsetjenester, undervisningstjenester eller sosiale tjenester som kommunen eller fylkeskommunen er pålagt å utføre ved lov”, se kompensasjonsloven § 2 første ledd bokstav c. Det følger av forarbeidene til kompensasjonsloven at med lovpålagte oppgaver menes ytelser som den enkelte har et rettskrav på å motta, jf. Ot.prp. nr.1 (2003-2004) s. 154.

Bakgrunnen for denne begrensningen er at en generell kompensasjonsordning, som omfatter alle private og ideelle virksomheter som utfører lovpålagte oppgaver, kunne bli meget omfattende. Ut fra hensynet til finansiering og administrasjon av ordningen, samt usikkerhet knyttet til omfanget av de nye konkurransevridningene, ble det derfor ansett nødvendig å begrense hvilke private og ideelle virksomheter som skulle være kompensasjonsberettiget, se nærmere proposisjonen s. 149, samt Innst. O. nr. 20 (2003-2004) avsnitt 20.2.2.

I den grad en privat virksomhet yter både lovpålagte og ikke lovpålagte tjenester innefor ovenfor nevnte områder, slik at en anskaffelse dels vil være til bruk i virksomhet som gir rett til kompensasjon og dels til virksomhet som ikke faller inn under ordningen, skal det foretas en fordeling av merverdiavgiften etter forskrift om kompensasjon av merverdiavgift til kommuner, fylkeskommuner mv. § 8, jf. kompensasjonsloven § 4 første ledd.

Jeg stiller meg positiv til at det ytes velferdstjenester utover lovens minstekrav. Kompensasjonsordningen er imidlertid som nevnt ingen støtteordning. På bakgrunn av kompensasjonslovens vilkår og formål finner jeg ikke grunnlag for at kompensasjonsregelverket kan eller bør praktiseres slik representanten foreslår.

Jeg kan imidlertid vise til at Finansdepartementet for tiden ser på flere problemstillinger knyttet til kompensasjonsordningen, herunder blant annet retten til kompensasjon ved privates oppføring av omsorgsboliger, spørsmålet om hva som er en lovpålagt oppgave på området for helse- og sosialtjenester, forenklinger, samt hvilke dokumentasjonskrav som skal stilles. Disse problemstillingene bør ses i sammenheng, og departementet ønsker å foreta en grundig vurdering. Før disse vurderingene er gjennomført kan jeg ikke si noe om nødvendigheten av å foreslå eventuelle presiseringer eller endringer i regelverket.

SPØRSMÅL NR. 1953**Innlevert 26. september 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 10. oktober 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Blinde og svaksynte må ha spesielle læremidler, og de trenger tilrettelegging for å få et likeverdig opplærings- og utdanningstilbud. Hvert år tar det lang tid før disse elevene har det de trenger for å kunne følge undervisningen.

Har ikke alle elever rett til et likeverdig undervisningstilbud, og vil statsråden sørge for at innføres rutiner så blinde- og svaksynte får undervisningsmaterieell og tilrettelegging når de begynner på skolen om høsten, og ikke må vente til langt ut i skoleåret?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Blindeforbundets årsmøte fortalte en ung mann at han hvert år hadde måttet vente til langt ut i skoleåret på å få tilsvarende undervisningsmaterieell som de andre elevene fikk ved skolestart. Dette kan ha flere årsaker, men problemet bør slik jeg ser det, ikke være umulig å løse. Skolen vet på forhånd hvilke elever som møter, og da bør det også sørges for at tilpasset utstyr og undervisningsmaterieell er skaffet før skoleåret begynner. Det er viktig at elevene ikke blir hengende etter eller får det vanskeligere som følge av at skolematerieell ikke er tilgjengelig, så jeg håper det kan innføres rutiner som sikrer at alt er på plass i tide.

Svar:

Skolen har etter § 1-3 i opplæringsloven plikt til å tilrettelegge opplæringen etter elevenes evner og forutsetninger. Dette innebærer også at skoleeier skal sørge for at elevene får nødvendig undervisningsmaterieell og læremiddel som er tilpasset deres behov.

Etter opplæringsloven § 5-9 har staten plikt til å sørge for at det blir utarbeidet lærebøker og andre læremiddel for spesialundervisning. Det statlige spesialpedagogiske støttesystemet (Statped) har ansvaret for å produsere tilrettelagte læremidler og undervisningsmaterieell for blinde og svaksynte. Statped arbeider for at det minimum skal foreligge ett læreverv per fag for hvert årstrinn i grunnopplæringen tilrettelagt for blinde og svaksynte. Huseby kompetansesenter produserer læremidler for 8. til 10. trinn og videregående opplæring. Tambartun kompetansesenter produserer for 1. til 7. trinn.

Lærebøkene kan tilrettelegges i ulike format, som punktskrift på papir, elektroniske bøker tilpasset

leselist og lydbøker i DAISY-format. I tillegg har Huseby kompetansesenter i 2011 innført et nytt produkt som heter E-bok ekspress. Dette er en elektronisk utgave hvor all tekst er tilgjengelig og strukturert med overskrifter og sidetall tilpasset leselist, men hvor enkelte bildebeskrivelser ikke er tilført. En leselist er en taktill presentasjonsenhet tilknyttet en datamaskin. Teksten som vises på en dataskjerm blir framstilt som punktskrift, som kan leses (avføles) med fingertuppene.

Både Tambartun kompetansesenter og Huseby kompetansesenter har gode rutiner for kontakt og veiledning av skoler som har elever som er blinde og sterkt svaksynte. Skolene får god informasjon om rutiner og bestillingsfrister. For skoleåret 2011/12 har skoler bestilt om lag 400 bøker på punktskrift på papir og elektroniske bøker tilpasset leselist. I tillegg har kompetansesentrene mottatt flere tusen bestillinger på lydbøker i DAISY-format.

De to kompetansesentrene har for skoleåret 2011/12 klart å levere lærebøker i ønsket format til de skolene som har behov for det innen den fristen skolene har ønsket. Sentrene har produsert nye bøker i fullverdige versjoner eller levert bøker som tidligere er produsert. Skoler på 8. til 10. trinn og videregående opplæring har også benyttet seg av tilbudet om E-bok ekspress. Det er også gitt tilbud om alternative lærebøker i samme fag og trinn. Det vil si at noen elever tilbys et annet læreverv enn det de andre elevene i klassen har. Det er ikke lagt opp til å produsere lærebøker tilpasset blinde og sterkt svaksynte for alle læreverv som brukes i skolene. Skoler som har blinde og sterkt svaksynte elever må derfor ha god dialog med Statped for å få anbefalinger om hvilke læreverv som skolen bør bruke.

I Stortingets behandling av kapittel 6 i Meld. St. 18 (2010-2011) Læring og fellesskap, se Innst. 405 S (2010-2011), støtter Stortinget målet om at Statped skal være en tydelig og tilgjengelig tjenesteyter av spesialpedagogisk støtte til kommuner og fylkeskommuner. Dette vil blant annet innebære at Statped aktivt skal informere om hvilke tjenester de kan tilby individer, kommuner og fylkeskommuner.

Jeg mener at vi har gode nasjonale rutiner for å sikre at blinde og svaksynte får undervisningsmaterieell og tilrettelegging når de begynner på skolen om høsten, og vil igjen understreke at skolen har plikt til å sikre elevene nødvendig undervisningsmaterieell.

SPØRSMÅL NR. 1954**Innlevert 26. september 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 11. oktober 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Mange utviklingshemmede står uten VTA-plasser. Samtidig blir mange plasser bare delvis benyttet, da den som er tildelt plass kun jobber deltid. I § 11,7 fremgår det at det betales for hver godkjente plass uavhengig av stillingsstørrelse, noe som hindrer at 2 personer kan dele en plass.

Vil statsråden vurdere endringer som kan føre til en bedre utnyttelse av de plassene det allerede er betalt for slik at flere kan få mulighet til å ha en jobb?»

BEGRUNNELSE:

Varig tilrettelagt arbeid skal tilby personer arbeid i en skjermet virksomhet, med arbeidsoppgaver tilpasset den enkeltes arbeidsevne. Plasser til utviklingshemmede har ikke økt slik det ble lovet i HVPU-reformen. Det er både behov for å trappe opp antallet plasser, samtidig bør det vurderes om eksisterende plasser kan benyttes av flere enn i dag. Jeg er gjort kjent med at mange av dem som har en plass/stilling på VTA- bedrift ikke orker å jobbe mer enn 2-3 dager hver uke, noe som tilsier at det finnes ledig kapasitet som det i realiteten allerede er betalt for. Det må fortsatt være slik at de som kan jobbe full tid skal få mulighet til det, men det bør ikke koste det samme for 2 deltidsstillinger som det koster for 2 fulle stillinger.

I dag er det retningslinjene som hindrer tildeling av halve plasser, og slik jeg ser det bør det derfor vurderes om en endring av følgende paragraf kan føre til at flere kan få et tilrettelagt tilbud uten at det koster særlig mer enn i dag.

11-7.

Tilskudd til tiltaksarrangør

Tiltaksarrangør mottar statlig driftstilskudd.

Driftstilskuddet utgjør en fast, månedlig sats per godkjent tiltaksplass.

Svar:

Det er viktig at flest mulig får anledning til å delta i arbeidslivet, enten i ordinært arbeid eller innenfor ulike offentlige arbeids- og aktivitetstilbud. Varig tilrettelagt arbeid (VTA) er det tiltaket som i størst grad benyttes av utviklingshemmede. Ved utgangen av 2010 deltok om lag 3 000 personer med registrert diagnose psykisk utviklingshemming på arbeidsrettede tiltak i regi av Arbeids- og velferdsetaten. Nærmere

90 prosent av disse deltok på tiltaket varig tilrettelagt arbeid. I tillegg er det trolig enkelte utviklingshemmede som deltar på tiltak, men uten å være registrert i etatens systemer med en slik diagnose.

Varig tilrettelagt arbeid har blitt utbygd i de senere årene. Etter at det ble åpnet for å opprette tiltaksplasser i ordinært arbeidsliv i 2006, har det vært et mål å øke antallet tiltaksplasser i ordinært arbeidsliv. Hittil i 2011 har det i gjennomsnitt vært i underkant av 8700 deltakere på VTA, hvorav knapt 800 personer i VTA i ordinære virksomheter. Til sammenligning var det i 2008 i overkant av 8000 deltakere på VTA, hvorav drøyt 300 personer i VTA i ordinære virksomheter. Samlet sett har det vært en vekst i antall deltakere fra 2008 til 2011 på rundt 8 pst.

Antallet tiltaksdeltakere som er registrert med diagnosen psykisk utviklingshemming har vært relativt konstant over tid, mens det har vært en økning i antallet deltakere med andre diagnoser. En stor gruppe av tiltaksdeltakerne er imidlertid som nevnt ikke registrert med diagnose. Dette gjør det vanskelig å si noe sikkert om den faktiske utviklingen i diagnoser for tiltaksdeltakerne. For å avklare det reelle behovet for VTA-tiltaket i framtiden, har departementet tatt initiativ til et forskningsprosjekt som skal gjennomføres av Arbeidsforskningsinstituttet AFI og ferdigstilles innen 1. juni 2012. Formålet med prosjektet er å kartlegge og utarbeide anslag for behovet for VTA-tiltaket både i ordinære og skjermede virksomheter.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har orientert meg om at det er dialog mellom NAV fylke og enkelte tiltaksarrangører om hvordan man skal utnytte antallet kjøpte plasser best mulig, da begge parter erfarer at det til tider kan være mangelfull plassutnyttelse. Jeg er også kjent med at Arbeids- og velferdsdirektoratet på denne bakgrunn har tatt initiativ overfor bransjeforeningene i skjermet sektor (ASVL og utføringsbedriftene i NHO) for å drøfte mulige tiltak på området.

Jeg er enig med spørsmålsstilleren i at dette er et område som det er viktig å ta tak i. Det overordnede målet må være at flest mulig som kan ha utbytte av det, får et tilbud om tiltak. Jeg har derfor tro på at man gjennom en konstruktiv dialog vil komme fram til en løsning som alle parter kan være tjent med.

Avslutningsvis vil jeg gjøre oppmerksom på at Regjeringen i Prop. 1 S (2011-2012) foreslår en omlegging av betalingspraksis for arbeidsmarkedstiltakene VTA, arbeidspraksis i skjermet sektor og avklaring i skjermet sektor. Dagens betalingsordning med

forhåndsbestilling av plasser seks måneder før taksstart og betaling uavhengig av om plassene be-

nyttes, foreslås endret fra 1. juli 2012 slik at det kun betales for benyttede plasser.

SPØRSMÅL NR. 1955

Innlevert 27. september 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 3. oktober 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Cappelen Damm ga i mai i år ut barneboken "Pappa er sjørøver". Boken handler om Tuva som blir med pappa for å skaffe vann til Palestina. Israelerne i boken er dumme og brutale soldater, mens palestinerne er vennlige, som Tuvas venninne Lamia som en gang skal komme "hjem". Det er trist at en barnebok gir en slik ensidig beskrivelse av israelere i en tid der mobbing av jødiske barn er svært utbredt, jf. Oslo-skolens undersøkelse.

Er dette en bok som er innkjøpt av staten?»

BEGRUNNELSE:

KrF finner grunn til å minne om at jødiske barn mobbes og trakasseres i Norge i dag. En undersøkelse

se fra Oslo kommune viser at en av tre jødiske elever blir mobbet fordi de er jøder.

Svar:

Den aktuelle boken er innkjøpt av Norsk kulturråd under innkjøpsordningen for ny norsk skjønnlitteratur for barn og unge. Et vurderingsutvalg leser de påmeldte bøkene til ordningen. Vurderingsutvalget skal etter beste skjønn vurdere om en bok hører hjemme under ordningen når det gjelder litterær kvalitet og sjanger. Utvalget skal ikke ta stilling til tendens eller budskap i bøkene. Vurderingsutvalget for barne- og ungdomslitteratur har ikke hatt noen merknader til den aktuelle bokens litterære kvaliteter.

SPØRSMÅL NR. 1956

Innlevert 27. september 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 7. oktober 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Det har vært betydelig uro knyttet til flyttingen av Veterinærhøgskolen til Ås. Utviklingen etter vedtaket synes ikke oppløftende for skolen. Det ser ut til at forutsetningene Stortinget la til grunn for flyttevedtaket er vesentlig endret og at det areal og romprogram som ny skole er tiltenkt beskjæres gang på gang.

Kan jeg derfor be statsråden redegjøre for status når det gjelder flytteprosessen, endringer i forutsetningene Stortinget la til grunn og hvorvidt det kan være grunn til å revurdere hele flyttesaken?»

BEGRUNNELSE:

Så vidt jeg er kjent med er det skjedd store endringer i prosjektet i forhold til det som var Stortingets forutsetninger:

Flere forhold synes endret i negativ retning for flytteprosjektet:

- Et nytt bygg kan ikke lenger bygges på "Kjerringjordet"
- Et nytt bygg skal nå visstnok ligge der Senter for husdyrfag ligger og dette senteret må rives og plasseres et annet sted
- Merkostnadene ved dette belastes Veterinærhøy-

skolens bygg og gir dermed betydelige kutt i romprogram og areal

- Ytterligere bygningsmasse på dagens veterinærhøyskole er nå fredet og dermed reduseres verdien på eksisterende bygningsmasse ytterligere.

Det resulterer i at flytteprosjektets samlet blir dyrere enn forutsatt.

Svar:

Det har gått tre og et halvt år siden Stortinget vedtok å samlokalisere og samorganisere NVH og UMB på Ås og at også Veterinærinstituttet (VI) skulle samlokaliseres med det nye fusjonerte universitetet, jf. St.prp. nr. 30 (2007–2008) og Innst. S. nr. 176 (2007–2008). I perioden etter har det vært en omfattende og konstruktiv prosess fra brukere, Statsbygg og de berørte departementer for å realisere Stortingets vedtak.

I oktober 2008 oppnevnte KD et interimsstyre med representanter fra UMB og NVH, ledet av tidligere rektor ved UiO Arild Underdal. Interimsstyret la 1. mars 2010 fram en anbefaling om videre framdrift, herunder valg av lokalisering på Ås. Videre ble det i mars 2010 oppnevnt et fellesstyre for det nye universitetet som har i oppgave å forberede fusjons- og flytteprosessen. Dette styret ledes av Finn Bergesen jr.

KD ga i desember 2008 Statsbygg i oppdrag å starte arbeidet med planlegging og prosjektering av nye bygg for det nye universitetet og VI og utarbeide et skisseprosjekt. I perioden fra 2008 og frem til i dag har det vært omfattende og krevende prosesser mellom de berørte aktørene for å få til en god og hensiktsmessig samorganisering og samlokalisering. Disse prosessene har omfattet faglig organisering og samarbeid, men også prosesser for å se på hvordan man kan oppnå synergier med hensyn til bruk av infrastruktur som fellesarealer, bibliotek, kantiner og laboratorier slik at en i hovedsak kan holde seg

innenfor de arealrammer som ble skissert i St.prp. nr. 30 (2007–2008).

Et eget utvalg har vurdert smittehygieniske forhold. Dette utvalget la fram sin rapport i januar 2009. Utvalget har kommet med smittehygieniske vurderinger om geografisk avstand for å hindre luftsmitte mellom syke og friske dyr, og anbefalinger om etablering av smittesoner for høyrisikomateriale med adgangskontroll og egne smittetransportveier mv. Interimsstyret, VI og Statsbygg har på bakgrunn av smittehensynene anbefalt tomteområdet nordvest for Urbygningen, og jeg har gitt min tilslutning til dette. Tomten som er valgt tilfredsstillende krav til nærhet til eksisterende campus, utvidelsesmuligheter og god håndtering av smitte. Tomten ligger innenfor reguleringsplanen for universitetsområdet og kommer ikke i konflikt med landskapsvern eller Riksantikvarens anbefalinger.

Senter for husdyrforsøk (SHF) er et samarbeid mellom NVH og UMB på undervisning og forskning (avl m.m.) på friske husdyr. Det ligger i dag for nær alle de vurderte tomtene og må flyttes av smittehensyn. I tillegg har EU-forskrifter med tilhørende forskrift om hold av storfe § 7 og 32 medført at bygningene til SHF må gjennomgå en vesentlig oppgradering innen 1. januar 2013. Arealer for dette er ikke forutsatt å gå på bekostning av det nye universitetet.

Jeg vil komme tilbake Stortinget så raskt det lar seg gjøre når kvalitetssikrede tall for prosjektet foreligger og kostnadsramme og forslag til startbevilgning er utarbeidet. Vi forventer at dette skal foreligge i 2013 for å legge til rette for en framdrift som kan muliggjøre en innflytting i 2018.

Jeg glad for representantens interesse for prosjektet og for at han ønsker å sikre seg at Stortingets intensjoner oppfylles og ser fram til å komme tilbake til Stortinget med prosjektet for det nye universitetet på Ås.

SPØRSMÅL NR. 1957**Innlevert 27. september 2011 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 5. oktober 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Fra 1. juli 2011 innførte regjeringen forenklet registreringsordning for tilbydere som leverer elektroniske tjenester fra utlandet.

Kan finansministeren opplyse hvor mange utenlandske tilbydere som benytter ordningen, har man anslag på hvor mange norske kunder og utenlandske leverandører som etter loven skulle, men likevel ikke benytter denne ordningen, og hvilke tiltak vil norske myndigheter iverksette mot norske kunder og utenlandske leverandører som ikke benytter ordningen?»

Svar:

Fra og med 1. juli 2011 ble det innført merverdiavgiftsplikt når privatpersoner hjemmehørende i Norge kjøper elektroniske tjenester fra tilbydere i utlandet. Beregning og innbetaling av merverdiavgiften skal foretas av tilbyderne i utlandet, se blant annet Prop. 117 L (2010-2011) og Innst. 431 L (2010-2011).

Det innførte regelverket innebærer at det er nødvendig å registrere tilbydere som ikke allerede er etablert innenfor merverdiavgiftsområdet. Som alternativ til dagens ordning hvor avgiftspliktige uten forretningssted eller hjemsted i merverdiavgiftsområdet må registreres i Merverdiavgiftsregisteret ved representant, er det innført en forenklet registrerings- og rapporteringsordning på linje med den som er etablert i EUs merverdiavgiftsregelverk.

Dette er en ordning som gjør det enklere å etterleve reglene og er i tråd med internasjonale prinsipper. Ordningen har vist seg å fungere i andre land og er kjent for aktører utenfor Norge.

Finansdepartementet anmodet Skattedirektoratet i juni 2011 om å foreta en grundig kartlegging av om

den innførte merverdiavgiftsplikten blir etterlevd og benyttelsesgraden av den forenklede registreringsordning. Den foreløpige tilbakemeldingen fra direktoratet er at det per 3. oktober 2011 er registrert 39 tilbydere i ordningen. Enkelte tilbydere vil imidlertid kunne være registrert i Merverdiavgiftsregisteret, enten ved direkte registrering (som følge av tilstedeværelse i Norge) eller ved representantregistrering.

Det er på nåværende tidspunkt vanskelig å angi noe konkret estimat på antall tilbydere som eventuelt ikke overholder sine forpliktelser om registrering. Det påpekes at fristen for å levere den første omsetningsoppgaven etter innføringen av den nye registreringsordningen vil utløpe 20. oktober 2011. Vi vil således ha klarere holdepunkter for etterlevingsgraden av registreringsplikt og innbetaling etter dette tidspunktet. Det er likevel en generell forventning om at større og seriøse aktører vil tilpasse sin virksomhet i samsvar med regelverket.

Skatteetaten har i startfasen prioritert generell informasjon om ordningen, men den vil også iverksette tiltak direkte overfor aktører som antas å omfattes av ordningen. De utenlandske tilbydere av elektroniske tjenester vil således etter omstendighetene bli informert om sine forpliktelser og merverdiavgiftslovens sanksjonsregler som gjelder på området, herunder særlig tvangsregistrering, etterberegning og tilleggsavgift.

Som nevnt avventer Finansdepartementet en mer omfattende kartlegging fra Skattedirektoratet etter hvert som det foreligger mer konkret tallmateriale. Dersom kartleggingen eller de videre erfaringer med ordningen avdekker manglende etterlevelse av avgiftsplikten og den forenklede registreringsordningen, vil ytterligere tiltak bli vurdert igangsatt.

SPØRSMÅL NR. 1958**Innlevert 27. september 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 7. oktober 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Ser statsråden at dersom de forskriftsendringer for persontrafikk og kabotasje høringsnotatet av 23. mars 2011 legger opp til blir gjennomført, vil kunne få store negative ringvirkninger for norsk reiseliv, og vil statsråden ta initiativ til dialog med Nærings- og handelsministeren for å sikre gode og langsiktige rammevilkår for norsk reiselivsnæring, herunder rammevilkårene for utenlandske reisearrangører som opererer i Norge?»

BEGRUNNELSE:

23.mars 2011 sendte Samferdselsdepartementet ut forslag til endringer i Forskrift 26.mars 2003 nr 402 om internasjonal person- og godstransport, samt kabotasje ut på høring. Høringsfristen ble satt til 12.april 2011.

Intensjonen med forslaget er å harmonisere norsk regelverk med EU/EØS på området.

Forslaget til forskriftsendringer innebærer blant annet at dagens regelverk innen midlertidig kabotasje hvor en utenlandsk transportør kan utføre 3 turer innenfor en periode på 7 dager i Norge ubegrenset i hele kalenderåret, blir endret til maks 1-2 måneder i året.

Konsekvensen blir at ingen utenlandske busser kan kjøre mer enn 30 dager i strekk og maks 45 dager i løpet av ett år i Norge.

Ifølge artikkel i reiselivsavisen 24.september 2011 vil dette kunne medføre at store utenlandske reisearrangører kan droppe Norge som reisedestinasjon, noe som vil kunne få ringvirkninger for andre bransjer, som for eksempel kanselleringer av blant annet flygninger, cruisebåtanløp og hotellovernattninger.

Meningen var at de nye regelendringene skulle tre i kraft i løpet av sommeren 2011. Ifølge Reiselivsavisen har imidlertid reiselivsbransjen signalisert at den ikke har hatt mulighet til å omstille seg til de nye reglene så raskt. Dette har medført at Samferdselsdepartementet har lovet å gå en runde til i saken, men ifølge Reiselivsavisen tyder signalene på at departementet vil gå inn for begrensninger.

Svar:

Ved forskrift om internasjonal person- og godstransport samt kabotasje, er forordning 12/98, som regulerer kabotasje i persontransport, gjort til en del av norsk rett. Utgangspunktet her er at alle EØS-

transportører som har en fellesskapslisens kan utføre kabotasjeoppdrag på midlertidig basis. En fellesskapslisens er en tillatelse for internasjonal persontransport innen hele EØS-området. Det foreligger ingen nærmere presisering av hva som ligger i begrepet midlertidig.

Reglene om kabotasje i persontransport blir videreført i den såkalte vegpakken, som er tre forordninger om markeds- og yrkesadgang innen vegtransport som trer i kraft i EU i desember 2011, og som må implementeres i norsk rett. Disse forordningene vil avløse gjeldende regler på området (bl.a. forordning 12/98).

Dagens regulering av persontransportkabotasje, som sier at utenlandske bussoperatører kan utføre kabotasje på midlertidig basis, er svært vanskelig å kontrollere og medfører i realiteten at utenlandske kjøretøyer kan oppholde seg i Norge hele sommersesongen. På grunn av lavere lønninger til sjåfør, billigere materiell mv., kan de utenlandske operatørene tilby lavere pris enn sine norske konkurrenter.

De siste par årene har Samferdselsdepartementet mottatt en rekke henvendelser fra turbilnæringen om økt konkurranse fra utenlandske aktører. Bussbransjen hevder at deler av turbilmarkedet i sommeresongen utføres av utenlandske busser og at den norske næringen har hatt en markant nedgang i omsetning de siste 3-5 årene. Denne utviklingen gjelder særlig på markedet for innkommende reiser, dvs. utenlandske reiseselskaper som arrangerer faste bussreiser i Norge, samt utflukter for cruisepassasjerer ved anløp i norske havner. Dette markedet er særlig aktivt i perioden mai - september. Bransjen ønsker en klarere regulering av adgangen til å drive persontransportkabotasje i Norge. Adgangen til å drive persontransportkabotasje må holdes separat fra de såkalte rundreisene, d.v.s busser som kommer inn i landet med en gruppe passasjerer for så å transportere disse rundt i landet og deretter reise ut av landet med den samme gruppen. Disse transportene regnes som internasjonal transport og omfattes ikke av kabotasjereguleringene.

Det er viktig å beholde en levedyktig turbilbransje. Vi erfarer blant annet betydningen av beredskapshensyn ved uforutsette hendelser som for eksempel togstans og askekrise

Ovennevnte er bakgrunnen for at Samferdselsdepartementet den 7. januar 2011 sendte på høring et forslag til en nærmere presisering av begrepet midlertidig persontransportkabotasje. Forslaget, slik det

fremgikk av høringen, innebar at retten til slik kabotasje i Norge skulle begrenses til 30 dager sammenhengende og maksimalt 45 dager i løpet av et år. Forslaget innebærer en mer operativ regulering som lar seg kontrollere på en enklere måte.

Høringen avdekket at det er forskjellige syn på departementets forslag til en nærmere definisjon av begrepet midlertidig persontransportkabotasje. Flere av høringsinstansene tok til orde for en strammere definisjon av begrepet midlertidig kabotasje. Blant

aktørene i reiselivsbransjen støtter NHO Reiseliv opp om forslaget, mens HSH er imot. Nærings- og handelsdepartementet hadde ingen merknader i høringen. Departementet arbeider nå med å få etablert rasjonelle kontrollordninger knyttet til et opplegg basert på en tidsmessig avgrensning av retten til slik kabotasje i fremtiden.

I forbindelse med departementets håndtering av forslaget holder jeg kontakt med Nærings- og handelsministeren.

SPØRSMÅL NR. 1959

Innlevert 28. september 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 6. oktober 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Jeg vil gjenta mitt spørsmål fra 2. mai i år:

Hvilke konkrete tiltak vil samferdselsministeren iverksette for å forhindre at nybygde veier etter kort tid må graves opp igjen og utbedres bl.a. på grunn av telehiv?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 26. september 2011 kan man lese at norske veiutbyggere med viten og vilje bryter veidirektoratets anbefalte verdier for hvor dypt man må grave for å unngå telehiv. Begrunnelsen som oppgis er at veidirektoratet selv har laget en liste med langt grunnere dybde i "Vegdirektoratets Håndbok 018" basert på sine erfaringer, og det er disse føringene som norske veiutbyggere følger ved nye veiutbygginger.

I sitt svar på mitt skriftlige spørsmål til samferdselsministeren den 2. mai 2011, "Dokument nr. 15:1327 (2010-2011)", skriver samferdselsministeren at hun avventer Statens vegvesens redegjørelse før hun tar stilling til eventuelle tiltak for å forhindre telehiv på nybygde veier. Denne rapporten kom for en uke siden, og en av konklusjonene er at veiene må graves opp igjen hvis de skal bli helt bra. Gruppen mener en årsak til feilene er manglende kompetanse både i Veivesenet og hos entreprenører.

Svar:

Ekspertgruppa som ble satt ned for å vurdere analyser av prøver fra de tre nybygde vegstrekningene der det oppstod telehiv sist vinter, la fram sin rapport 14. september 2011. I rapporten blir det konkludert med at årsakene til telehiv på disse vegstrekningene er sammensatte. Det er registrert både prosjekteringsfeil, mangler ved utførelsen og underdimensjonert drenering, noe som betyr at krav i gjeldende vegnormaler ikke er blitt fulgt. Det er ikke funnet noen sammenheng med at kravene til overbygningstykkelse i normalene ikke er strenge nok.

Ekspertgruppen foreslår en rekke tiltak, både på kort, mellomlang og lang sikt, for å få større sikkerhet for at de veger som blir bygd, har tilfredsstillende kvalitet. Forslagene blir nå vurdert av Statens vegvesen. Så snart Statens vegvesens vurderinger foreligger, vil jeg orientere Stortinget om hvilke konkrete tiltak som vil bli gjennomført.

Jeg vil understreke at det ikke er telehiv på hele de tre nybygde vegstrekningene, men at det er mer punktvis problemer. Ekspertgruppen mener at vegoverbygningen må skiftes ut på disse punktene dersom problemene skal elimineres fullt ut. Samtidig blir det påpekt at et så omfattende tiltak vil medføre store ulemper for trafikkavviklingen. I første omgang utføres derfor noen enkle og mindre kostnadskrevende tiltak som nedfresing av ujevnt vegdekke, reasfaltering og tilleggsdrenering. Statens vegvesen vil vurdere effekten av disse tiltakene før ytterligere tiltak vurderes.

SPØRSMÅL NR. 1960**Innlevert 29. september 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 17. oktober 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Regionalplan for Rondane - Sølnekletten er en av de første eksempler på regionale planprosesser iverksatt med utgangspunkt i et oppdragsbrev fra Miljøverndepartementet der samfunns-, nærings- og miljøinteresser skulle veies opp mot hverandre. Prosessen lokalt har vært bred og engasjert alle tenkelige interesser. Nå står man igjen med krasse karakteristikk som "arrogante fylkesmenn" fra et bredt politisk miljø. Dette synes i følge media ikke å bekymre fylkesmennene.

Er statsråden bekymret?»

BEGRUNNELSE:

Utkastet til regional plan for Rondane - Sølnekletten er et resultat av politisk forankrete prosesser i et stort antall kommuner, to fylkeskommuner og med hundrevis av lokalpolitikere i Hedmark og Oppland involvert og man har involvert alle tenkelige interesser gjennom lokale scenarieprosesser. Villreinnemndene har gitt sin tilslutning til det foreliggende utkastet og det er skapt forventninger i kommunene til at de skal bli hørt.

Opp i mot disse sitter en liten gruppe byråkrater hos Fylkesmennene uten folkevalgt forankring og overprøver de lokale beslutningene med en merknad på hele 50 sider. Lokalpolitikere mener man har funnet en balanse mellom hensynene til villreinstammen og at det i tråd med bestillingsbrevet skal skje nærings- og samfunnsutvikling i et område som berører store arealer og to fylker. På den siden er man av den oppfatning at fylkesmannen ser helt bort fra bestillingsbrevet fra MD.

Villreinstammen er viktig for lokalmiljøet. Den har man levd med og hegnet om i generasjoner. Det er viktig at utvikling kan skje parallelt med å ta hensyn til villreinen. Det må ikke skapes for store motsetninger mellom utvikling og vern lokalt. Det er denne avveiningen lokalpolitikere mener man har funnet gode løsninger på.

Det er dermed trist å lese at fylkesmennene oppfattes som "arrogante" av et samlet fylkesting i Hedmark og Oppland og at ordføreren i Åmot siteres på at "det finnes ikke spor av engasjement for næringsutvikling eller samfunnsutvikling i fylkesmennes høringsuttalelse". Det gir grunn til bekymring når assisterende fylkesmann i Hedmark tar kritikken helt med ro.

Distrikts-Norge kan ikke bare være et prospektkort til nytelse ved besøk. Dette er samfunn og en-

keltmennesker som er avhengig av å få utvikle sitt næringsgrunnlag for å eksistere og som har gjort det i tråd med lokal kultur og næringsgrunnlag i generasjoner. Det er dype tradisjoner for å gjøre dette på en bærekraftig måte og en treffer svært få som ikke er blitt mer bevisst på at slik må det også være i framtiden. Da er det trist at fylkesmennene så åpent legger seg i konflikt med lokaldemokratiets prioriteringer og vurderinger.

Svar:

Miljøverndepartementet ba i brev av 12.april 2007 fylkeskommunene om å utarbeide fylkesdelplaner for en helhetlig forvaltning av fjellområder som er spesielt viktige for villreinsens framtid i Norge. For flere av områdene ville oppgaven bestå i å revidere eksisterende planer. Planene skal avgrense nasjonale villreinområder og europeiske villreinregioner, og fastsette en bærekraftig arealforvaltning i de aktuelle fjellområdene med influensområder. Planene skal være retningsgivende for kommunal planlegging og gi føringer for statlig og fylkeskommunal sektorplanlegging. I brevet angis de ti områdene som skal ha status som nasjonale villreinområder. Alle disse skulle det utarbeides planer for. Noen av områdene er sett i sammenheng, slik at det finner sted planarbeid i syv områder. Etter plan- og bygningsloven § 8-4 annet ledd kan statlig organ kreve at regionale plan bringes inn for departementet, dersom de har vesentlige innvendinger. Rondane/Sølnekletten er den første planen som er vedtatt av regionale myndigheter, men etter som det fra statlig hold er innvending til planen, vil den bli brakt inn for Miljøverndepartementet som kan gjøre de endringer i planen som finnes påkrevd.

Der er gjort et stort og involverende planarbeid i Rondane/Sølnekletten og mye ny kunnskap er innhentet. Dette gjelder blant annet kunnskap om villreins leveområder, så vel som muligheten for å drive verdiskapende virksomhet. Fylkesmenn og fylkeskommuner har noe ulike vurderinger av hvordan den nye kunnskapen skal brukes i planarbeidet.

Siden dette er den første regionale planen for villreinområder som er utarbeidet etter ny plan- og bygningslov, mener jeg det kan være nyttig at planen bringes inn for departementet.

I løpet av 2012 skal alle de 7 regionale planene for villreinfjella være ferdig. Rondane er først i løypa, og vil dermed sette noen standarder for kommende planer. Selv om det alltid vil være et mål å oppnå størst mulig avklaring lokalt og regionalt i et slikt

planarbeid, har fylkesmannen en viktig rolle i å ivareta nasjonale interesser. Departementet vil i sin behandling grundig vurdere de innvendingsområder

som har kommet fram, og vil legge vekt på å få fram alle synspunkter i saken.

SPØRSMÅL NR. 1961

Innlevert 29. september 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 12. oktober 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Med bakgrunn i et gjennombrudd for behandling av MS-pasienter med en aggressiv diagnose har Haukeland Universitetssykehus gjort livet bedre for disse pasientene som har fått muligheten til det. Utfordringen er kapasitet og kostnader videre for at et slikt tilbud skal gis til andre som også kan behandles.

Vil helseministeren prioritere disse pasientene med ekstramidler til at videre behandlingen kan gis i Norge og eventuelt gi pasientene tilbud om dette i Sverige i påvente av behandling i Norge?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende 27. sept. 2011 kan en lese om en ny behandlingsmetode for MS- syke pasienter. Dette er en metode som viser seg å ha svært god effekt spesielt for de som har en aggressiv MS. Norge er et land som troner øverst når det gjelder flest MS tilfeller sett i forhold til folketallet. Og det ser ikke ut til at dette tallet går ned dessverre. Tilfellet som er belyst gjennom BT viser at man på Haukeland universitetssykehus har klart fått til et stort gjennombrudd for behandlingen av MS pasienter i Norge. Behandlingen handler om å resette immunforsvaret. Det at behandlingen virker best for de som ikke har kommet for langt i sykdomsutviklingen sier sitt til at man kan gi flere en bedre livskvalitet som varer lengre. Utfordringen for å gi flest mulig denne behandlingen er kapasitet og penger. Det viser seg også at det er ikke alle som vil ha nytte av denne behandlingen. Så antallet er lite men viktig for den det gjelder. I Sverige kan man få slik behandling noe MS- forbundet bekrefter. I en ventetid til man får i gang behandling i Norge hadde dette vært en god løsning. Man må også se denne behandlingen i sammenheng med kostnader til medisiner som ligger på 200 tusen pr år.

Svar:

Jeg ønsker å sikre norske pasienter rask tilgang til nye former for behandling med tilstrekkelig dokumentert effekt. Viktige vurderinger ved innføring av ny behandling vil være:

- At det foreligger tilstrekkelig vitenskapelig dokumentasjon om at metoden er trygg og effektiv
- Informasjon om risiko og bivirkninger til pasienter
- Hensynet til likeverdig tilgang til ny behandling
- Forventet nytte og kostnader av nye behandlingsmetoder sammenlignet med eksisterende behandling

For enkelte pasientgrupper vil det ikke finnes et tilbud om etablert behandling med nødvendig dokumentasjon av behandlingens nytte og bivirkninger. Da vil tilgang til utprøvende behandling gjennom deltakelse i en forskningsstudie være et alternativ for de pasientene som faller inn under inklusjonskriteriene i en studie. Departementet arbeider kontinuerlig for å øke omfanget av kliniske studier i Norge.

For å styrke arbeidet med innføring av nye behandlingsmetoder, vil departementet etablere et nytt system for innføring og oppfølging av nye metoder i spesialisthelsetjenesten. Systemet skal blant annet sikre at nye metoder som er ineffektive og/eller skadelige for pasientene ikke tas i bruk, og bidra til utfasing av gamle metoder. Systemet skal sikre rask og lik tilgang til nye og effektive metoder.

Nye behandlingsmetoder lanseres kontinuerlig som ledd i den teknologiske utviklingen innen medisinen. Det er viktig å stille krav om at nye behandlingsmetoder skal ha dokumentert effekt før de finansieres av det offentlige. Vi må forholde oss til de faglige vurderingene som gjøres med hensyn til om en behandlingsmetode har dokumentert effekt, og videre til at norsk helsetjeneste vektlegger kriteriet om dokumentert effekt ved vurderingen av om behand-

lingen skal finansieres av det offentlige. Det grunnleggende resonnementet bak det norske prioriterings-systemet er hensynet til rettferdighet og likeverdighet og et ønske om å verne pasienter mot lite hensiktsmessig behandling og bivirkninger.

Studier viser at det finnes om lag 7500 personer med MS i Norge, og at om lag 300 nye personer rammes av sykdommen hvert år. Jeg legger til grunn at behandlingen representanten Reiertsen refererer til er autolog stamcelletransplantasjon (ASCT). Tall Helseledirektoratet har innhentet antyder et omfang på ca. 5 pasienter i Norge hvert år.

Det er stort fokus på forskning om, og utvikling av nye behandlingsmetoder for MS. Helseledirektoratet er i ferd med å utarbeide nasjonale faglige retningslinjer for diagnostikk og behandling av MS. Retningslinjene er utarbeidet i nært samarbeid med

fag- og brukermiljøene med deltakelse fra blant annet MS-forbundet. Nasjonale retningslinjer bygger på grundig klinisk dokumentasjon og angir det som i dag anses som beste behandling av MS. Retningslinjene skal bidra til at MS-pasienter i hele landet får den samme gode behandling uavhengig av bosted.

Helseledirektoratet har informert meg om at ASCT (autolog stamcelletransplantasjon) ikke er inkludert i retningslinjene. Dette skyldes blant annet begrenset dokumentasjon, og at behandling med ASCT ikke er ansett som standardbehandling verken i Norge eller i utlandet. I tillegg er svært få pasienter aktuelle for ASCT-behandling. Studier fra Sverige og fra Haukeland universitetssykehus viser dessuten at slik behandling ikke er uten risiko for alvorlige bivirkninger.

SPØRSMÅL NR. 1962

Innlevert 29. september 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 6. oktober 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Med bakgrunn i flere oppslag i Bergens Tidende er ulike aktører i ideelle organisasjoner fått skattekrav mot seg i millionklassen med grunngeving i urettmessig momskompensasjon. Dette er å slå bena under frivilligheten og deres enorme innsats i samfunnet. Både forutsigbarhet og ikke minst forståelse departementene seg imellom for hva som er lovpålagt og ikke bør være grunnleggende.

Hva mener finansministeren om dette og vil statsråden følge opp saken å eventuelt gjøre endringer?»

BEGRUNNELSE:

Det er med stor forbauselse man leser i flere oppslag i Bergens Tidende om de frivillige organisasjonene som driver et viktig arbeid for blant annet vanskeligstilte som får krav om å tilbakebetale store beløp fordi Skatt vest mener de urettmessig har fått tilbakebetalt som momskompensasjon. Dette er svært uheldig. Og da en også vet at dette verdifulle arbeidet er samfunnet helt avhengig av og det minste en bør ha inntakt et stor grad av forutsigbarhet i videre drift. Og ikke slikt som disse kravene vil gi. En stor frustrasjon og i verste fall tap av tjenestene som disse organisasjonene yter for mange mennesker. Det kan se ut til

at ulike departementer ikke samsnakker. Og har klare og tydelige bestemmelser ovenfor hvilke tjenester som er lovpålagte og ikke.

Svar:

Formålet med den generelle kompensasjonsordningen for kommunesektoren er ikke å være en støtteordning, men å nøytralisere de konkurransevidninger som merverdiavgiften kan gi opphav til ved kommunenes valg mellom å produsere avgiftspliktige tjenester selv (uten avgift), eller å kjøpe dem fra private virksomheter (med avgift). Kompensasjonsordningen er finansiert av kommunene selv gjennom trekk i de statlige overføringene tilsvarende omfanget av ordningen. Ordningen er dermed provenynøytral for staten.

Som kjent er det i første rekke kommunesektoren som omfattes av ordningen. For å motvirke nye konkurransevidninger som kompensasjonsordningen kan gi opphav til, er imidlertid også visse private og ideelle virksomheter omfattet. Dette gjelder private eller ideelle virksomheter som produserer helsetjenester, undervisningstjenester eller sosiale tjenester som kommunen eller fylkeskommunen er pålagt å utføre ved lov.

Bakgrunnen for denne begrensningen er at en ge-

nerell kompensasjonsordning, som omfatter alle private og ideelle virksomheter som utfører lovpålagte oppgaver, kunne bli meget omfattende. Ut fra hensynet til finansiering og administrasjon av ordningen, samt usikkerhet knyttet til omfanget av de nye konkurransevidningene, ble det derfor ansett nødvendig å begrense hvilke private og ideelle virksomheter som skulle være kompensasjonsberettiget, se nærmere proposisjonen s. 149, samt Innst. O. nr. 20 (2003-2004) avsnitt 20.2.2.

Ifølge kompensasjonslovens forarbeider er lovpålagte oppgaver ytelser som den enkelte har et rettskrav på å motta, jf. Ot.prp. nr.1 (2003-2004) avsnitt 20.8.2.2. Lovpålagte oppgaver står dermed i motsetning til oppgaver som utføres på frivillig basis.

Dersom kompensasjonslovens vilkår om at den private/ideelle virksomheten må yte en lovpålagt tjeneste ikke anses oppfylt, skal det ikke ytes kompensasjon. Det samme gjelder dersom dokumentasjonskravene for dette ikke er oppfylt. Særlig på helse- og sosialområdet er jeg kjent med at det i noen sammen-

henger er stilt spørsmål om hva som kan anses som en lovpålagt kommunal oppgave i kompensasjonslovens forstand. I noen tilfeller er det også stilt spørsmål om hvordan det skal dokumenteres at oppgaven er lovpålagt. I enkelte saker er denne problemstillingen først kommet opp i forbindelse med avgiftsmyndighetenes kontroll av tidligere innsendte kompensasjonsoppgaver, og dermed først etter at kompensasjon allerede er utbetalt.

Ettersom frivillige organisasjoner gir verdifulle bidrag på helse- og sosialområdet, anser jeg det som viktig at kompensasjonsregelverket er tydelig og gir forutsigbarhet. Finansdepartementet ser for tiden på flere problemstillinger knyttet til avgrensningen av kompensasjonsordningen. Jeg vil i denne forbindelse også undersøke om det er behov for å klargjøre hva som etter loven skal anses som lovpålagte oppgaver innenfor helse- og sosialområdet. Dette krever grundige vurderinger. Før dette er gjennomført kan jeg ikke si noe om eventuelle forslag til regelverksendringer.

SPØRSMÅL NR. 1963

Innlevert 29. september 2011 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 6. oktober 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Støtter Regjeringen et forbud mot atomvåpen, og hvilke arenaer og aktører anser utenriksministeren som mest relevante for fremforhandling av en avtale som forbyr atomvåpen?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med høstsesjonen i FNs førstekomité må regjeringen ta stilling til en rekke spørsmål vedrørende atomvåpen og internasjonal sikkerhet. Norge har i de senere årene stemt nei eller avholdende til en rekke FN-resolusjoner som tar til orde for et forbud mot atomvåpen, til tross for at regjeringen ved flere anledninger har uttrykt støtte til denne ideen, senest i utenriksministerens tale på Stiklestad 28. juli. En avtale som forbyr atomvåpen representerer et nødvendig tillegg til Ikkespredningsavtalen, og vil styrke normen om ikke-bruk av atomvåpen. Det vil i følge US Nuclear Posture Review 2010 være til fordel for både USA og alle andre nasjoner.

Svar:

Regjeringens mål er en verden uten kjernevåpen. Grunnlaget for arbeidet med å nå dette målet, er avtalen om ikke-spredning om atomvåpen (NPT). NPT har lenge vært under press, og tilsynskonferansen i 2010 var derfor viktig for å sikre avtalens fortsatte troverdighet.

Norges spilte en sentral rolle i fremforhandlingen av sluttokumentet fra tilsynskonferansen. Resultatet var langt fra perfekt, men sluttokumentet er utvetydig i målet om en atomvåpenfri verden og inneholder en 64 punkts handlingsplan som omfatter både nedrustning, ikke-spredning og fredelig bruk av kjernekraft. I tillegg til at dokumentet på denne måten gir et godt grunnlag for videre arbeid, var det fra norsk side viktig at den henviser til fempunktspanen til FNs generalsekretær, som blant annet foreslår forhandlinger om en kjernevåpenkonvensjon. Det er første gang at nødvendigheten av et slikt skritt reflekteres i NPT-prosessen. I tillegg var det viktig at dokumentet eksplisitt viser til de katastrofale humanitære konsekvenser ved bruk av kjernevåpen, og alle lands for-

pliktelse til å etterleve internasjonal humanitærrett. Det humanitære perspektivet ved kjernefysisk nedrustning er jeg opptatt av fordi det er viktig for å underbygge og styrke normen om ikke-bruk.

I en situasjon med bred og voksende erkjennelse av nødvendigheten av å avskaffe kjernevåpen, er det et paradoks at det multilaterale maskineriet vi har for å fremforhandle det, med Nedrustningskonferansen (CD) i Genève i spissen, er handlingslammet. Nedrustningskonferansen har i 15 år vært ute av stand til å gjøre noe, grunnet rigide prosedyreregler og konsensuskrav selv for disse, manglende åpenhet for omverdenen og med en begrenset medlemskapskrets på 65 land.

Når Norge de seneste år har endret stemmegivning for en malaysisk resolusjon som tar til orde for fremforhandling av et forbud mot kjernevåpen, fra nei til avholdende, er det fordi vi på den ene siden ønsker å gi støtte til målsetningen, men samtidig ikke kan være med på resolusjonens forutsetning om at et forbud skal fremforhandles i CD. Dette fremgikk også av vår stemmeforklaring i fjor. Norge stemmer mot Indias tradisjonelle resolusjon om en konvensjon mot atomvåpen, først og fremst fordi India har vært uvillig til å slutte seg til NPT, med de forpliktelser dette innebærer, noe som har føringer for resolusjonens troverdighet. For oss er det fortsatt maktpåliggende å hegne om NPT – som avtale og som prosess.

Norge støtter derimot aktivt opp om andre resolusjoner i FNs generalforsamling som klart definerer målet om full avskaffelse av atomvåpen, eksempelvis den som legges frem av Ny agenda-koalisjonen (Sverige, Irland, New Zealand, Mexico, Egypt og Sør-Afrika) og resolusjonen om totalt avskaffelse av kjernevåpen som introduseres av Japan. Det er derfor ingen tvil om hvor Norge står i dette grunnleggende spørsmålet.

I senere år har vi samtidig søkt nye veier for å komme forbi det institusjonelle hinder handlingslamelsen i CD representerer. I tillegg til tydelig tale i relevante fora i senere år, deltok jeg på høynivåmøtet FNs generalsekretær innkalte om spørsmålet i fjor.

Sammen med en gruppe andre land arbeider Norge under årets generalforsamling for å fremme en resolusjon som tar til orde for å etablere et parallelt spor under mandat av FNs generalforsamling (og med dennes prosedyreregler) gitt at CD forblir fastlåst. Hovedhensikten med dette initiativet, som det på ingen måte er gitt vil oppnå fullt gjennomslag ved første forsøk, er å signalisere at det faktisk er mulig å tenke seg alternativer til dagens stillstand. Vi har allerede oppnådd mye dersom flere land tar aktivt stilling til hvordan en kan komme videre.

Samtidig er det viktig å fortsette å legge det politiske grunnlaget for et fremtidig forbud. Den humanitære tilnærmingen er én viktig del av dette, og er også noe de nordiske Røde Kors-foreningene har brakt opp internasjonalt.

Et annet spor er det norsk-britiske initiativet om verifikasjon av kjernefysisk nedrustning. Hensikten med dette er å kartlegge de rent praktiske forutsetningene og mulighetene for at ikke-kjernevåpenstater skal kunne kontrollere at atomvåpenstatene faktisk lever opp til sine nedrustningsforpliktelser.

Et tredje er arbeidet i NATO, der vi har fått gjennomslag for å minske betydningen av kjernefysisk avskrekking i alliansens strategiske doktriner. Sammen med Polen har vi også tatt initiativ til å sette på dagsordenen hvordan man med en skrittvis tilnærming skal kunne fjerne alle korttrekkende kjernevåpen i Europa, i første omgang ved å arbeide for større åpenhet omkring denne kategorien kjernevåpen, som i dag ikke er omfattet av noe rustningskontrollregime.

Endelig er det av avgjørende betydning å få styrket det generelle ikke-spredningsregimet, samt opprettholde det politiske presset på Iran og Nord-Korea, og styrke arbeidet for kjernefysisk trygghet og sikkerhet.

I sum kan det fastslås at vi arbeider langs flere spor for å nå målet om en verden fri for atomvåpen. Vi ønsker et reelt totalforbud og arbeider aktivt både for å skape et politisk grunnlag og praktiske muligheter for å komme dit.

SPØRSMÅL NR. 1964**Innlevert 29. september 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 4. oktober 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«En rekke mindre og mellomstore bedrifter stilles overfor en rekke forskjellige problemstillinger i forbindelse med at det skal gjennomføres et generasjonsskifte. Dette gjelder selvfølgelig også bedriftene innen fiskerinæringen. Det er imidlertid et faktum at de som driver med fiskebåtrederi også møter andre særegne krav som f.eks. et bostedskrav i registerkommunen dersom en foretar et generasjonsskifte. Dette gjelder ikke ved arv.

Mener statsråden at dette er rimelig eller vil dette bli endret?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har tidligere tatt opp med statsråden i Stortinget problemstillingen knyttet til at en ved et generasjonsskifte i et fiskebåtrederi kan bli stilt overfor et krav om at den som blir hovedeier i selskapet skal ha bostedsadresse i den kommunen rederiet er hjemmehørende. Dette skaper store problemer for de som blir rammet av denne regelen som må fremstå som svært urimelig. Dersom det blir foretatt en eierendring i form av arv etter dødsfall så vil dette bostedskravet ikke bli gjort gjeldende. Dette styres av en gjeldende forskrift som er utarbeidet og trådte i kraft for mange år siden. Jeg tillater meg å spørre om statsråden enten har, eller vil foreta seg noe i denne saken.

Svar:

Representanten viser i sitt spørsmål til at det gjelder særegne krav ved generasjonsskifte, som ikke gjelder ved arv. Jeg antar at det er regelen om fylkesbinding ved salg av fartøy for fortsatt drift som representanten sikter til.

Jeg vil innledningsvis knytte noen oppklarende kommentarer til hvordan regelen om fylkesbinding er utformet. Regelen gjelder i dag kun i to fartøygrup-

per; kystflåtens fiske etter torsk, hyse og sei med fartøy som har mindre enn 500 kbm. lasteromsvolum og som fisker med konvensjonelle redskap nord for 62 grader nord og for fisket etter torsk, hyse og sei mv. for konvensjonelle havfiskefartøy. I alle andre fiskerier gjelder ikke fylkesbindingen.

Fylkesbindingen innebærer at et fartøy med deltakeradgang i en av de to nevnte gruppene, som hovedregel ikke kan selges for fortsatt drift fra ett fylke til et annet. Hovedregelen er at kjøper og selger av fartøyet skal ha vært ført i fiskermanntallet i samme fylke i minst 12 måneder før kjøpet finner sted. Det er således ikke riktig som representanten skriver, at bostedskravet gjelder i forhold til kommune. Den gjelder kun i forhold til fylke.

Regelen gjelder i utgangspunktet ved alle former for overdragelse av fartøy, herunder ved generasjonsskifte, men det er gjort unntak for arv ved dødsfall. Regelen er heller ikke til hinder for at fartøyeier selv flytter til et annet fylke og tar med seg fartøyet. I slike tilfelle er det ikke snakk om overdragelse av fartøy. Det gjelder dessuten noen andre unntak fra fylkesbindingen, for eksempel gjøres den av distriktsmessige hensyn ikke gjeldende når fartøy selges/overføres til Nord-Troms og Finnmark.

Formålet med fylkesbindingen er å motvirke at den relative geografiske fordelingen av de konvensjonelle torskkevotene endres ved at fartøy selges til andre fylker.

Jeg mener at fylkesbindingen har en viktig funksjon. Ved at den bidrar til å opprettholde den relative fordelingen av de konvensjonelle torskefartøyene mellom fylkene, er fylkesbindingen av betydning for verdiskapningen og sysselsettingen flere steder langs kysten, og særlig i Nord-Norge. Jeg ønsker fremdeles å beholde fylkesbindingen som et virkemiddel for å sikre bosetting i disse kystsamfunnene, og har derfor ingen planer om å endre disse reglene.

SPØRSMÅL NR. 1965**Innlevert 30. september 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 12. oktober 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«For mange veier i Norge er usikre veier. Høy trafikk på usikre veier gir mange dødsulykker; spesielt møteulykker. Et effektivt tiltak for å redusere møteulykker er fysisk midtdeler. Likevel går arbeidet med oppsetting av fysisk midtdeler tregt i Norge sammenlignet med f.eks. Sverige. I tillegg til for lite penger fra Regjeringen til dette arbeidet brukes smal vei (for lite plass til midtdeler) som begrunnelse.

Hva gjør statsråden for å få på plass midtdelerløsninger som krever lite plass og samtidig er rimelig?»

Svar:

I St. meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 legges det opp til at det ved utløpet av planperioden skal være etablert midtrekkverk på til sammen 750 km riksveg. Ved utgangen av 2010 var det 500 km med firefeltsveger og midtrekkverk på 161 km riksveg med to eller tre felt. Av firefeltsvegene hadde 36 pst. blitt åpnet for trafikk i perioden 2006-2010, mens 51 pst. av to - eller trefeltsvegene med midtrekkverk ble åpnet i denne perioden. I tillegg til disse strekningene kommer et betydelig omfang av forsterket midtmarkering som også har stor trafiksikkerhetseffekt. Som det framgår av Tabell 4.1 i Prop. 1 S Samferdselsdepartementet, vil resultatene etter tre år av planperioden være langt over en proporsjonal fordeling av tiltakene over perioden. Dette er med på å vise at tiltak for å bedre trafiksikkerheten, og for å unngå møteulykker i særdeleshet, er en høyt prioritert oppgave for regjeringen.

Sammen med andre typer tiltak har denne utbyggingen av ført til en vesentlig standardheving av riksvegnettet og til bedre trafiksikkerhet. Det gjenstår imidlertid betydelige utfordringer i arbeidet med å gjøre infrastrukturen så sikker som ønskelig.

I gjeldende vegnormaler er normert vegbredde

12,5 meter for tofeltsveg og 14,5 meter der vegen utvides med ett felt for forbikjøring. Breddekravene gjelder anlegg av ny veg eller omfattende ombygging av eksisterende veg med midtrekkverk der beregnet trafikkmengde 20 år fram i tid ligger mellom 8000 og 12000 kjøretøyer pr døgn.

Eksisterende veger med midtrekkverk har bredder som varierer mellom 10 meter (unntaksvis) og 12,5 meter der det er ett felt i hver kjøreretning. Vurderinger som ligger til grunn for valg av bredde for eksisterende veg som planlegges å få midtrekkverk er:

- trafikkmengde
- om tiltaket blir permanent eller midlertidig i påvente av utbygging til firefeltsveg
- hensyn til framkommelighet for utrykningskjøretøy
- hensyn til spesialtransporter
- hensyn til syklende og gående
- hensyn til kollektivtrafikken
- om det finnes en omkjøringsveg
- hensyn som må tas ved hendelser og vegarbeid

Etter særskilt vurdering, og dersom ulykkessituasjonen tilsier det, kan det altså være aktuelt å etablere midtrekkverk på veger med helt ned til 10 m bredde.

Som omtalt i Prop. 1 S (2011-2012) har Statens vegvesen foreslått å endre vegnormalene slik at midtrekkverk bygges på nye riksveger med ÅDT over 6 000 i prognoseåret. Departementet vil om kort tid sende et forslag om lavere innslagsgrense for bruk av midtrekkverk på høring. Vegmyndighetene går også kritisk gjennom standardkravene for veg med midtrekkverk (bredde, linjeføring, sideområdet, krysstype, forbikjøringsfelt, veglys) med sikte på høyest mulig trafiksikkerhet pr. investert krone.

SPØRSMÅL NR. 1966**Innlevert 30. september 2011 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 7. oktober 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Vil regjeringen medvirke til å endre soneinndelingen for tilskudd og støtteordninger over jordbruksavtalen slik at hele Troms får samme vilkår for støtte som Finnmark?»

BEGRUNNELSE:

En enstemmig uttalelse fra Fylkestinget i Troms fra juni i år uttrykker sterk bekymring for den negative utviklingen i landbruket som har vart over flere år.

I dag har Finnmark og de fire nordligste kommunene i Troms gunstigere støtteordninger enn i andre deler av landet. Denne forskjellsbehandlingen er begrunnet i klimatiske og dyrkningsmessige forhold.

Imidlertid er de klimatiske og dyrkningsmessige forholdene lite gunstige i resten av Troms også, noe kriseåret 2010 viser klart. Eksempelvis er det slik at mange steder i Troms har dårligere vekstvilkår enn for eksempel Øst-Finnmark.

I uttalelsen vises det til en rapport fra Senter for bygdeforskning der det fremgår at dagens jordbruksavtale ikke er god nok, og at det er sterke regionale utslag. I Troms gir det seg utslag i lav investeringstakt og svak rekruttering i sektoren.

Svar:

Når det gjelder grunnlaget for norsk landbruk i distriktene, vil jeg først vise til den store satsingen som regjeringen har gjennomført for å bedre de økonomiske rammevilkårene for norsk landbruk. Medregnet årets jordbruksavtale har inntektsmulighetene i jordbruket økt med 110.000 kroner per årsverk, dvs. + 70 pst., i perioden 2006-2012.

Ved jordbruksoppkjørene har vi gjort viktige prioriteringer som er til fordel for distriktslandbruket. Vi har spesielt prioritert rammevilkårene for grasbasert husdyrhold, som er av særlig betydning for jordbruket i Nord-Norge. I tilskuddsordningene med geografisk differensierte tilskuddssatser er satsene økt mest for distriktsjordbruket. Jeg vil også vise til at strukturprofilen i tilskuddsordningene er viktig for områder som Troms, som har en relativt stor andel av mindre driftsenheter.

I arbeidet med å bedre rammevilkårene for norsk jordbruk, har jeg mottatt krav om bedre inntektsnivå fra landbruket i flere deler av landet. Vi har ikke grunnlagsmateriale som viser at kommunene i Troms har et lavere inntektsnivå enn mange andre områder, som Agder, Telemark og store deler av Vestlandet.

Jeg vil i denne sammenheng vise til NILFs driftsgranskinger, som viser at familiens arbeidsfortjeneste per årsverk i melkeproduksjon for hele perioden 2005-2009 har vært bedre for melkebruk i Troms fylke jamført med både landsgjennomsnitt og nivået for bruk i Nordland fylke. Jeg vil også vise til tall fra SSB, gjengitt i årets Resultatkontrollrapport fra Budsjettnemnda for jordbruket, som angir at Troms var det fylket som hadde størst oppgang i personinntekt fra jordbruk/skogbruk/fiske fra 2008 til 2009.

Når dette er sagt, så vil jeg vise til at vi er godt kjent med den dårlige avlingssituasjonen som var i Troms i fjor og som medførte helt ekstraordinære utfordringer. Det ble satt inn en rekke tiltak for å hjelpe denne situasjonen, bl.a. en betydelig økning i erstatningssatsene for grovfôr innenfor avlingsskadeordningen. Samtidig vil jeg også nevne at avlingssituasjonen i år heldigvis er god i Troms.

Jeg er enig i at Troms-jordbruket har store utfordringer, bl.a. knyttet til melkeproduksjonen, i likhet med flere andre regioner. Dette kan ikke løses isolert ved å endre sonegrensene. Her er de mer generelle landbrukspolitiske virkemidlene viktige, jf. den sterke prioriteringen av melkeproduksjon ved jordbruksoppkjørene.

Når det gjelder de geografisk differensierte tilskuddsordningene, vil jeg peke på at for investerings-tilskudd gjelder de samme bestemmelser for hele Nord-Norge. Investerings-tilskudd kan gis med inntil 30 prosent av godkjent kostnadsoverslag. For Sør-Norge er det et tak på inntil 900 000 kroner per foretak, mens det for Nord-Norge og Namdalen ikke er noen øvre beløpsgrense (tak).

I begrunnelsen for spørsmålet om harmonisering av tilskuddssatsene for hele Troms med Finnmark, er det pekt på at det mange steder i Troms er dårligere vekstvilkår enn f.eks. i Øst-Finnmark.

Når en jamfører ulike tilskuddssoner, vil det være tilfeller hvor tilskuddsnivået for ett/flere jordbruksforetak ikke oppleves som riktig jamført med høyere satser i nærliggende område. På grunn av henvendelser om justeringer av sonegrensene, har avtalepartene vurdert om sonegrensene for distriktstilskuddene for kjøtt- og melkeproduksjon bør endres. Partene var ved jordbruksoppkjøret i 2006 enige om at det ikke skulle åpnes for noen enkeltstående endring av disse sonegrensene, men at det først eventuelt må gjennomføres en helhetlig vurdering av alle sonegrensene ut fra nærmere fastsatte kriterier.

Dette prinsippet ble lagt fram for Stortinget som

en del av behandlingen av jordbruksoppkjøret 2006. Partene har ved de senere jordbruksoppkjørene vektlagt dette prinsippet i vurderingen av sonestillingen for distriktstilskudd til kjøtt- og melkeproduksjon.

Jeg vil understreke at den viktigste distriktspolitiske effekten av jordbruksoppkjørene under denne regjeringen, er den sterke prioriteringen over flere år av de grasbaserte distriktproduksjonene. Denne satsingen er ikke knyttet til bare distriktstilskuddene,

men til en rekke tilskuddsordninger. Man kan derfor ikke se på og sammenligne effekten av enkeltvirkemidler isolert. Det er summen av virkemidler, markeds- og kostnadsforskjeller som må være grunnlaget for en helhetsvurdering.

Med grunnlag i momentene som er nevnt over, finner jeg ikke grunnlag for å endre sonestillingen for Troms når det gjelder tilskuddsordningene over jordbruksavtalen.

SPØRSMÅL NR. 1967

Innlevert 30. september 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 5. oktober 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Er utenriksministeren kjent med utviklingen for de forsvarsløse iranske flyktningene i Camp Ashraf i Irak, og vil den norske regjering bruke sin innflytelse for å bidra til å finne en permanent løsning på den uholdbare situasjonen for flyktningene i leiren?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til mine spørsmål Dokument nr. 15:543 (2010-2011) og Dokument nr. 15:1227 (2010-2011) om de vanskelige humanitære forhold for de iranske flyktningene i Camp Ashraf i Irak og irakiske angrep på de forsvarsløse innbyggerne i leiren.

Det har nå vært en viss utvikling i saken i og med at FNs høykommissær for flyktninger har kommet med en uttalelse som slår fast at flyktningene i leiren formelt skal betraktes som asylsøkere.

Presidenten i Europaparlamentets delegasjon for forbindelser med Irak, Struan Stevenson, har nå i tillegg skissert et forslag til løsning på den uholdbare situasjonen for flyktningene i leiren som har bred støtte.

Svar:

Det har lenge vært klart at situasjonen i Camp Ashraf i Irak er uholdbar, og hendelsene 8. april i år – som Regjeringen tydelig fordømte – var en tragisk påminnelse om dette.

Hendelsene har ført til at leiren nå vurderes oppløst ved at beboerne bosetter seg andre steder i Irak, overføres til tredjeland eller frivillig returnerer til Iran. Beboernes organisasjon har i prinsippet akseptert dette, men er uenige i forslag om midlertidig flytting av leiren innenfor Irak.

Internasjonalt er det akseptert at Iraks myndigheter har rett til å oppløse leiren. Det viktigste andre aktører kan bidra med, er å overbevise Irak om at dette må skje skånsomt, det vil si at hendelser som i april unngås og at beboerne får forlate leiren på en sikker måte.

I samtaler med Iraks utenriksminister i New York i september og med Iraks minister for menneskerettigheter i Oslo i august understreket jeg den irakiske regjeringens ansvar for sikkerheten og rettighetene for beboerne i Camp Ashraf og viktigheten av at Irak legger til rette for at leiren avvikles på en måte som ivaretar beboerne. Beboerne i Camp Ashraf tilhører organisasjonen Mudjahedin-e-Khalq (MeK); en iransk motstandsbevegelse som arbeider for regime-skifte i Iran. Den har også brukt voldelige virkemidler. MeK ble invitert til å etablere seg i Irak av Saddam Hussain på midten av 1980-tallet under Iraks krig mot Iran. Dagens myndigheter i Irak mener at en opprettholdelse av leieren vil være i strid med landets nye grunnlov, hvor det bl.a. slås fast at Irak ikke skal fremstå som en trussel mot naboland og ikke skal blande seg inn i andre lands indre anliggender. De irakiske statsråder jeg har møtt etterlater ingen tvil om at landet vil legge ned Camp Ashraf.

Det er Regjeringens syn at en ordnet avvikling av leiren best kan oppnås om FN – representert ved operasjonen i Irak (UNAMI) – og Høykommissæren for flyktninger (UNHCR) gis en sentral rolle. Dette synes nå å skje. UNHCR har nylig åpnet for å la beboerne søke om flyktningstatus. Så langt har nesten alle de omlag 3400 beboerne, med unntak for de omlag 160 lederne som er ettersøkt for terror både i Iran og Irak, levert inn søknad. UNHCR vil behandle søknadene på individuelt grunnlag og søkerne har status som asylsøkere frem til avgjørelse er tatt.

Dette vil midlertidig gi flertallet av beboerne en viss sikkerhet, men det vil ikke bidra vesentlig til en løsning av problemet fordi svært få antas å ville få innvilget flyktningstatus og dermed mulighet for å bli sendt til mottakerland. De av beboerne som har statsborgerskap i tredjeland, vil kunne reise dit, men det dreier seg trolig om kun 30-40 beboere. Vi er kjent med at én av beboerne skal ha norsk statsborgerskap og vi har satt i gang en prosess for å bistå vedkommende.

De aller fleste av beboerne er iranske statsborgere. Av disse antas det at noen vil ønske å returnere til Iran. Omkring halvparten av de beboere som tidlige-

re har flyktet fra leiren skal ha returnert til Iran, og i følge Røde Kors og andre som har holdt kontakt med de hjemvendte, har de blitt godt behandlet og ikke straffeforfulgt.

Et stort antall beboere, kanskje godt over halvparten, ønsker imidlertid ikke å returnere til Iran. Irak har hittil uttalt seg negativt om å la dem få bli i landet, og verken USA eller EU-landene har indikert vilje til å ta i mot dem. Det er denne gruppen beboere som vil utgjøre hovedproblemet ved en avvikling av leiren. En løsning på dette problemet vil kreve et nært og fleksibelt samarbeid mellom hovedaktørene som er Irak, Iran, FN og USA.

SPØRSMÅL NR. 1968

Innlevert 30. september 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 12. oktober 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kan helse - og omsorgsministeren berolige befolkningen i Asker og Bærum ved å bekrefte at Drammen sykehus og Bærum sykehus skal være likeverdige sykehus, og at Bærum sykehus fortsatt skal være et velfungerende lokalsykehus?»

BEGRUNNELSE:

Vestre Viken har tidligere varslet at de vil samle de fleste spesialiserte behandlingstilbud på Drammen sykehus. Poenget blir ytterligere forsterket gjennom det ferske strategidokumentet.

I Budstikka torsdag 29. sep. 2011 kan vi lese at Bærum sykehus mister flere spesialiserte behandlingstilbud. Sykehuset får ikke lenger poliklinikk for barn, Bærum sykehus blir det eneste sykehuset uten poliklinikk for barn. Nukleærmedisin samles i Drammen, finnes i dag både i Bærum og Drammen. Dokumentet viser at Akuttpsykiatri fjernes fra Blakstad, det legges enten både til Bærum og i Drammen, eller kun ved ett av sykehusene. Nevrologisk er blitt vurdert lagt både til Bærum og Drammen, men avdelingen blir i Drammen.

Det kirurgiske tilbudet blir vesentlig redusert. Vaktordningen innen spesialiserte kirurgiske fag fjernes fra Bærum og samles i Drammen. Bærum skal ikke være traumesykehus. Urologisk kreftkirurgi, som i dag blant annet utføres på Bærum og i Drammen, skal samles i Drammen. Sykdom i kjertel

som i dag opereres ved Bærum og Drammen skal nå samles i Drammen.

Ved å fjerne en rekke oppgaver som finnes på Bærum sykehus i dag innen kirurgiske fag så forsvinner også et fagmiljø som til sammen utgjør en enhet. Man vil miste verdifull rekruttering av kompetanse, og dermed vil gjenværende tilbud ytterligere svekkes.

Tillitsvalget i Akershus legeförening Øyvind Kristensen sier til Budstikka at dette er på mange måter er veien til nedleggelse av Bærum sykehus som lokalsykehus.

Svar:

Jeg kan forsikre representanten om at vi fortsatt har behov for et sterkt Bærum sykehus.

De politiske føringene for organisering av sykehusene er nedfelt i regjeringsplattformen (Soria Moria II), Nasjonal helse- og omsorgsplan (2011-2015) og i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene.

I henhold til Nasjonal helse- og omsorgsplan skal en fremtidig sykehusstruktur bygge på bedre samarbeid og arbeidsdeling mellom sykehus. Utgangspunktet skal være at befolkningen i helseforetakenes opp-taksområde gis et helhetlig og kvalitetsmessig godt spesialisthelsetjenestetilbud, der de enkelte sykehuse- ne har avklart arbeidsfordeling, samarbeider tett og er i god dialog med kommunene. Befolkningen skal sikres nærhet til akutfunksjoner og fødetilbud.

På denne bakgrunn har helseforetakene, i dette tilfellet Vestre Viken HF, stor frihet til å finne gode løsninger lokalt.

Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at Vestre Viken HF har fått i oppdrag å utarbeide en plan for framtidig oppgave- og funksjonsfordeling i sitt sykehusområde. I planarbeidet er det etablert rutiner og organer for medvirkning for ansatte, brukere, kommunehelsesamarbeidet og øvrige regionale aktører. Det skal gjennomføres bred høringsprosess i perioden fram til planlagt styrebehandling i desember 2011.

Førende prinsipper for utredningsarbeidet ble behandlet av styret i Vestre Viken HF i januar 2011. Som en del av disse føringene slås det fast følgende: ”Utredningen skal legge til grunn at Drammen sykehus fortsatt skal være områdesykehus for Vestre Viken”, men videre ble det presisert at: ”Det legges til grunn for utredningsarbeidet at bygningsmessig kapasitet ved Bærum sykehus skal utnyttes og at Bærum sykehus skal være et lokalsykehus med akuttfunksjoner og fødeavdeling. Det legges til grunn at Bærum sykehus/Martina Hansens hospital skal ha områdefunksjoner for Vestre Viken og det skal legges fram flere alternativer for dette”.

SPØRSMÅL NR. 1969

Innlevert 30. september 2011 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 10. oktober 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Regjeringen har besluttet å redusere godtgjøringen for HVs innsatsstyrker. Dette skjer på et tidspunkt der en slik fremgangsmåte fremstår som noe spesiell. Dersom det er slik at regjeringen mener at innsatsstyrken ikke trengs eller på annen måte bør endres bør dette tas opp med Stortinget. Det samme gjelder ved kutt av bonus til dem som inngår avtale om slik tjeneste.

Er statsråden fornøyd med innsatsstyrken funksjon eller evne til å løse sine oppgaver?»

BEGRUNNELSE:

Det HV og Forsvaret trenger er et mer positivt fokus og ikke nok en negativ sak, slik som denne fremstår. Dersom regjeringen har som mål å redusere folks oppfatning av det positive forsvaret bidrar med, er de i ferd med å lykkes. Denne gangen gjennom å redusere godtgjøringen til denne gruppen, noe jeg regner med vil ramme innsatsviljen, motivasjonen og ikke minst rekrutteringen til innsatsstyrken. Jeg ser derfor frem til å få statsrådets svar.

Svar:

I 2007 besluttet Forsvarsstaben, med tilslutning fra Forsvarsdepartementet, å innføre en signering- og sluttbonus som et økonomisk incentiv rettet mot innsatsstyrkene for hurtig å sikre tilstrekkelig rekruttering. Målsettingen var å motivere personellet til å

inngå avtale om utvidet tjenestegjøring, og stimulere personellet til å stå i styrkene over et lengre tidsrom, også for trening utover det en kan pålegge personellet iht. vernepliktslovens bestemmelser. Departementet har fått opplyst at generalinspektøren for Heimevernet nå ønsker å vurdere om ordningen er effektiv – og eventuelle behov for tilpasninger – som ledd i de samlede vurderinger som gjøres i arbeidet med å forberede ny langtidsplan for forsvarssektoren.

Når det gjelder innsatsstyrkene, er jeg veldig godt fornøyd og imponert over den måten disse fremstår på og deres utførelse av pålagte oppdrag. Dette fikk jeg blant annet se i vinter da jeg var i Porsanger og ble orientert om redningsoperasjonen til innsatsstyrken til HV 17, som sammen med politi og redningstjenesten reddet flere savnede personer ned fra fjellet i en svært kritisk situasjon, under et forrykende uvær. HVs innsatsstyrker har også deltatt i flere redningsoperasjoner andre steder i landet med svært gode tilbakemeldinger. At innsatsstyrkene gjør en meget god jobb og at deres tjeneste er nødvendig, er det ingen tvil om.

Forsvaret jobber kontinuerlig for å forbedre operative kapasiteter og spesielt innholdet i utdanningen, bl.a. for å rekruttere og tiltrekke seg flest mulig kvalifisert og motivert personell. Siktemålet er hele tiden å identifisere og iverksette de tiltak som gir best mulig effekt for å styrke Forsvarets operative avdelinger.

SPØRSMÅL NR. 1970**Innlevert 30. september 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 10. oktober 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete vurderinger ble gjort i forbindelse med godkjenning av salg av norsk forsvarsmateriell til Libya i 2010?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til medieomtale vedrørende salg av norsk forsvarsmateriell til Libya, bl.a. i Ny Tid 15. juni d.å. og TV2 24. september d.å. Undertegnede ber om en utdyping av de konkrete vurderingene som ble gjort i denne forbindelse, og ikke en henvisning til de generelle retningslinjene for norsk eksport av forsvarsmateriell.

Svar:

Søknader om eksporttillatelse av forsvarsmateriell er gjenstand for nøye vurderinger av sikkerhetspolitiske forhold, om det er borgerkrig i det aktuelle mottakerlandet, og om det er krig eller krig truer i området. I tillegg tas det hensyn til grunnleggende menneskerettigheter og respekt for demokratiske rettigheter. Også det aktuelle produktets beskaffenhet, bruksområde og militære betydning tas i betraktning.

I regelverket er forsvarsmateriell delt opp i to kategorier: A- og B-materiell. A-materiell er alle typer våpen og ammunisjon, samt annet materiell som vil kunne benyttes med vesentlig virkning til å påvirke de militære styrkeforhold ut over nærområdet. Det har ikke vært åpnet for eksport av våpen og ammunisjon til Libya.

B-materiell utgjør annet militært materiell, som ikke har egenskaper eller bruksområder slik de er definert i kategori A. B-materiell kan f.eks. være deler

og komponenter uten noen selvstendig funksjon, kommunikasjonsutstyr, nattutstyr og hørselvern.

I oktober 2009 ble det gitt tillatelse til eksport av et dataprogram og i desember 2009 for et begrenset antall (10 stk.) lysforsterkere til en samlet verdi på om lag 1 million kroner. Dataprogrammet skulle inngå i et britisk kommunikasjonssystem og eksporteres fra Storbritannia. I 2008 avsto Utenriksdepartementet søknader om eksport av sensorer for missiler og taktisk kommunikasjonssystem til Libya. Demokrati- og menneskerettighetssituasjonen i Libya var vanskelig. I vurderingen i 2009 ble det lagt vekt på en viss positiv utvikling, bl.a. knyttet til Lockerbie-saken, avkall på masseødeleggelsesvåpenprogrammet og et konstruktivt samarbeid med IAEA i denne forbindelse, samt en åpning mot en mer positiv dialog med vestlige stater. Det var enkelte uroligheter i grenseområdene mot Sudan og Tsjad. Libya arbeidet politisk sammen med nabolandene for å finne løsninger på disse urolighetene og på krisen i Darfur. Det var åpnet for eksport av B-materiell til flere land i Midtøsten og Nord-Afrika. Flere nærstående land hadde allerede åpnet for eksport av militært materiell til Libya.

Etter urolighetene i området i 2011, tok departementet raskt tatt initiativ til å gjennomgå status når det gjaldt eksporten av forsvarsmateriell til mottakerland i Midtøsten og Nord-Afrika. Gjennomgangen viste at det er ført en restriktiv praksis overfor disse landene fra norsk side. I motsetning til mange andre land, har det ikke vært aktuelt å tilbakekalle lisenser fra norsk side. Regjeringen har konsultert Den utvidede utenriks- og forsvarskomiteen om gjennomgangen.

SPØRSMÅL NR. 1971**Innlevert 30. september 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 13. oktober 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«På hvilken måte vil statsråden sikre at elever med kompetanse innen fremmedspråk som ikke har tilfredsstillende norske fagmiljøer fortsatt kan sikres uttelling for denne kompetansen etter at læreplan for fremmedspråk endres 1. januar 2012?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til at læreplan for fremmedspråk vil bli endret 1. januar 2012. På Utdanningsdirektoratets nettsider fremgår det i en artikkel datert 21. mars 2011 at endringene innebærer å innføre eksamensordning med muntlig og skriftlig eksamen i språk med tilstrekkelig fagmiljø i Norge. Samtidig vil eksamenstilbudet avvikles i de språkene hvor slike fagmiljø ikke finnes. Videre heter det:

”Siste garanterte mulighet for å ta eksamen i afrikaans, akan (twi), amharisk, bengali, bulgarsk, estisk, filipino, hebraisk, hindi, indonesisk, islandsk, katonesisk, khmer, kinyarwanda, kroatisk, kurmandji, kurmandji-badini, latvisk, litauisk, luganda, nederlandsk, nepali, nygresk, oromo, pashto, portugisisk, punjabi, rumensk, serbisk, singalesisk, swahili, thai, tigrinja, ungarsk, wolof, yoruba og zulu vil være høsten 2012.

1. Dersom det finnes store nok fagmiljøer i noen av disse språkene til å tilby både muntlig og skriftlig eksamen fra og med høsten 2013 vil Utdanningsdirektoratet informere om dette innen skolestart høsten 2012.
2. Dersom en elev har planlagt å inkludere ett av disse språkene i sitt utdanningsløp, må skolen sikre at eleven er oppmeldt til eksamen senest høsten 2012. Hvis det er mulig å melde opp elever til eksamen allerede høsten 2011, anbefaler vi at dere gjør det. På den måten får eleven to muligheter til å bestå eksamen.
3. Elever som ikke består eksamen i disse språkene senest høsten 2012, må følge vanlig fremmedspråksundervisning for å oppfylle vitnemålskrav.”

Slik undertegnede forstår dette vil dette kunne føre til at enkelte elever ikke vil kunne få benytte sitt eget morsmål som 2. fremmedspråk i tiden som kommer, jf. over, noe som er uheldig. Undertegnede mener dette er viktig kompetanse som også må kunne få uttelling i tiden etter 2012, og at kompetanse også i språk der det ikke er tilfredsstillende norske fagmiljøer må kunne premieres.

Svar:

For fremmedspråk vil det for alle privatister være krav om både muntlig og skriftlig eksamen fra og med våren 2012. For å kunne gi et fullverdig eksamenstilbud av god kvalitet i fremmedspråk er det en forutsetning at vi har tilstrekkelige fagmiljøer som kan utarbeide og gjennomføre muntlig og skriftlig eksamen. I språk hvor det ikke finnes tilstrekkelig fagmiljø i Norge til å gjennomføre muntlig og skriftlig eksamen på en forsvarlig måte, vil det ikke bli tilbudt eksamen.

Kunnskapsdepartementet ba i 2009 Utdanningsdirektoratet om å foreslå endringer i eksamensordningen for fremmedspråk som det ikke blir gitt opplæring i. Bakgrunnen for oppdraget var at Utdanningsdirektoratet tilbød fremmedspråkseksamen i over 50 språk som det i hovedsak ikke blir gitt opplæring i i videregående skole. Det var nødvendig å etablere bedre rammer som sikrer at eksamen i alle fremmedspråk har god vurderingsfaglig kvalitet. Utdanningsdirektoratets anbefalinger ble sendt på høring og på grunnlag av høringsuttalelser og vurderinger har Kunnskapsdepartementet besluttet at:

- Det skal fortsatt være eksamensordninger i fremmedspråk det ikke blir gitt opplæring i.
- Ordningen utvides til å omfatte både muntlig og skriftlig eksamen.
- Ordningen utvides til å omfatte tilbud om eksamen både vår og høst.
- Eksamenstilbudet gjøres avhengig av tilfredsstillende fagmiljø i Norge i de aktuelle språkene.
- Ordningen gjøres fleksibel, men forutsigbar mht hvilke språk som omfattes.

Kartlagte fagmiljøer

Fagmiljøer i 14 språk er kartlagt og vurdert som store nok til å ivareta alle oppgaver relatert til en kvalitetssikret eksamensgjennomføring. Følgende språk vil ha krav om både muntlig og skriftlig privatisteksamen fra og med våren 2012:

- albansk, arabisk, bosnisk, dari, koreansk, kurdisk (sorani) mandarin, persisk, polsk, somali, tamil, tyrkisk, urdu og vietnamesisk

Følgende utvalgskriterier er lagt til grunn:

- Fagmiljøet må befinne seg i Norge og ha kunnskap om det norske utdanningssystemet.

- Fagmiljøet må ha inngående kjennskap til læreplanens innhold og ha erfaring med vurderingsarbeid.
- Fagpersoner må beherske norsk.
- En forsvarlig gjennomføring av muntlig og skriftlig eksamen forutsetter at det finnes et solid og stort nok fagmiljø som kan og er villig til å ivareta oppgaver knyttet til oppgavelaging, eksaminering, sensur og klagesensur både ved sentralt gitt skriftlig eksamen og lokalt gitt muntlig eksamen. Opplæringsloven § 5-9, tredje ledd slår fast at ”Medlemmene av ei klagenemnd må ikkje ha vore med i førstegongsbedømminga og bør så langt det lèt seg gjere, ikkje vere frå same skolen som klagaren”.
- Fagmiljøet må være tilstrekkelig stort nok til at habilitetsproblematikk unngås.

Videre kartlegging

Eksamenstilbudet i følgende språk skal kartlegges for å vurdere om det eksisterer fagmiljø som tilfredsstiller utvalgskriteriene:

- afrikaans, akan (twi), amharisk, bengali, bulgarsk, estisk, filipino, hebraisk, hindi, indonesisk, islandsk, katonesisisk, khmer, kinyarwanda, kroatisk, kurmandji, kurmandji-badini, latvisk, litauisk, luganda, nederlandsk, nepali, nygresk, oromo, pashto, portugisisk, punjabi, rumensk, serbisk, singalesisk, swahili, thai, tigrinja, ungarsk, wolof, yoruba og zulu

Dersom det finnes store nok fagmiljøer i noen av disse språkene til å tilby både muntlig og skriftlig eksamen fra og med høsten 2013, vil Utdanningsdirektoratet informere om dette våren 2012. Det er allerede etablert kontakter til fagmiljøer i bl.a. panjabi, portugisisk, islandsk og nederlandsk.

SPØRSMÅL NR. 1972

Innlevert 30. september 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 11. oktober 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil miljøvernministeren stille midler til rådighet for å få fjernet utslipp som er til skade for forskning på Svalbard generelt og Ny-Ålesund spesielt?»

BEGRUNNELSE:

I Ny-Ålesund på Svalbard foregår det unik forskning på klimaområdet som skal gi oss bedre forutsetninger for å forstå og håndtere klimautfordringene. Svalbard har den nordligste forskningsstasjonen i verden og er unik i denne sammenheng. Vertskapet for denne internasjonale forskningen er Norge. Forskningen og miljøet er imidlertid skadelidende under store utslipp fra kulldrift og kloakk. Samtidig ser vi at Norge bruker milliarder på regnskogen i Brasil og Indonesia.

Svar:

Svalbard er en helt sentral plattform for både nasjonal og internasjonal forskning, og spesielt for global klima- og miljøforskning. En viktig årsak til at Svalbard har fått denne posisjonen er øygruppens geografiske posisjon, lette tilgjengelighet og ikke minst at Svalbard, med unntak av noen få bosettinger

og deres nærområder, er et stort, sammenhengende villmarksområde. Svalbard er av uvurderlig verdi som referanseområde for allerede pågående globale miljøendringer. Særlig østsiden av Svalbard er et nøkkelområde for studier av effekter av klimaendring.

Svalbard er regnet for å være et av de reneste stedene på jordkloden, men er også utsatt for forurensninger. Forurensningssituasjonen på Svalbard domineres av en rekke miljøgifter langtransportert med hav – og luftstrømmer. Det er imidlertid også kilder til lokal forurensning. Disse bidrar først og fremst i områdene omkring nåværende og tidligere bosettinger og gruver, og Regjeringen ser det som svært viktig at lokale forurensningskilder bringes under forsvarlig kontroll slik at påvirkningen på miljøet blir minimal. Det viktigste virkemidlet for vern av miljøet og for å begrense forurensningen på Svalbard er miljøregelverket og håndhevingen av dette. Med hjemmel i den nye svalbardmiljøloven er det iversatt tiltak for å rydde opp i gamle forurensninger og det stilles strenge krav til ny virksomhet for å hindre ny forurensning. Når det gjelder kostnadene ved å hindre eller begrense forurensning og avfallsproblemer er svalbardmiljøloven klar på at dette skal dekkes av den som forurenser.

For de aller fleste lokalitetene med forurenset grunn på Svalbard, er det nå gjennomført tiltak og forurensningsfaren er under kontroll. Der det ansees nødvendig, blir det stilt krav til opprydding og gjenoppretting. Direkte utslipp til luft fra gruvedriften er i hovedsak knyttet til energiproduksjon i kraftverkene og båttransporten av kullet. Kraftproduksjon, gruvedrift, annen industri og avfallsbehandling blir strengt regulert med tillatelser til utslipp og krav om tiltak for å begrense forurensningen. I tråd med dette arbeides det nå med å få på plass et nytt renseanlegg i kullkraftverket i Longyearbyen, og Regjeringen foreslår at det bevilges 14,6 millioner kroner til renseanlegget i 2012 budsjettet.

I Longyearbyen slippes avløpsvann urensset ut på 50 meters dyp i Adventfjorden.

En miljøfaglig undersøkelse i 2009 konkluderte med at utslippet ikke medførte merkbare negative effekter.

I Ny-Ålesund er forurensningen fra lokale kilder i dag svært begrenset. Kulldriften i Ny-Ålesund ble nedlagt i 1962. Kullstøv fra gamle tipper kan under gitte værforhold påvirke luftmålinger og sotavsetningsmålinger, men restene fra den historiske kulldriften påvirker dagens forskningsaktivitet bare i minimal og ubetydelig grad.

Avløpsvann/kloakk fra Ny-Ålesund slippes i dag

direkte ut i Kongsfjorden uten rensing. Kongsfjorden er imidlertid en stor og dyp fjord med god utskifting, og effekter av utslippet kan ikke spores annet enn helt lokalt ved utslippspunktet. Nye kjemikalier fra kosmetikk har nylig blitt identifisert som miljøspørsmål også i Arktis, og slike stoffer kan bare delvis fanges av tilgjengelig rensteknikker. Det tilsier at man bør være restriktiv i bruk av slike stoffer i Ny-Ålesund.

Når det gjelder nye tiltak, framgår det av Nærings- og handelsdepartementets Prop. 1 S (2010–2011) at Ny-Ålesund fortsatt vil være avhengig av diesel som energikilde i overskuelig framtid da verken solceller eller vindkraft tilfredsstiller stedets framtidige behov og miljøhensyn. Det blir imidlertid påpekt at det er grunn til å tro at det er mulig å oppnå 30–40 pst. reduksjon i dieselforbruk gjennom ENØK-tiltak på bygningsmassen. Kombinert med at det trolig kommer nye typer renseteknologi og dieselturbiner i løpet av få år, så vil dette kunne gi vesentlig reduksjon i utslippsmengden CO₂ og NO_x.

Ny-Ålesund har en særlig posisjon som internasjonal forskningsstasjon. Et av stedets viktigste fortrinn er det rene miljøet. Det er derfor Regjeringens mål å videreutvikle Ny-Ålesund som en «grønn» forskningsstasjon, og å holde den lokale menneskeskapte påvirkningen på et meget lavt nivå.

SPØRSMÅL NR. 1973

Innlevert 30. september 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 10. oktober 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Statens vegvesen har tilsynsmyndighet og er klageorgan ved klage på gjennomført EU-kontroll utført hos godkjent verksted. I forbindelse med en klage kan Statens vegvesen kun kontrollere det som det er klaget på. Eieren av kjøretøyet må tilbake til verkstedet man klaget på for å få den endelige godkjenningen. Dette virker både rart og byråkratisk.

Vil statsråden endre regelverket slik at den som overprøver gis anledning til å godkjenne kjøretøyet uten at det må tilbake å vises ved det verkstedet det er klaget på?»

Svar:

Reglene om overprøving av periodisk kontroll av kjøretøy oppstiller ingen vilkår om at eier må tilbake til det kontrollorgan som utførte den påklagde kontroll for å få godkjenning.

En kjøretøyeier som er uenig i kontrollorganets registrering av mangler, kan kreve at Statens vegvesen foretar ny kontroll mot vederlag. Ved slik overprøving foretar Statens vegvesen en ny fullverdig periodisk kontroll, som medfører at resultatet fra den påklagde kontrollen blir ugyldig. Dersom Statens vegvesen ikke godkjenner kjøretøyet ved overprøvingen, må manglene utbedres og kjøretøyet deretter framstilles for et kontrollorgan. Eier av kjøretøyet står da fritt til å velge hvilket kontrollorgan som skal utføre kontrollen.

SPØRSMÅL NR. 1974**Innlevert 30. september 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 14. oktober 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det ble i foretaksmøtene i januar 2011 stilt krav om at de regionale helseforetakene i samarbeid med arbeidstakerorganisasjonene skal redusere andelen deltid i helseforetakene med minst 20 prosent i løpet av 2011.

Vil statsråden videreføre kravet til helseforetakene om 20 prosent reduksjon i 2012, og kan statsråden gjøre rede for hvordan utviklingen har vært i de ulike regionene i 2011 og for hvordan regjeringen følger opp kravet?»

Svar:

Som representanten viser til, ble det i foretaksmøtene i januar 2011, stilt krav til at de regionale helseforetakene i samarbeid med arbeidstakerorganisasjonene skal redusere andelen deltid i helseforetakene med minst 20 prosent i løpet av 2011. Deltid kan ha flere uheldige konsekvenser både for den enkelte arbeidstaker og rekrutteringen til yrket, men også for en god bruk av arbeidskraften og kontinuitet i tjenestetilbudet. Som en konsekvens av at de fleste i deltidstillinger er kvinner, har problemstillingen også et viktig likestillingsaspekt.

Jeg har tillit til og forventer at de regionale helseforetakene og arbeidstakerorganisasjonene i samarbeid finner fornuftige løsninger - og at de gjennom en

god prosess og en god dialog kan komme frem til tiltak som kan redusere andelen deltid, og som partene og sektoren samlet sett er tjent med.

De regionale helseforetakene rapporterer månedlig til departementet om utviklingen og om hvilke tiltak som iverksettes for å redusere andelen deltid. Rapporteringen hittil i år viser at gjennomsnittlig stillingsprosent og andelen deltid for ansatte i faste stillinger er uendret eller svakt redusert i 2011 ved alle de fire regionale helseforetakene.

De regionale helseforetakene har forankret arbeidet med å redusere andelen deltid i helseforetakenes ledelse og videre ned i organisasjonene. Det er identifisert ulike tiltak på arbeidsgivers hånd som kan bidra til å redusere andelen deltid, som for eksempel bruk av fortrinnsrett ved nyansettelser, bruk av post-/avdelings-/klinikkovergripende stillinger, bruk av intern vikartjeneste, endrede arbeidstidsordninger og forbedrede arbeidstidsplanleggingssystemer. Ett viktig tiltak er at hver av de ansatte som er i deltidstillinger kontaktes. Hensikten er å kartlegge årsaken til at de er i deltidstillinger, og de er også forespurt om og eventuelt når de ønsker å øke sin stillingsandel.

De regionale helseforetakene skal orientere meg om denne kartleggingen i løpet av måneden. Jeg kan forsikre om at jeg fortsatt vil følge opp de regionale helseforetakenes arbeid på området.

SPØRSMÅL NR. 1975**Innlevert 30. september 2011 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 10. oktober 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«HVs rolle diskuteres både etter det som skjedde 22.7.11 og i mer generelle termer. Poenget er at HV har definerte oppgaver de skal løse i gitte situasjoner. For å oppnå nødvendig kunnskap og kvalitet, er øving helt avgjørende.

Hvor mye vil det koste dersom man skulle trene hele HVs områdestruktur på nasjonalt nivå og slik sørge for at de gitte mål er realistiske og ikke bare en politisk ambisjon?»

Svar:

Det er politiet som har ansvar for å sikre viktige objekter mot kriminelle handlinger, herunder terroranslag. Forsvaret kan, etter anmodning, bistå politiet. Heimevernet (HV) har en sentral rolle i slik bistand. HV har i dag et territorielt ansvar, og skal i tillegg kunne løse andre oppgaver som blant annet vakthold og sikring av objekter og infrastruktur, forsterket grensevakt og styrkebeskyttelse av nasjonale styrker og allierte forsterkninger.

Det er nødvendig med regelmessig trening og øving for å kunne løse oppdragene på en tilfredsstillende måte. I påvente av de forventede resultatene av tiltakene i innværende langtidsplan, ble det i 2009 foretatt en midlertidig reduksjon i øvingsaktiviteten i HV. I de påfølgende år har regjeringen iht. vedtatte langtidsplan økt treningen av områdestrukturen årlig, og har hele tiden hatt som målsetting å trene minimum 50 prosent av områdestrukturen hvert år fra og med 2012.

Innen utgangen av 2011 vil minimum 45 prosent av områdestrukturen være øvd. I innværende års

budsjett er utgiftene til øving av områdestrukturen på om lag 90 mill. kroner. I budsjettet for 2012 er det lagt opp til at minimum 50 prosent av områdestrukturen skal øve for om lag 100 mill. kroner. Dette er helt i tråd med grunnlaget for gjeldende langtidsplan.

HV er tilført materiell i perioden 2009–2010 for omlag 290 mill. kroner, og mer materiell er på vei inn i strukturen. Dette vil bidra til å heve kvaliteten ytterligere på områdestrukturen, øke den operative evnen og motivasjonen til personellet.